

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ILONA ANDREWS

THE INHERITANCE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MİRAS
İHLAL SAVAŞLARI
KİTAP 1

ILONA ANDREWS

Bu e-kitap, yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya başkasına verilemez. Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek hayatta var olan kişi, yer veya olaylarla ilişkilendirilemez.
gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

The Inheritance Telif Hakkı
© 2025 Ilona Andrews
E-kitap ISBN: 9781641973397

Kapak ve iç tasarım [Candice Slater](#) TÜM

HAKLARI SAKLIDIR.

Bu eserin hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez, ancak kısa alıntılar kısıtlı alıntılar hariç olmak üzere, elektronik veya mekanik hiçbir şekilde kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

NYLA Publishing
121 W. 27th St, Suite 1201, NY 10001, New York.
[http://www.nyliterary .com](http://www.nyliterary.com)

İÇERİK3

[İçerik Uyarıları](#) -
[Okuyuculara Mektup](#)

[Miras Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Sınıflar ve Yetenekler](#)

[Ilona Andrews'un diğer](#)
[kitapları](#) Yazar

İÇERİK UYARILARI

Bu hikaye evinizi yerle bir edecek bir kasırga değildir. Bu, tüm güvenlik denetimlerinden başarıyla geçen, bakımlı bir rollercoaster'dır. Yoğun olabilir, ancak bu yolculuktan sağ salım çıkacaksınız. Ne olacağını bilmek isteyenler için, düşüşten önce uyarılar:

Romantik ayrılık ve boşanma, ebeveyn terk etme / aile ayrılığı, şiddet içeren sahneler, panik atak ve anksiyete gibi zihinsel sağlık konuları, keder, canavar hayvanlara (köpek hayatta kalıyor!), böcekler ve örümcekler.

OKUYUCULARA MEKTUP

Plan bu değildi.

Yani THE INHERITANCE, blogda yayınlanacak eğlenceli bir kısa dizi olacaktı. Küçük çapımızda, bu süreci yaşayan herkese yardımcı olmak için tasarlanmış bir novella. Şu anda birçok insan için durum oldukça zor. Geleneksel olarak, böyle zamanlarda günlük stresten eğlenceyle kaçırız. Kitaplar, filmler, TV dizileri. Özellikle dizi halinde yayımlandıklarında, bunlar bizim can simidimiz olur. Her yeni bölüm, bize sabırsızlıkla beklediğimiz bir şey verir.

Bir ara Ilona sandalyesinde dönüp "Blog için eğlenceli bir ücretsiz kısa roman yazalım" dedi. Ben de "Ne kadar uzun olsun?" diye sordum. O da "Programımız zaten dolu, kısa olsun. 25 bin kelime?" dedi.

Hemen güldüm. Bunu yazarken de gülüyorum. Çünkü bunun yirmi beş bin kelime olmayacağını biliyordum. Daha sonra Jeaniene Frost'a bundan bahsettiğini duydum ve telefonda kahkahalarını duyabiliyordum. Komik, çünkü Ilona içtenlikle bunun kısa, basit, karmaşık olmayan bir hikaye olacağına inanıyordu. Yeni bir eser hakkında böyle söylediğinde, kesinlikle samimidir. Ve hiçbir zaman öyle olmaz.

Uzun ya da kısa, fikri beğendim, bu yüzden yazmaya başladık.

Tahmin edilebileceği gibi, hikaye gittikçe derinleşti. Evrensel bir sihir sistemi bulmamız gerekti. Farklı sınıflar ve yetenekler. (Kitabın sonuna bir liste ekledik

kitabın sonuna ekledik.) İhlallere girme prosedürleri. Lonca siyaseti.

Böyle bir hikaye yazmak, hemen büyük sorular ortaya çıkarır. Böyle felaket bir küresel olayın ardından, hepimize, bireysel ve toplu olarak ne olur? Bu yeni dünyada nasıl yaşarız? Her şey kıyamet sonrası bir cehenneme mi dönüşür, yoksa karşı koyup hayatta kalmanın bir yolunu mu buluruz? Roger gibi pes mi ederiz, yoksa Ada gibi direnir miyiz?

Sonuçta, THE INHERITANCE'ın ana temasının umut ve sevgi olduğuna inanıyorum. İnsanların, ne kadar korkunç olursa olsun, yeni normal hayatlarına uyum sağladıkları ve sadece hayatta kalmakla kalmayıp daha da güçlendikleri bir tema.

Ya da belki de bu sadece mağaralara girip canavarları öldürmekle ilgili eğlenceli bir hikaye. Bu size kalmış. Hikayemizi okuduğunuz için teşekkür ederiz, umarım eğlenirsiniz.

Gordon Andrews

Evet, kocanız ve en iyi arkadaşınızın size hep birlikte gülmesi ve sonra sizin "Hayır, ben ciddiym" demeniz ve onların daha da çok gülmesi kadar eğlenceli bir şey yoktur. Gordon haklı. Planımız bu değildi, ama böyle oldu ve şimdi THE INHERITANCE bir roman oldu ve muhtemelen bir devamı da olacak. Pes ediyorum.

Çalışmamıza şans verdiğiniz için teşekkür ederiz. Çok minnettarız ve umarız Ada'yı bizim kadar seversiniz.

Ilona Andrews

THE INHERITANCE

Savaştayız.

Bu savaş zenginlik, kaynaklar veya topraklar için değil. Bu bir Biyolojik bir yok etme savaşı. İnsanlığın varlığı tehlikede.

İlk kapı patlayarak dünyamıza bir canavar ordusu saldığı anda, geleceğimiz sonsuza dek değişti. İstilâ bize hayal edilemez acılar getirdi, ama aynı zamanda bazılarımızın içinde derinlerde uyuyan bir şeyi uyandırdı: düşmanımızı püskürtmek ve yok etmek için bir yol. Anlaşılamaz güçler. Efsanevi yetenekler.

Savaş devam ediyor. Eğer bir Yetenek isen, ülken sana ihtiyaç duyuyor. Dünya sana ihtiyaç duyuyor. Sana güvenliğini garanti edemem. Kolay olacağını söyleyemem. Ama sana söz veriyorum, kapattığımız her kapı, en çok sevdiğin insanların hayatı ile ölümü arasındaki farkı belirleyecek.

*Her zaman olmak istediğiniz
kahraman olun. Elimi tutun ve
çağrıya cevap verin.*

Elias McFeron
Soğuk Kaos Loncası
Başkanı

[1

Aile için maksimum bin dolarlık muafiyetli sağlık sigortası.

Reçeteli ilaçlar için liste fiyatlarından yüzde seksen indirimli

Kapıları ilk kez duyduğumda, sihirli mavi ışıkla parlayan portallar hayal ettim. Sanırım çok fazla video oyunu oynuyorum. Onlar öyle değildi. Bu bir delikti. Gerçekliğı delen, soluk sisle dolu derin, siyah, dikey bir delik. Beyaz dumanlar kıvrılarak içinde kıvrılıyordu, ama hiçbirisi bizim dünyamıza kaçamıyordu.

Kapı sekiz gün önce Elmwood Park Rec Center'ın önünde ortaya çıktı. Sol tarafta, kırmızı tuğlalı ve renkli pencerele Elmwood Halk Kütüphanesi vardı. Sağ tarafta bir cenaze evi ve onun arkasında, kahverengi sıva kaplı, tamamen sıradan, üç katlı apartmanlar vardı. Arkamızda, doğuda, Chicago uzanıyordu. Ve tam önümüzde, boyutlar arası bir yırtık vardı. Sıradan bir Pazartesi günüydü.

On yıl önce biri bana, canavarlarla dolu bir boyut kırığına açılan bir deliğın önünde durup hayatımı riske atarak içeri girmeye hazırlanacağımı söyleseydi, kibarca başımı sallayıp uzaklaşır ve daha sonra Roger'a deli biriyle tanıştığımı söyledim. Tabii ki on yıl önce otuz yaşındaydım, mutlu bir evliliğim, ilkokula giden bir kızım, bezden yeni çıkmış bir oğlum

altından çıkmış bir oğlum ve sevdiğim, riskleri az bir özel sektör işim vardı. Farklı bir Adaline'e ait farklı bir hayat.

O zamanlar gelecek parlak görünüyordu. Ta ki istila her şeyi mahvedene kadar.

Görev sırasında yaralanırsan ücretsiz acil tıbbi bakım.

Bu işi sosyal hakları için kabul etmiştim ve şimdi olduğu gibi, bu haklara ihtiyacım olduğunda, bunları bir dua gibi kafamda tekrarlıyordum.

Diş tedavisi, 150 dolarlık muafiyet, diş teli için yüzde 50 indirim.

Yaş ve çocuklarla birlikte gelen şeyler: ortodonti dahil diş sigortasının değeri. Diş telleri çok pahalıydı.

Görme planı, gözlük ve kontakt lenslerde yüzde on beş indirim.

Kapı, karanlık bir ağız gibi açılmıştı.

En az otuz beş metre yüksekliğindeydi. Belki daha da yüksekti. Tehdit seviyesi maviden kırmızıya kadar uzanıyordu ve hazırlık paketinde bu kapı düşük turuncu risk seviyesindeydi. Ölümcül bir ölçekte birden ona kadar, bu kapı yaklaşık yedi seviyesindeydi.

Bu benim yüz altmış sekizinci kapımdı. Daha önce birçok kez turuncu kapılardan geçmiştim. Bu kapıdan geçmek istemiyordum. Tüylerim diken diken olmuştu. Cenaze evinin varlığı da yardımcı olmuyordu.

"Kötü şöhretli piç kurusu, değil mi?" Melissa yanımda mırıldandı.

"Mhm."

Maden formeni kollarını göğsünde kavuşturdu. Benden iki yaş büyük, uzun boylu bir kadındı. Her dört haftada bir düzenli olarak boyadığı kızıl saçları ve her şeyi kontrol altında tutan bir yüzü vardı. Yıllar önce, benim ilk kapı dalışlarımdan birinde tanışmıştık, çocuklarımız sayesinde yakınlaşmıştık ve o zamandan beri arkadaş kalmıştık.

İlk geçitler patladıktan sonra, bazı insanlar bilimle açıklanamayan garip yetenekler kazandılar. Adil olmak gerekirse, bilim elinden geleni yaptı, ama sihir gibi yürüyen ve sihir gibi konuşan şeyler varsa, çoğu insan bunun sihir olduğuna karar verdi. Bu yeteneklere "yetenek" adı verildi ve işleri daha da karıştırmak için, bu yeteneklere sahip olanlara da "Yetenekli" denildi.

Yetenekler iki geniş kategoriye ayrılıyordu: savaş ve savaş dışı. Savaş Yetenekleri fiziksel güçlerinde artış yaşadı ve güç alanları oluşturma, enerji silahları çağırma veya parmak uçlarından ateş etme gibi yetenekler geliştirdi. Savaş Dışı Yetenekler ise yalnızca belirli durumlarda yararlı olan rastgele beceriler kazandı.

Melissa, savaş dışı bir yetenek sahibiydi. Maden cevherlerini hissedebiliyordu. Cevherlerin tam üzerinde durup aktif olarak konsantre olması gerekiyordu, ancak bu yetenek, demir madenciliğindeki önceki deneyimiyle birleşince, onu Madencilik Ekibi Formeni pozisyonuna yükseltti.

Melissa, madencilik ekibini iyi yağlanmış bir makine gibi yönetiyordu. Hiç telaşlanmıyordu, ama bu kapıya sanki ona uzanıp ısırarak üzülmüş gibi bakıyordu. Bu delikteki bir şey ikimizi de tedirgin ediyordu.

Melissa gözlerini kısarak, "Anja, lanet olası ayakkabı bağcıklarını bağla," dedi.

Genç madencilerden biri gözlerini devirdi ve çömeldi. "Hep benim peşimdesin..."

"Aynen öyle. Her zaman senin peşindeyim. Herkesin peşindeyim. O kapıdan canımızı kurtarmak için kaçmak zorunda kalırsak, hiçbirinizin ayağınız takılıp düşmesini istemem, çünkü geri dönüp sizi almak zorunda kalırım. Eve gitmen gereken iki küçük çocuğun var."

"Evet, anne."

Melissa derin bir nefes aldı. "Bugün herkes çok küstah."

Etrafımızda maden ekibi ekipmanlarını kontrol ediyordu. On iki kişi, indigo rengi Magnaprene tulumlar ve uyumlu baretler giymişti. Kimse olağan dışı bir endişe belirtisi göstermiyordu. Alet kemerleri ayarlandı, kaya delici ve makaslar test edildi, dört endüstriyel arabadaki jeneratör ve projektörler kontrol edildi. Her zamanki gibi.

Taktik zırh giymiş beş savaşçı yetenekli eskort, ön kontrolünü çoktan yapmış ve şimdi bekliyordu. Bastion sınıfı bir savaşçı olan Aaron, bir sandığın üzerine oturmuş, başka bir sandığa yaslanmış, gözleri kapalıydı. Adamant ile güçlendirilmiş devasa kalkanı yanında yere dayanmıştı. SIG Spear tüfekleriyle donanmış üç keşif savaşçısı etrafta dolaşıyordu. Onlar,

uzaktan savaş ve hızlı geri çekilme uzmanı, bu da taktik dilinde her şeyi vurup kaçmak anlamına geliyordu.

Eskort biriminin lideri London, maden ekibini inceliyordu. O bir kılıç bekçisiydi, yani hem ölümcül hasar verebilir hem de kendisini iki dakika boyunca yenilmez kılan koruyucu bir güç kalkanı oluşturabilirdi. Elinde acımasız görünümlü bir taktik baltası vardı ve onu kullandığını birkaç kez gördüğümde, boyutlar arası canavarları salata keser gibi kesip biçmişti.

Hem maden ekibi hem de eskortlar, indigo renkli ve üzerinde indigo zemin üzerine beyaz şimşekle sarılmış dik bir kılıç bulunan Cold Chaos amblemiyle işaretlenmiş giysiler giyiyordu. Ben beyaz bir baret ve gri tulum giyiyordum, kolumda Dimensional Defense Command amblemi vardı. Maden ekibi ve eskortlar Cold Chaos Guild'e ait özel müteahhitlerdi, ben ise ABD hükümetinin temsilcisiydim. Resmi unvanım Boyut İhlali Kaynak Değerlendiricisi idi. Loncalar bize DeBRA diyordu ve bizi ne pahasına olursa olsun hayatta tutmakla yükümlüydüler.

İşler ters giderse, Aaron kendini maden ekibi ile tehdit arasında koyar, grevciler onu geçmeyi başaranları vurur, London beni yakalar, ikimizi gardiyan güç alanıyla sarar ve beni kapıdan dışarı sürükler, böylece ben felaketi DDC'ye rapor edebilirim. Buradaki herkes arasında, hükümet açısından en az feda edilebilir kişi bendim.

Bu beni hiç rahatlatmadı.

Sis deliğın içinde dönüyordu ve bana korku dolu dalgalar gönderiyordu. Kendime sarılma isteğine direndim.

Yirmi günlük iyileşme izni. Çok gecikmişti. Belki de sorunun bir parçası da buydu.

Temel Konut Yardımı.

Çocuk Eğitim Yardımı.

CTA en büyüğüdü. Hino Akademisi'nin eğitim masraflarını karşılamama yardımcı oluyordu. Durumumuz sıkıştı ama henüz bir ödemeyi kaçırmamıştım. Okulda akademisyenler mükemmeldi

akademik kadrosu vardı ama ben onu yeraltı sığınağı için seçmiştim. Bir kapı kırılır ve istilacı canavarlar şehri istila ederse, Tia ve Noah, ordu ve loncalar onları püskürtene kadar güvende olacaktı. Okula giriş rekabeti çok şiddetliydi, ama ben DDC olduğum için çocuklar, lonca üyelerinin çocuklarıyla birlikte özel muamele görüyordu. Hino'nun yetenekli çocukların tercih ettiği okul olduğunu duyurmak, akademinin prestijine iyi geliyordu.

"Ada, London yine seni izliyor," dedi Melissa.

Yanımda, Melissa'nın bebek yüzlü çırağı Stella sessizce kıkırdadı. Yirmi yaşındaydı ve flört etmek hâlâ heyecan vericiydi.

Stella'nın ayaklarının dibinde oturan büyük bir Alman çoban köpeği sanki gülüyor gibi nefes nefeseydi. Bear, kahramanca bir kariyere sahip ünlü bir polis köpeği soyundan geliyordu. Tipik GS rengine, büyük kahverengi gözleri ve kocaman kulakları vardı ve ona dokunmak yasaktı. Daha önce sormuştum ve hayır cevabı almıştım. Bear, bizim gibi çalışıyordu. Dokunmak dikkatini dağıtırdı.

"Hazır ol, bu tarafa geliyor," diye fısıldadı Melissa.

Döndüm. London doğrudan bize doğru geliyordu. Gerçek adı Alex Wright'tı ve Liverpool'luydu, ama herkes ona London derdi. Savaş yetenekleri olan insanlar yıpranmaya karşı dirençliydi ve kırk beş yaşında olan London hala en iyi çağındaydı, uzun boylu, geniş omuzlu, mavi gözlü, dalgalı kahverengi saçlı ve kolay gülümseyen biriydi. Onun işi madencileri ve beni güvende tutmaktı ve benim özel korumam olduğu için, o ve ben çok yakın zaman geçiriyorduk. Yine de, son zamanlarda bana fazla ilgi gösteriyordu.

London yanımıza geldi. "Her şey yolunda mı?" "Sen gelene kadar her şey yolundaydı," dedi Melissa. Ona gülümsedi.

"Sadece görevimi yapıyorum."

Genellikle eğlenceli bir sohbet ortamı olurdu. Bu, insanları rahatlatırdı. ABD'nin doğu kesimindeki tüm loncalarda çalıştım. Bazı madencilik ekiplerinde

gerginlik o kadar yoğundu ki bıçakla kesip sandviç yapabilirdiniz. Cold Chaos ise hafif ve neşeliydi.

Aralarındaki atışmalar eğlenceliydi, ama gerçekte işin başında London vardı. Melissa madencilere emirleri veriyordu, ama işin içinde London herkese, bana da dahil, otoriteyi elinde tutuyordu. Onun emirlerine uymamak, tüm ekibi tehlikeye atmak anlamına geliyordu ve bu kesinlikle hoş görülmezdi. London'ın içinden kötü bir his geçerse, tüm operasyonu durdurup herkesi geri çekebilirdi ve Melissa buna karşı tek kelime bile edemezdi.

"Bizim için endişeleniyor musun, Eskort Kaptanı?" Stella başını eğdi ve koyu renkli kıvrıkcık saçları bir yana düştü.

"Endişelenmek benim işim, Miles. Sprintlerini yapıyor musun?" diye sordu London.

"Yaptım," dedi Stella. "Sprintte on beş saniye."

On beş saniyede yüz metre koşmak çok etkileyiciydi. Genç olmak güzeldi. Tanrım, onun iki katı yaşındaydım. Bu nasıl olmuştu? Daha birkaç yıl önce yirmi yaşındaydım, değil mi?

"Fena değil," dedi London.

"İkinizi de yenebilirim," dedi Stella, bana ve Melissa'ya başını sallayarak.

"Üç insanı kalçalarından itip geçirdikten sonra konuşalım."

ve onları hayatta tutmanın stresinden kırk kilo aldım," dedi Melissa.

London bana döndü. "Nereye koşuyorsun, Ada?"

Neden bunu yapıyorsun? Bunun bir faydası olmayacağını biliyorsun. "Gate Park."

Tüm hükümet kapı dalgıçları koşardı - mesafe ya da dayanıklılık için değil - hayatta kalmak için. 100 metrelik bir sprint, pistte bir tur yürüyüş, bir saat boyunca bunu tekrarlamak, sonra eve gitmek ve ağrıyan dizler için ibuprofen almak. Haftada üç kez. Beş kez daha iyi olurdu, ama genellikle üç kez yapabiliyordum. DDC, formda kalmamız için altı ayda bir zorunlu fiziksel testler yapıyordu. Savaşmayan bir kişi ihlalde bir tehditle karşılaştığında, kapıya koşmak hayatta kalmak için en iyi ve genellikle tek yoldu.

"Belki bir ara ben de katılırım," dedi London.

Yine, neden? "Sen benim ligimde değilsin. Senin için zaman kaybı olur."

"Asla," dedi.

"Ne kadar hızlı koşarsın, Eskort Kaptanı?" Stella, London'a sordu.

"Şöyle söyleyeyim: Ada'yı kaldırıp sana üç saniye önceden başlama şansı versem bile, yine de benim zamanımı geçemezsin."

London bize gülümsedi ve yoluna

devam etti. "Yalan mı söylüyor?"

diye sordu Stella, Melissa'ya.

"Hayır," diye cevapladı maden formeni. "Dövüş yetenekleri başka bir seviyede. Biz onlara yetişemeyiz."

London her türlü ilgi sinyali veriyordu. Yakışıklı, çekici ve ne yaptığını çok iyi bilen biri olduğu belliydi. Artık, hata yapmayacak kadar deneyimli ve önemli anlarda dikkatini verecek kadar sabırlıydı. Eğer bir randevuya çıkmayı kabul edersem, her şey yolunda gider ve güzel biterdi.

Ancak DDC, lonca üyeleriyle arkadaşlık kurmayı yasaklamıştı. Tarafsız kalmalı ve kişisel bağlar kurmamalıydım. Melissa ile olan gibi iş saatleri içindeki arkadaşlıklar bile hoş karşılanmıyordu. Bir lonca yeteneğiyle ilişkiye girmek işimden kovulmam anlamına gelirdi ve benim iki çocuğum ve bir ev kredim vardı. London yatakta ne kadar eğlenceli olsa da – ve çok eğlenceli olacağı kesindi – işimi kaybetmeye değmezdi.

Telefonum titredi. Hino Akademisi. *Lütfen sorun çıkmasın, lütfen sorun çıkmasın...*

"Evet?"

"Bayan Moore?"

Gina Murray, müdür yardımcısı. Bu iyiye işaret değildi.

"Bir sorun var."

Elbette.

Kapıdan bir kadın çıktı ve el salladı. Saldırı ekibinin geride bıraktığı bir keşif eri. Bir saat sorunsuz geçmişti ve içeri girme zamanı gelmişti.

"Tamam millet!" diye bağırdı London. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Son ekipman kontrolü. İki dakika içinde hareket ediyoruz."

"Ne oldu?"

Bunu çabuk halletmem gerekiyordu. Kapının içinde telefonlar çalışmıyordu. Bağlantı yoktu ve fotoğraf çekmeye veya ses kaydetmeye çalışırsanız sadece parazit sesi geliyordu. London programa uymak ve gecikmeleri açıklamak zorundaydı. Beş dakika geç girersek ve bir felaket olursa, bununla hiçbir ilgisi olmasa bile, Lonca onu cehenneme çevirirdi.

"Tia izinsiz kampüsten ayrıldı."

Melissa gözlerini devirdi.

"Tamam." *O çocuk ne yapıyordu...*

"Gitmeden önce, birkaç öğrenci ve bir öğretim üyesi onun kendine zarar verme tehdidinde bulunduğunu duymuş."

"Ne?"

"Polisi aramamız gerekiyor..."

"Lütfen bir şey yapmayın. Önce onunla konuşayım. Hemen geri ararım!"

Telefonu kapattım ve Tia'nın numarasını rehberime kaydettim.

Bip.

O yapmazdı. Tia yapmazdı. Asla yapmazdı.

Bip.

Bip.

Çocuğumu tanıyordum. Yapmazdı.

"Evet, anne?"

"Kendine zarar verecek misin?"

"Ne?"

Maden ekibi kapının önünde toplandı. London bana keskin bir bakış attı.

"Bak, Stella'nın köpeği arızalı," dedi Melissa çok yüksek sesle.

Stella, Bear'ın tasmaını sallıyormuş gibi yaptı. "Açılmıyor. Bir şey bozulmuş."

London bize doğru geldi.

"Akademi aradı. Kendine zarar vereceğini söyledin ve kampüsten ayrılmışsın."

"Biliyor musun, belki de kendimi öldürmeliyim, çünkü bize gelecek hafta teslim etmemiz gereken beşinci kompozisyon ödevini verdiler..."

"Tia!" Sesim titremeye başladı. "Bu çok ciddi. Bana dürüst olmalısın. Kendine zarar vermeyi mi düşünüyorsun?"

London aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ne oluyor?" diye sordu sessizce.

"Biraz zaman ver," dedi Melissa. "Kızı."

"Hayır. Kafeteryadaydım, Latince'den yine kaldım, bir de beşinci kompozisyon var..."

London gözlerime baktı. "Üç dakika."

Teşekkür ederim, diye dudaklarımla söyledim. Üç dakika bir hediye idi.

"...Bay Walton, kendimi yeterince vermediğimi ima eden alaycı bir yorum yaptı ve ben de 'Öldür beni, tüm sorunlarım çözülür...' dedim."

Ve...?

"...Sonra Starbucks'a gittim! Her zaman Starbucks'a gizlice giderim. Herkes yapar. Kimse umursamaz!"

Bu gerçek bir tehdit değildi. Biri aşırı tepki vermişti. Rahatlama, buz gibi bir sel gibi üzerime çöktü. Gerçek bir tehdit değildi.

"Bay Walton benden nefret ediyor!"

"Tia, kapıya girmek üzereyim. Okul polisi çağırmak istiyor."

"Ne? Neden?!"

"Eğer bu olursa, işler çok karmaşıklaşır ve ben yardım edemem, çünkü ben içeride olacağım. Okula geri dönüp bu sorunu çözmen gerekiyor."

"Yoldaydım! Neredeyse vardım."

Kapıya doğru yürümeye başladım.

"Şu anda okul binasına giriyorum."

"Onlara yalakalık yap, ne yapman gerekiyorsa yap, ama bu işi hallet. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Anne..."

Kapı yaklaşıyordu.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı

Melissa. "Gitmeliyim, Tia."

"Anne!"

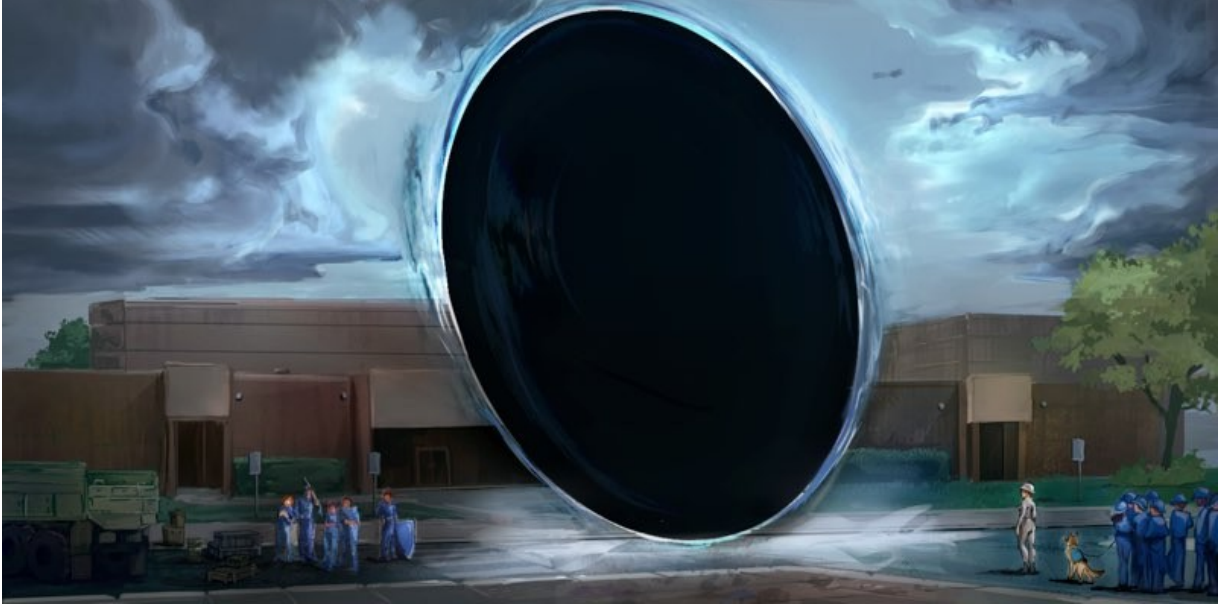
"Evet?"

"Ölme!"

"Ölmeyeceğim," diye söz verdim. Telefonu kapattım, kapatıp tulumumun fermuarlı cebine attım.

"Unutma," diye bağırdı London. "Birlikte giriyoruz, birlikte çıkıyoruz. Kimse geride kalmayacak."

Sis, görünmez bir sınır tarafından engellenerek önümüzde dönüyordu. Derin bir nefes aldım ve karanlığa adım attım.

'DEN KAPISINDAN GEÇMEK
JELLO'DAN

YOĞUN, LASTİK KALINLIĞINDA

yoğun, lastik kalınlığında Jello'nun içinden.

Gözlerimi kırpttırarak, loş ışığa alışmaya çalıştım.

Önümde, biyolüminesan likenler, yosunlar ve mantarların ışıklarıyla aydınlatılmış taş bir geçit uzanıyordu. Duvarlara tırmanmış, turkuaz, yeşil ve lavanta renginde parıldayan mantarlar, bazıları eğrelti otu filizleri gibi kıvrılırken, diğerleri gelin duvağı mantarları gibi bir ağa yayılmıştı.

Bu farklılık yüzüme tokat gibi çarptı. Tanıdık gelmiyordu, kokusu doğru değildi ve evimdeymiş gibi hissetmiyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Korku, sıcak elektrik iğneleri gibi kollarımdan aşağı aktı. Bu kapıdan çıkmak istedim. Arkanı dönüp tanıdık mavi gökyüzüne koşma dürtüsü çok güçlüydü.

Bu panik atak, her geçide girdiğimde olurdu. Başlangıçta her şeyi denedim: danışmanlık, nefes egzersizleri, sayma, gördüğüm rastgele şeyleri listeleme... Doktorum bana Xanax reçete etti, ama geçit dalgıçları için kesinlikle yasak olduğu için alamadım. Tepki süresini çok yavaşlatıyordu.

Zaten ilaçlar da işe yaramazdı. Bir hafta boyunca birden fazla geçit açılana kadar hiçbir şey işe yaramamıştı. Dört geçit birbirine çok yakın bir yerde aynı anda açılmıştı ve ben o bölgedeki tek DeBRA'ydım. Kırk sekiz saat içinde dört geçitten geçtim ve üçüncü geçidin ortasında panik düğmem kalıcı olarak bozuldu. Bu endişe, geçmişten gelen istenmeyen bir patlamaydı ve hemen ortadan kalkması gerekiyordu.

Muhtemelen okuldan gelen telefonun yarattığı stresin kalıntılarıydı.

"Tamam," diye seslendi Melissa. "Kireçtaşı mağara biyomuna geldik. Saldırı ekibi umut verici maden yatakları bulunan büyük bir oda buldu, yani önümüzde kısa bir yürüyüş var. Adımlarınıza dikkat edin. Sanders'ın bir yarığa düşüp sıkıştığını ve onu çıkarmak için on dakika uğraştığımızı, o sırada onun osurup kıkırdadığını hatırlıyor musunuz? Sanders gibi olmayın."

Sanders, otuzlu yaşlarının ortalarında, uzun boylu, ayı gibi bir adamdı. Kırmızı sakalına gülerek, "Bu sefer chili yemedim, yemin ederim!" dedi.

Ekte hafif bir kahkaha yayıldı. Melissa oyun kitabını harfiyen uyguluyordu: birinci madde, ekip boşluğa adım attığı anda herkesi rahatlatmak; ikinci madde, maden sahasına ulaşmak; üçüncü madde, kâr elde etmek.

"Bu sabah Adaline Moore da bizimle birlikte. O, bölgedeki en güçlü DeBRA, yani bu cehennemde iyi para varsa, onu bizim için bulacaktır," diye duyurdu Melissa. "Yeni gün, yeni para. Öyle değil mi, Değerlendirici Moore?"

"Doğru." Ben de onun tonuna uyum sağladım. "Hayalimizi yaşıyoruz." Bir kahkaha dalgası daha.

"Bir kez daha..." madencilerden biri bağırdı.

"Söyleme!" Melissa hırladı. "Sen daha iyi bilirsin!"

"...boşluğa!"

"Lanet olsun, Hotchkins!"

Asıl alıntı "unto the breach" idi, ancak uzun zaman önce değişmişti. Lonca batıl inancına göre, bu cümleyi tam da gedikten içeri girerken söylersen

, hayatta kalacağını, ancak büyük bir vurgun yapma şansını da yitireceğini söylüyordu. Önemli değildi. Her zaman biri bu cümleyi söylerdi.

"Eğer bize uğursuzluk getirirsen, seni kendim kovarım..." Melissa devam etti.

Aaron, London'a baktı. Kılıç muhafızı başını salladı ve devasa tank hızla geçide doğru ilerlemeye başladı. Vakit nakitti. Maden ekibi, dört ekipman arabasını ortada tutarak, grevciler sürülerine takıntılı border collie köpekleri gibi yanları koruyarak takip etti.

Ben de insan akışına katıldım. Melissa ve Stella arkamda, London sağımda yürüyordu. Madencileri korumak için geri dönen saldırı ekibinin keşifçisi Elena, London'ın yanına geldi. Zayıf, sert yüzlü ve sarı saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış Elena, yürümek yerine süzülüyordu.

Teoride, maden ekibinde olmak, geçit dalışının en güvenli kısmıydı. Güvenli, göreceli bir terimdi. Erimiş lavın üzerindeki dar bir kirişin üzerinde yürümek de düşmediğiniz sürece güvenliydi.

"İyi misin?" diye fısıldadı London.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Tia iyi mi?"

"Evet. Akıllı bir çocuk. Başa çıkacaktır. Üç dakika için teşekkürler."

"Rica ederim." Bana endişeli bir bakış attı. "Bu seferki iyi değil mi?"

"Hayır."

Kapı dalgıçları eski denizciler gibiydi. Her an hayatımızı kaybetme riski olan bilinmeyene atılıyorduk. Bu riskli durumda hayatta kalmak şansa ve sezgiye bağlıydı ve ritüellerimiz bunun bir göstergesiydi. Tahtaya vurur, şans getirmesi için sözler mırıldanır ve içgüdülerimize güveniriz. İçgüdülerim, tüm korkuyu dışarıya yansıtıyordu.

"Özel bir şey var mı?" diye sordu

London. "Tüylerim diken diken

oluyor."

"Merak etme," diye sessizce söz verdi. "Seni buradan tek parça halinde çıkaracağım."

Ona baktım.

"Ciddiyim, Ada. Sen ancak ben ölürsem ölersün ve ben hayatta kalmakta çok iyiyim. İçeri girer, çıkarız ve sen eve gidip çocukların sorunlarını halledersin. Yarın sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak."

"Teşekkür ederim."

Adam başını salladı.

Roger bizi terk edeli on yıl olmuştu. On yıldır tek başıma çocuklara bakıyor, faturaları ödüyor, hayatta kalmaya çalışıyordum. Hayatımdaki her karar bana aitti ve bunları kimsenin desteği veya yardımı olmadan veriyordum. Buna alışmıştım, ama Londra bana tüm bunları biriyle paylaşmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı. Yaşamın ya da ölümün senin için önemli olan biri.

Bunları düşünmek için en kötü andı. Kızıma geri döneceğime söz vermiştim. Buna odaklanmam gerekiyordu.

Geçit ikiye ayrıldı. Sağa döndük. Kısa boylu, siyah saçlı Hotchkins, duvara ters bir turuncu ok çizdi. Her dönüşte bunu yapıyordu. Hayatları için kaçan insanların yönlerini bulmakta zorlandıkları kanıtlanmış bir gerçektir.

İleride kayaların arasında parlayan bir çubuk görüldü. Onun ötesinde sekiz tüylü beden kan gölü içinde yere serilmişti. Ayağım bir şeyin üzerinde kaydı. Boş bir mermi kovanıydı. Mağara zemini bunlarla doluydu. Saldırı ekibi burada direnmişti.

Cesetlerin yanlarından geçtik. Ölüler büyük, büyük danua köpeği büyüklüğünde, uzun kurt çeneleri ve kanca gibi pençeleri olan devasa ayakları vardı. Kurşunlarla delik deşik olmuş derileri, mavi-gri kıllarla kaplıydı. Gezegenimizde yaşayabilecek hiçbir şeye benzemiyorlardı.

"Calloway'in takipçilerinin bir türü," dedi London. Sesi tamamen sakindi.

"Evet. Çok fazlaydılar ve sünger gibiydiler. Kurşunları sanki hiçbir şey değilmiş gibi emip duruyorlardı," dedi Elena. "Ve asitli safra tükürüyorlar."

"İyi bilmek," dedi London.

"Temizlemek için elimizden geleni yaptık ama burası labirent gibi." Elena sesini alçaltarak konuştu. "Her yere giden geçitler var, bu yüzden bazılarıyla karşılaşabiliriz. Daha derine inene kadar daha tehlikeli bir şey görmedik, o kadar."

"Merak etme," dedi Stella arkalarından. "Bear bir şey gelirse bize haber verir."

Elena ona soğuk bir gülümseme attı. "Bir şey gelirse *ben* haber veririm."

"Ona aldırma Bear," diye fısıldadı Stella. "Kötü bir niyeti yoktu."

."

Bear sağ kulağını kıpırdatmıştı. Bir gün o köpeği okşayacaktı.

Elena, yüzünde bir buzdağı kadar soğuk bir ifadeyle ilerlemeye devam etti.

Birçok savaş yeteneği benzer yetenekler geliştirdi, o kadar çok ki hükümet bunları sınıflandırmaya başladı. Londra'nın kılıç bekçisi veya Aaron'un kalesi gibi tank sınıfları, birçok savunma becerisine sahipti, bu yüzden düşmanın dikkatini çekip hasarı emiyorlardı. Striker veya pulse carver gibi hasar verenler, hedefe saldırarak hızlı bir şekilde yok ediyorlardı.

Elena bir öncüydü, keskin işitme ve görme yeteneği, gelişmiş hız ve kusursuz yön duygusu ile donatılmış bir keşif sınıfıydı. Yeterince konsantre olursa, iki kat yukarıda kapalı bir kapının arkasından birinin fısıldadığını duyabilirdi. Ancak Elena ne kadar harika olsa da, ben her zaman Bear'a daha çok güvenirim. Her loncanın köpekleri çatışmalara götürmesinin bir nedeni vardı. Boyutlar arası canavarlar onları korkutuyordu ve

bir şey yaklaştığında bize haber veriyorlardı. Köpekler, sahip olduğumuz en iyi erken uyarı sistemiydi.

Mağara geçidi dallanıp budaklanıyordu. Sol, sol, sağ, yine sağ, her tünel renkli liken ve mantarların oluşturduğu girdaplarla parlıyordu. Elena haklıydı, burası bir labirentti. En azından çok uzağa gitmemiz gerekmiyordu. İhlalin ön incelemesini görmüştüm ve maden sahası girişten yarım mil uzakta, yan tarafta bulunuyordu.

Yol açıktı, tüneller boştu ve Bear sessizdi. Tıpkı diğer kapı dalışları gibi. Rutin bir iş gibi gelmeliydi, ama gelmedi. Her an kötü bir şey olmasını bekliyordum.

On yıl önce, ilk kapılar büyük nüfus merkezlerinin yakınında birdenbire ortaya çıktığında, insanlığı şaşkına çevirmişti. Onları dikkatlice inceleyebilmek için kordon altına almıştık ve kimse uyum sağlayamadan kapılar patladı ve dünyaya bir canavar ordusu saldı.

Artık kapılar hakkında çok daha fazla şey biliyorduk. Her kapının ötesinde, yaşayan varlıklar değil, biyolojik silahlar kadar tehlikeli yaratıklarla dolu minyatür bir boyut olan bir geçit vardı. Bu boyut, iki gemiyi birbirine bağlayan bir iskele gibi Dünya ile düşman dünyayı birbirine bağlıyordu. Geçitler, düşmanın kendi dünyasından bizim dünyamıza geçmesini sağlıyordu.

Her gedik bir çapa, onu sabitleyen bir çekirdeğe sahipti. Gedik ortaya çıktığında, çapa enerji toplamaya başlıyordu. Yeterli enerji toplandığında, kapı gerçekliğimizin dokusunu yakıp yırtarak açılıyor ve canavarları dünyamıza salarak karşılaştıkları her şeyi yok ediyordu. Gedik ne kadar tehlikeli olursa, patlaması o kadar uzun sürüyordu.

Kapı ortaya çıktığı andan itibaren, canavarların henüz kaçamadığı, ancak bizim tarafımızdan kapıya girebildiğimiz birkaç gün ile birkaç ay arasında değişen kısa bir süre vardı. Bu bize çapayı yok etme ve gedikleri kapatma şansı veriyordu. Kapı ortaya çıktığı anda saat işlemeye başlıyordu.

Başlangıçta çapaları yok etmek ordunun tek sorumluluğuydu, ancak bu çok kısa sürede çok pahalı hale geldi. Sıradan insanlar kapıdan çıkan canavarlara karşı koyamıyordu ve kayıplar çok fazlaydı. Ayrıca kapıların içinde garip madenler, şifalı bitkiler ve inanılmaz özelliklere sahip canavar kemikleri gibi çok değerli malzemeler bulunduğu keşfedildi. Bu malzemeler savaşımızda bize yardımcı olabilecek ve bizi daha güçlü hale getirebilecek kaynaklardı. Artık mesele sadece çapaları yok etmek değildi. Çatlak çökmeden önce içindeki değerli her şeyi almak zorundaydık.

İlk Yetenekliler yeteneklerini ortaya çıkardıktan birkaç ay sonra, loncalar kurdular ve dünya çapındaki hükümetler, kapıları onlara devrederek kârın bir yüzdesini almaya başladı. Gönüllülerin hayatları pahasına ekonomik ve güvenlik krizi çözüldü.

Artık geçit dalışı neredeyse rutin bir işlem haline gelmişti. Bir geçit ortaya çıkar çıkmaz derecelendirilir, tehdit seviyesi ölçülür, benim gibi bir hükümet değerlendiricisi atanır ve uygun loncaya haber verilir. Lonca, ön inceleme yapmak için bir ekip gönderir ve DDC'ye hazır olduklarını bildirir. Bu noktada ben de olay yerine varırım.

Saldırı, kapıdan giren ve minyatür cep boyutunu kesip yakarak çapa noktasını bulup yok eden, savaş yeteneklerine sahip ağır silahlı saldırı ekibi ile başlıyordu. Çapa noktasına ulaşmak günler, bazen haftalar sürüyordu.

Saldırı ekibi ankraja doğru ilerlerken, madencilik ekibi içeri girip gedikleri tamamen temizledi ve insanlığın savaşmaya devam etmesine yardımcı olabilecek her şeyi çıkardı. Her gedikteki kaynaklar benzersiz ve çok değerliydi. Benim görevim alanı değerlendirmek, madencilik ekibine rehberlik etmek ve hükümetin yüzde otuz payını almasını sağlamaktı.

Çapa yok edildiğinde, saldırı ekibi çıkışa doğru aceleyle geri dönecekti, çünkü çapa olmadan kapı üç gün içinde çökecekti. Kapı kapandığında gediklere ne olacağı kimse bilmiyordu.

Umarım herkes kapı yok olmadan çıkabilmiştir ve bir sonraki kapı ortaya çıktığında, her şeyi yeniden yapacağız.

Önümde Aaron durdu. Sonunda. Maaşımı kazanma zamanı gelmişti. Değerli bir şey ne kadar çabuk bulursam, hepimiz o kadar çabuk buradan çıkardık.

Endişe, soğuk bir yılan gibi etrafımı sardı. Geri dönüp kapıya koşabilir, işi bırakabilir ve bir daha asla gediklere girmemeyi seçebilirdim. Bunu kesinlikle yapabilirdim. Ama o zaman bu gedikte ne varsa, silah, zırh ve ilaç olmak yerine orada kalacaktı.

Derin bir nefes alıp madencileri geçerek işimi yapmak için ilerledim.

Önümüzde, tuhaf bir rave partisi gibi biyolüminesansla kaplı devasa bir mağara uzanıyordu. Yan yatmış dev bir yumurtaya benziyordu sağdaki geniş ucu sağlam bir duvarla sonlanıyor, solundaki dar ucu ise birkaç karanlık geçide ayrılıyordu. Mağaranın zemini merkeze doğru eğimliydi ve mağaranın içinden soldan sağa doğru geniş bir dere akıyordu. Su cam gibi, tamamen berraktı.

Nehir kıyısında, nehir birkaç küçük havuza ayrılıyordu. Havuzların bazıları sığ, bazıları daha derindi ve kenarları taş setlerle çevriliydi. Havuzlar birbirine akarak sağımızdaki düz bir adaya doğru uzanıyordu. Nehir adanın etrafında ikiye ayrılıyor ve bir göle dökülüyordu. Suyun akışı yavaştı ve kalsit tabakalarının donmuş bir taş şelale oluşturduğu muhteşem bir akma duvarının altında kayboluyordu.

Melissa, London'a döndü.

Bıçak bekçisi mağarayı inceledi. "Devam et." "Işığa ihtiyacım var, millet!" diye bağırdı Melissa.

Maden ekibi dağılarak en yakın duvara projektörler yerleştirdi. Kullanılabilir tek düz alan girişin hemen yanındaydı ve maden ekibi dört arabadan üçünü bu alana sığdırmayı başardı. Ortadaki arabadaki taşınabilir jeneratör çalışmaya başladı ve parlak elektrik ışığı mağarayı aydınlattı.

mağarayı aydınlattı. Eğimli zemin kalsit ile kaplıydı ve kaygan görünüyordu. Bacak kırmak için ideal bir yerdi.

"Çok daha iyi," dedi Melissa. "Neredeyse ne yaptığımızı biliyoruz."

London, tanka başıyla işaret etti. Aaron sola doğru ilerleyerek mağaranın daha dar kısmında, karanlık tüneller ile maden ekibi arasında yerini aldı. London girişte kalarak çıkış yolumuzu korudu. Üç saldırgan çevreye yayıldı.

Sıra bana gelmişti. Mağara duvarları, pas rengi metalik birikintilerle karışık parlak yeşil renkli girdaplarla kaplıydı. Umut vericiydi.

Derin bir nefes aldım ve *kaslarımı gerginleştirdim*.

Resmi terim "yetenek aktivasyonu" idi, ama bana normalde kullanmadığım bir kası esnetmek gibi geldi. Dünya kristal berraklığında göründü. Rimstone barajlarının kenarları ve akış taşı şelalesinin konturları, sanki gözlerimi daha yüksek çözünürlüğe ayarlamışım gibi netleşti. Tek tek mineral birikintilerinin dış hatları hafifçe parlıyordu.

En yakın duvara odaklandım, taradım, değerlendirdim, farklı tonları ayırdım. Malakit, bakır açısından zengin kalkopirit, fena değil ama heyecan verici değil. Kuprit, kuvars, kalsit, çöp, hurda, ıvır zıvır...

Sol tarafta, tuhaf bitkiler mat, soluk pembe renkte parlıyordu. Şifalı terlik. Garip bir tür, ama daha yaygın olanlarla aynı cinsten. İşlenirse, güçlü ve geniş spektrumlu bir antibiyotik elde edilebilir. Başka bir şey çıkmazsa, fena bir hasat.

Sadece üzerinde durduğunda cevherleri hissedebilen Melissa'nın aksine, ben çevremdeki her şeyi, organik ya da inorganik, değerlendiriyordum ve yeteneğim bunları parlak renklerle işaretliyordu. Kırmızı, yararlı, ihtiyacım olan ya da istediğim bir şey anlamına geliyordu. Mavi zehirli, sarı tehlikeli anlamına geliyordu ve ara sıra beyaz ya da kahverengi gibi garip tonlar görüyordum, bunlar bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Savaş dışı yetenekler arasında, değerdendiriciler bilim camiası için en kafa karıştırıcı olanlardı. Ben dahil kimse, yeteneklerimin nasıl çalıştığını bilmiyordu. Bir şeye bakıp onun zehirli bir sıvı, bir demir parçası veya pıhtılaşma özelliğı olan bir bitki olduğunu bilebiliyordum, ama bu bilginin beynime nasıl aktarıldığı tam olarak bir sır olarak kalmıştı. Bu bir video oyunu olsaydı, bir Tanımla büyüsü yapardım ve küçük bir pencere açılır, bana o nesne hakkında bilgi verirdi, ama bu gerçek hayattı. Pencere yoktu. Sadece ben vardım.

Şu ana kadar mağara nispeten hayal kırıklığı yaratmıştı. Açıklık ne kadar tehlikeli olursa, ganimet o kadar iyi olurdu. Genellikle turuncu kapılar biraz daha fazlasını sunardı. Hafifçe dönerek duvardan uzaklaştım.

Dere içi bir Noel ağacı gibi parladı. En azından bu bir şeydi.

"Suda altın var," dedim. "Havuzları kontrol edin."

"Gidin!" diye bağırdı Melissa.

Madenciler kalsit duvarların üzerinden atladılar. Önlerindeki havuzlar biraz daha derindi ve su bacaklarına kadar geliyordu.

Sanders elini havuza daldırdı ve mandalina büyüklüğünde bir altın külçesi çıkardı. "Vay canına!"

Madenciler kontrollü bir çılgınlığa kapıldı. Madencilerden üçü küçük kovalarla havuzlara girerken, geri kalanlar yamaçta ve kıyıda, maden arabalarına uzanan bir insan zinciri oluşturdu.

Tarama yapmaya devam ettim. Altın iyiydi. Sadece iyiydi.

"Zamanımız var millet," diye bağırdı Melissa. "Kendinize zarar vermeyin. Altın ağırdır. Açgözlü olmayın, kovaya en fazla otuz pound koyun. Yavaş ve düzgün çalışın, düzgün çalışmak hızlı çalışmaktır."

Görüş alanımın kenarında parlak, koyu kırmızı bir şerit belirdi. Parlaklığın yoğunluğunun duruma bağlı olduğunu uzun zaman önce öğrenmişim. Açlıktan ölüyorsam, yeteneğim çevremdeki tüm yiyecek kaynaklarını parlak kırmızı ile işaretlemeye başlar, ayaklarımın altındaki değerdendirli maden yataklarını görmezden gelirdi.

Bir şeyi ne kadar çok istersem, parlıltı o kadar yoğun olurdu ve bu şey, paha biçilmez bir yakutun kırmızısıyla parlıyordu.

Yavaşça döndüm, ışığın düzensiz konturlarını takip ettim ve odaklandım. Mağaranın ortasından uzak duvara kadar uzanan kalın bir damar...

Olamazdı. Hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi kısarak baktım.

Hayır, oradaydı. Ve mağaranın diğer ucunda kırmızı renk daha da koyulaşıyordu. Orada en az on metre küp, belki daha fazla olmalıydı.

"Melissa?"

"Evet?"

"Altınları dök."

Maden ekibi durdu. Sanders bir avuç altın külçesini yumruklarıyla sıkıca kavradı ve göğsüne bastırdı. Altın ateşi gerçek bir şeydi. Parlak, ışıltılı sarı metalin insanları çıldırtan bir yanı vardı.

Adanın duvarındaki damarın başlangıcını, kıyıya en yakın iki havuzun yanındaki yeri işaret ettim. "Adamantit. Buradan oraya kadar. Sağlam, 30 santimetreden daha az derinlikte. Daha fazla araba lazım."

Melissa, kalsit birikintilerinin altında gömülü adamantit damarına doğru suya atladı ve çıplak ellerini taşın üzerine koydu. Homurdandı, parmaklarıyla kaya yüzeyini sıktı, gerginlikten titreyerek geriye sendeledi.

"Lanet olsun! Birinci ekip buraya! İkinci ekip oraya! Matkaplar beş dakika önce çalışmaya başlamalıydı!"

Altınlar havaya uçtu. Maden ekibi matkaplarını kaparak güvenlik gözlüklerini ve gürültü önleyici kulaklıklarını taktı, nehre girerek barajlara ve adaya saldırdı.

Altın pahalıydı, ancak adamantit on iki kat daha değerliydi, çünkü adamant'a rafine edilebilirdi. Osmiyum ile aynı aileden olan adamant, inanılmaz derecede dayanıklıydı. Adamant ile güçlendirilmiş zırhlar,

makineli tüfek ateşine dayanabilirdi. Adamant kaplı bıçaklar, keskinliğini kaybetmeden katı metali ve canavar kemiklerini tereyağı gibi keserdi.

Adamantite nadiren ve genellikle küçük yataklarda bulunurdu. Bir kübik yard adamantite, bu gedikten giren her lonca üyesi için büyük bir ikramiye anlamına gelen rekor bir ganimetti. Burada bir kübik yarıdan çok daha fazlası vardı. Gediklere girip çıkarak geçirdiğim onca zaman boyunca, bunun yarısı kadar büyük bir damar bulmamıştım.

Matkaplar, boğuk bir gürültüyle kayayı yontuyordu. İlk adamantit parçası düştü, kristal berraklığındaki dereye donmuş katran gibi görünen, koyu, neredeyse siyah, basketbol topu büyüklüğünde bir kaya. Herkes ona bakarken matkaplar durdu. Melissa onu sudan çıkarmaya çalıştı, ama yapamadı - çok ağırdı - ve güldü.

"Zengin olacağız!" diye bağırdı biri.

"Ada, seni seviyorum!" diye haykırdı Melissa. "Evlen benimle!" "Üzgünüm, böyle güzel bir dostluğu mahvetmek istemem." Herkes güldü. Yanımdaki London gülümsedi. "Arkadaşlık bölgesine girdim," diye inledi Melissa.

"Seninle alakası yok, sorun bende, Mel. Sorun bende." Daha fazla kahkaha.

Melissa başını salladı. "İşe dönün millet! Biri bana bu kayayı kaldırmada yardım etsin."

Madenciler delmeye devam etti.

Dam, dere altında devam ediyordu, mağara zemini boyunca sola ve uzak duvara doğru kıvrılıyordu. Suyun altından adamantit çıkarmak zahmetli olacaktı ve zamanımız kısıtlıydı. Duvar birikintisi daha derindeydi, ama daha iyi bir seçimdi. Adadaki işleri bittiğinde, onlara oraya gitmelerini söyleyecektim.

Eğimden aşağıya, suya doğru indim. London Elena'ya başıyla selam verdi ve keşifçi de beni takip etti.

Geçmek için en iyi yer, Aaron'un sol tarafında, derenin nispeten sığ olduğu yerdi. Oraya doğru ilerledim ve ayaklarımın yere basacağı yerlere dikkat ederek suya girdim. Kayalar çok kaygandı ve su dizlerimin üstüne kadar geliyordu. Magnaprene çok rahat bir kumaş değildi, ama su geçirmezdi.

Sığ kalsit sırtlarını aşarak duvara ulaştım, tulumumun cebinden bir kutu floresan boya çıkardım ve parlak güvenlik sarısı ile yatakların konturlarını çizmeye başladım. Elena dereyi geçti ve solumda durarak tünellere doğru baktı.

Mağara duvarını boyadım. Müthiş bir buluntu. Tabii ki bundan övünme hakkından başka bir şey elde edemeyecektim. Devlet memurları kapı ganimeti ikramiyesi almazdı ve ben bu işi bu yüzden yapmıyordum.

Matkapların sürekli gürültüsü mağarayı doldurdu.

İlk parıltıyı gördüğümde otuz üç yaşındaydım. ABD'nin büyük loncalarından biri, sebrian bıçaklarını halka satmak için bir şekilde izin almıştı. Sebrian sadece maden ocaklarında bulunurdu ve bıçakların fiyatları, küçük bir cep bıçağı için bin dolardan başlıyordu. Reklam ajansımız sözleşmeyi almıştı ve bana "sağlam lüks" sloganıyla birlikte hemen göndermişti.

Ofisimde oturmuş bıçağa bakarak doğru yaklaşımı bulmaya çalışırken, bıçak soluk pembeye döndü. Işığın sönmesi imkansızdı ve ona odaklandığımda beynimde bir şey klik yaptı. Ağırlığı, yoğunluğu, metalin yapısı bir şekilde aklıma geldi ve belirli bir... profil, en uygun kelimeydi.

Acil servise gittim. Öleceğimi sandım. Yirmi dört saat sonra DDC, bir sözleşme ve vatansever bir satış konuşmasıyla geldi. Benim gibi değerlendiriciler nadirdi ve hükümet bizi o kadar çok istiyordu ki, loncaların kendi özel değerlendiricilerini işe almasını yasakladı. Loncalar bu yasaya karşı lobi faaliyetlerine çok büyük miktarda para harcadı ama bir sonuç alamadı.

İstila hayatımı mahvetti. O sözleşmeye baktım ve bu konuda bir şeyler yapabileceğimi fark ettim. Her seferinde, bizi daha güvende

bizi daha güvende kılacak bir şey buldum. Bugün bulduğum şey adamantite idi. Damlaya damlaya göl olur, ama bu benim damlamdı.

Yatağı takip etmeyi bitirdim ve tenekeyi bir kayanın üzerine koydum.

Elena karanlık geçitlere baktı, döndü, yüzü ekşidi ve "Stella!" diye bağırdı.

Diğer kıyıda madencileri izleyen Stella kıpırdamadı. "STELLA!" diye bağırdı Elena.

Köpek eğitmeni hızla döndü.

Keşifci ona eliyle işaret etti. "Köpeği getir!"

Stella, Bear'ı tasmaıyla tutarak dereyi geçip, sırtları aşarak bize doğru yürüdü.

"Tünelleri kontrol etmen gerekiyor!" Elena, delme sesinin üstüne bağırdı.

"Hangi tünel?"

"Soldan başla!"

Bear tasmaını çekerek Stella'yı geriye, dereye doğru itti.

Stella, duyamadığım bir komut verdi.

Bear tasmayı çekip havaya havaya havaya havaya

havaya havaya havaya havaya havaya havaya havaya

havaya havaya havaya havaya havaya havaya havaya

havaya havaya havaya havaya havaya havaya havaya

havaya havaya havaya havaya hav

Orta tünelden bir şey fırladı. Aaron'un yanından, soluk mavi giysiler giymiş, insanı andıran bir şekil, o kadar hızlı geçti ki bulanık bir görüntü bıraktı. Koyu griye bürünmüş dört bulanık şekil onu kovaladı. Bir anda kale burcunu geçtiler.

Aaron'un üst yarısı - kalkanı, zırhı ve vücudu - yana kaydı ve yere düştü.

Korkunç bir an, hala dik duran gövdesinin kütüğüne bakakaldım. *Dik duruyordu.*

Bizi bulanık bir sis sardı. Donakaldım. Dört gri varlık, bir kasırga gibi etrafımda dönerek saldırıp kesiyordu, mavi giysili yaratık ise imkansız bir hızla savunuyordu. Karanlık zırhlı kolları

gümüş kılıçları ve dişlerini gösteren insanlık dışı yüzleri gördüm. Bir saniye sonra, mağaranın içinden geçerek duvara ve maden ekibine doğru koşular.

Dokunulmamış. Bir şekilde
yaralanmamıştım. Sağımdaki Stella'ya
döndüm.

Kafası yoktu. İndigo Magnaprene'den yapılmış gövdesi ve boynu vardı, ama kafası yoktu.

Başsız beden yere yığıldı.

Yanımdan bir çığlık duyuldu. Hala Stella'nın kayıp kafasını anlamaya çalışırken otomatik pilota geçtim. Elena'nın bağırsakları karnından dışarı döküldü. Keşifci kendini tutmaya çalıştı. Ağzından koyu kırmızı kan akıyordu. Korkunç bir gırgır sesi çıkardı ve yere düştü.

Bu olamazdı. Bu garip, korkunç bir kabustu. Adamantitin sihirli madenini bulduğumu ve sonra canavarların gelip herkesi öldürdüğünü hayal ediyordum.

Hava kan ve safra kokuyordu. Sol tarafta dört insanlık dışı yaratık, mavi cüppeli avlarını parçalıyor, duvarlarda koşuyor ve öldürmek için atlıyor, ancak kenara itiliyorlardı. İki madenci yüzüstü akıntıda yüzüyordu ve su kırmızıydı, çok kırmızı...

Tanrım. Bu gerçek. Hepsi gerçek.

Panik, buz gibi bir çekiç gibi üzerime çöktü. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hemen.

Tek güvenli çıkış nehrin diğer tarafındaydı. Sırtları aşarak suya doğru koştum.

Sol tarafta, kavga gölün kıyısı boyunca bir ileri bir geri devam ediyordu.

İlk kenar taşından kayarak geçtim, havuzu geçtim, diğer tarafa tırmandım ve dereye indim. Su uyluklarıma kadar geldi ve vücudumdaki tüm hızımı kullanarak suda ilerledim.

Maden ekibinin yarısı hala delme işiyle uğraşıyordu.

"Koşun!" diye bağırdım, kollarımı sallayarak. "Koşun!"

Sanders döndü, sol kulağındaki kulaklığı çıkardı. Yüzümü gördü, hızla arkasını döndü, yaratıkları gördü, matkabı bir kenara fırlattı, çığlık attı ve koştu. Madenciler çıkışa doğru koşarken sıra dağıldı.

Dünya küçüldü. Sadece ben ve beni durdurmaya çalışan su vardı. Nehri geçmem gerekiyordu.

Mağara girişinde Melissa, Londra'ya doğru yokuşu tırmanıyordu. Kılıçlı gardiyan bana dik dik bakıyordu. Bakışlarımız buluştu.

Yardım et...

Londra'nın gözleri önünde bir kapı çarptı.

Hayır. Hayır!

Melissa, Anja Presa'yı yolundan itti. İnce kadın kayaların üzerinde kayarak düştü ve dereye yuvarlandı.

Burada ölemeyeceğim. Çocuklarıma dönmeliyim!

Çok hızlı koşuyordum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım ve değerli nefesimi çığlık atarak boşa harcadım. "Bekle! Beni bekle!"

Londra kemerinden bir şey çıkardı. Bir el bombası. Son çare olarak kullanmak için eterium şok bombaları taşıyordu.

"At şunu!" Melissa çığlık attı ve onun yanından koşarak geçti.

London bana doğru baktı. Yüzü buz gibi soğuktu.

Alex! Hayır!

El bombasını düşürdü. El bombası dereye doğru yuvarlandı, kireçtaşının üzerinde zıpladı. Gardiyan yeteneğinin mavi güç alanı birden parladı ve Londra'yı sardı. Arkasını dönüp tünele doğru kaçtı.

Dünya patladı.

Patlama, on metre önümdeki Sanders'a çarptı. Su beni ayaklarımdan kopardı. Bez bebek gibi uçtum ve sert kayaya çarptım. Sağ bacağım kürdan gibi kırıldı. Omurgam çatırdadı. Acı yan tarafıma yayıldı ve kaburgalarıma saplandı. Kulaklarım çınladı, başım döndü ve ciğerlerimdeki hava ateşe döndü.

Nefes almaya çalıştım ama alamadım. Yüzümde su vardı. Yüzüstü bir akıntının içindeydim. Ayağa kalkmam gerekiyordu, yoksa boğulacaktım.

Kendimi yukarı çekmeye çalıştım.

Parlak beyaz aetherium dumanı mağarayı doldurdu. Hiçbir şey göremiyordum, hiçbir şey duyamıyordum, nefes alamıyordum. Acı beni boğarken sadece hareketsiz kalabiliyordum.

"Anne! Ölme!"

Ölmeyeceğim. Söz veriyorum.

Kendimi zorlayarak küçük bir nefes aldım. Boğazımı keskin cam parçaları kesiyormuş gibi hissettim. Öksürdüm ve bir nefes daha almaya zorladım kendimi. Ve bir nefes daha, acının içinde yüzerek, her seferinde küçük bir yudum hava alarak.

Duman yükseldi. Görüşüm netleşti. Kıyıdaki havuzlardan birinde oturuyordum, su koltuk altlarıma kadar geliyordu, sırtım kenar taşına yaslanmıştı. Yanımda, kesik bir insan kafası havuzun dibinde duruyordu. Koyu renkli kıvrıkcık saçları akıntıyla dalgalanıyordu. Stella.

Bu beni bir kamyon çarpmış gibi etkilemeliydim, ama bunun yerine sadece fark ettim, sağ bacağımdan yayılan kanı ve her nefesimde ciğerlerime giren kırık camları fark ettiğim gibi.

Tulumumun bacağına botumdan çıkardım. Pürüzlü bir kemik baldırımın derisini kesmişti. Açık kırık. Tamam. Pantolonumu üzerine çektim.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Bu mağaradan. Bu gedikten.

Çıkış yoktu, enkazdan oluşan bir duvar tarafından engellenmişti. London'ın el bombası tünelin tavanını çökertmişti. O ve Melissa beni ölüme terk etmişlerdi.

Yabancı yaratıklar, çıkışını kapatan enkazın üzerinde sanki uçuyormuş gibi karşı duvardan geçtiler. Silah sesi duymadım. Eskortlarımız ölmüştü.

Uzaylılar, kavgaya dalmış bir şekilde sağa doğru fırladılar. İnsanları hedef almıyorlardı. Aaron, Stella, Elena, sadece yolun üzerindeydiler, gri renkli dört yaratık mavi renkli yaratığı öldürmeye çalışırken

dört gri yaratık mavi yaratığı öldürmeye çalışırken geçerken onları kesiyorlardı. Ve eğer kavgaları bu tarafa dönerse, ben de yoluna çıkmış olacaktım.

Çatışmanın önünden uzaklaşmam gerekiyordu.

Önümdeki duvar, eskiden çıkışın olduğu yer, en az kırk metre uzakta ve dikti.

Omzuma baktım. Arkamdaki duvarda, sarı boya izlerimin yanında, kayada doğal bir çukur vardı. Saklanacak bir yer.

Döndüm. Sağ bacağım acı içindeydi. Ayakta durmam imkansızdı. Dört ayak üzerinde sürünmek zorundaydım.

Dişlerimi sıktım ve havuzdan sürünerek çıktım.

Sağ bacağım yanıyordu, dizime keskin bir acı saplanıyordu. Yapabilirdim. Alçakta kal, yavaş hareket et, tehdit oluşturma. Sadece acıydı. Acıya dayanabilirdim.

Duvara yirmi metre kaldı.

On beş.

Dizim keskin bir kayaya çarptı ve ağırlığımı yaralı bacağıma bindi. Bir an için her şey beyazlaştı. Derin bir nefes aldım ve ilerlemeye devam ettim.

On metre. Neredeyse

vardım. Neredeyse.

Parmaklarım taşa dokundu. Arkanı döndüm ve kendimi nişe sıkıştırdım, sırtımı duvara dayadım. Mağara zemini kanımla kaplıydı.

Mavi yaratık hâlâ hareket ediyordu, ama sadece iki gri leke kalmıştı. Üçüncüsü kayaların üzerinde yatıyordu, koyu renkli bir kumaş lekesi, kavga yaklaştıkça hareket ediyor, ona doğru uzanıyor, sanki canlı bir şey gibi. Dördüncüyü göremedim.

Sağda, kayanın yanında bir şey hareket etti.

Hareketsizce oturdum.

Büyük kulaklı tüylü bir kafa, çıkıntının arkasından dışarı çıktı.

Ayı.

Dudaklarımı yaladım, ağzımı çalıştırmaya çalıştım. "Ayı." Sadece fısıltıyla konuşabildim. "Gel."

Alman çoban köpeği bana doğru sürünerek geldi, bacağıma yapıştı ve yumuşak bir inilti çıkardı.

"Seni de terk ettiler."

Köpeği kendime sarıldım. Duvarın kenarına oturdum ve mağarada yaşanan kavgayı izledik. Bulanık silüetler çok hızlıydı. Kim bu kadar hızlı hareket edebilir ki? Biyolojik olarak imkansız olmalıydı.

Kalan gri silüetlerden biri yere yığıldı.

Son gri saldırgan bize doğru ateş etti. Bunun tesadüf olmadığını anlamam yarım saniye sürdü. Beni hedef almıştı.

Kaçacak zaman yoktu, hiçbir şey yapacak zaman yoktu. İçgüdüsel olarak kolumu Bear'ın önüne attım. Gri bulanıklık üzerimizde belirdi... ve durdu.

Sonunda onu net olarak görebildim, dört kollu, yırtık pırtık gri bir pelerinle sarılmış uzun boylu bir yaratık. Ellerinde çok fazla parmak vardı, uzun ve pençeli, ve her elinde bir kılıç tutuyordu. Korkunç gözleriyle bana bakıyordu, kocaman ve yuvarlak, ve beyaz inci gibi parlayan derisinin üzerinde bulunan ağzı, kabus gibi dişlerle dolu geniş, karanlık bir yaraydı. Göğsünden mavi bir kılıç çıkıyordu.

Bu da gerçek.

Gri pelerin, uzun ve yapışkan iplikleriyle, tuhaf bir amip gibi yüzüme doğru uzandı.

Mavi bıçak kıvrıldı.

Yaratık mor kan tükürdü ve gevşedi.

Kılıç geriye doğru kayarak, onu kullanan kişi çekince yaratığın vücudunun içine kayboldu. Pelerinli varlık yana düştü ve yokuş aşağı birkaç metre kayd.

Arkasında, parıldayan buz mavisi bir cüppe giymiş uzun bir figür duruyordu. Silueti ürpertici bir şekilde insana benziyordu, çok uzundu, uzuvları çok uzundu, ama kesinlikle tanıdıktı. Kafası, pürüzsüz boynuzlu bir şekle bükülmüş sağlam bir metal parçasıydı. Aynı metal, mavi ve altın filigranlı, cüppenin altında vücudunu kaplıyordu. Görünür bir deri yoktu. Mavi kılıcı tutan sağ elinin parmakları bile metalle kaplıydı. Sol kolu, pazıdan hemen altında kesilmişti ve kesik yerinden parlak kırmızı kan fişkırıyordu.

Hiçbir brifingimde bu kadar insana benzeyen bir varlıktan bahsedilmemişti. Hayvanlar, canavarlar, garip anatomisi olan insanlık dışı varlıklar, belirsiz insan benzeri varlıklar, evet. Ama asla böyle bir şey.

Figür kasklarına dokundu. Kasklar ikiye ayrıldı ve içlerine çekildi. Yaşlı bir kadın bana baktı. Yüzünün ortasındaki cildi soluk pastel pembe renkteydi, saç çizgisine doğru koyulaşarak canlı turkuaz rengine dönüşüyordu. Burnu düz ve ucu küt, dudakları aynı pembe renkte ve dar, gözleri mavi-yeşil irisli ve yukarı doğru bakıyordu. Gözleri bir Dünya insanı için biraz büyük ama kimseyi endişeletecek kadar da değil.

Cilt rengi dışında, o kadar insana benziyordu ki, korkutucuydu. Gözlerinin köşelerinde kaz ayakları ve ağzının kenarlarında gülme çizgileri vardı. Ya DDC bunu bilmiyordu ya da biliyordu ve en üst düzeyde sır olarak saklıyordu.

Kadın bana baktı. Gözleri hüznü ve kederliydi. Ben de ona baktım.

Sallandı ve düştü.

Şimdi ne yapacağım?

Boğuk nefes alma sesi mağarada yankılandı.

O beni kurtardı. Gri saldırganı bıçaklamamış olsaydı, ben ölmüş olurum.

Bir başka boğuk nefes. Bir tane daha.

Siktir et.

Dört ayak üstüne çöktüm ve kadına doğru birkaç metre sürünerek ilerledim.

Kolu tıpkı jilette kesilmiş gibi kopmuştı, kesik o kadar hassastı ki, anatomik bir slayt gibiydi. Kanlı kasların arasında kemikleri görebiliyordum. Her nefes alışında kan fıskırıyordu.

"Turnike lazım. Dayan."

Tulumumun cebini aradım, her zaman yanımda taşıdığım paracord'u çıkardım ve çözdüm. Paracord turnike yapmak için berbat bir malzemedir, ama kadın kan kaybediyordu ve başka hiçbir şeyim yoktu. Paracord'u uzunlamasına katlayarak yaklaşık bir metre uzunluğunda bir ip elde ettim, kadının koluna sardım ve düğümledim. Kan hala fıskırıyordu.

Kendime vurdum. İhtiyacım olan şey... İşte. Cebimden ince bir el feneri çıkardım. Her zaman kaskımdaki ışığa yedek olarak bir tane yanımda taşırdım. El fenerini düğüme bastırdım ve üzerine bir düğüm daha attım.

"Bu acıtacak ve kolunun geri kalanını kaybedeceksin. Üzgünüm. Kanamayı durdurmalıyız."

El fenerini çevirerek düğümü sıktım. Bir, iki, üç kez.

Kadın sağ kolunu uzattı ve elime dokundu. Parmakları soğuktu, dokunuşu tüy kadar hafifti.

"Üzgünüm," dedim ona.

Kan fıskırması durdu. Şimdi bunu sabitlemem gerekiyordu...

Kadın kendi alnına dokundu. Parmakları derisine battı, sert gibi görünen kafatasına gömüldü.

Bu bir halüsinasyon olmalıydı. Kan kaybı ve acıdan aklımı kaybediyordum.

Kadın kafasından bir şey çıkardı. Yuvarlak ve parlak, içinden ışık saçan muhteşem bir mücevher gibiydi. Çok güzeldi. Renkler dönüp dans ediyordu, büyüleyici, göz kamaştırıcı bir mücevher ateşi.

Başımı çevirmeli, hareket etmeli, koşmalı, bir şey yapmalıydım, ama hareket edecek gücüm yoktu. Mücevher çok güzeldi, karşı koyamazdım. Kadının uzun parmaklarında bana doğru geliyordu. Yaklaşıyordu. Yaklaşıyordu.

Mücevher alnıma dokundu.

Evren ışık ve renklerle doldu. Yumuşak bir ses kafamın içinde fısıldadı.

"Mirasını sakla, benim nazik kızım."

Her şey karardı.

[3]

Gözlerimi açtım. Üzerimde pürüzlü bir taş tavan uzanıyordu, yabancı bitkilerin kıvrımlarıyla yumuşak bir şekilde parlıyordu.

Kabus görmemiştim. Gerçekten olmuştu.

Uzun bir nefes alıp tavana baktım ve saatime baktım. Dijital ekran karanlıktı ve üzerinde örümcek ağı gibi çatlaklar vardı. Patlamadan sonra o kenara çarptığımda olmuş olmalıydı.

Burada yatmak bir işe yaramazdı. Bu cehennem çukurundan çıkmam gerekiyordu.

Yavaşça oturdum. Jeneratör hâlâ çalışıyordu ve beş projektörden üçü sağlam kalmış, mağarayı parlak elektrik ışıklarıyla aydınlatıyordu. Kafamın içi yanıyordu, sırtım zonkluyordu ve sağ bacağım sanki biri üzerinden asfalt silindiri geçirmiş gibi hissediyordum. Ama hâlâ nefes alıyordum.

"Hayatta kimse var mı?"

Sessizlik. Sadece ben ve cesetler.

"Kimse yok mu?"

Bir şey yanıma dokundu. Hızla döndüm. Bear yanımda oturuyordu, akıllı kahverengi gözleri köpeklerin kararlılığıyla yüzüme odaklanmıştı.

Yalnız değildim. Köpek benimle
birlikteydi. "Merhaba Bear."

Bear başını eğdi. Sol tarafı karanlık ve ıslaktı. Kan. Omzunun yakınından başlayıp bacağına ve pençesine kadar akıyordu. Kahretsin.

"Dayan, kızım."

Ayağa kalktım. Sağ bacağım titriyordu ama ağırlığımı taşıyordu. Oh, iyi. İki adım attım, sonra derimden çıkan kemiği hatırladım.

Sağ pantolon paçamı yukarı çektim. Kurumuş kanla lekelenmiş, kızıl bir iz baldırımını kaplıyordu. Hepsi o kadardı. Yara gitmişti.

Aklımı kaçırmak üzereyim.

Bacağım kırılmıştı. Bacağıma baktım ve tulumumla sakladım. Pantolon paçası koyu kırmızı lekelerle kaplıydı, şiddetli kanamanın sonucu. Mağaranın yarısına kan izleri bırakmıştım. Başımı kaldırdım. Oradaydı, düzensiz bir dizi koyu leke.

Panik hissetmeye başladım ama bu düşünceleri beni dibe çekmeden önce kafamdan attım. Şu anda bunun önemi yoktu. Bear'ın omzuna ne olduğunu görmem gerekiyordu.

En yakın göle doğru ilerledim. Kayaların üzerinde indigo renkli bir baret duruyordu.

Stella'nın onu takmış olabileceği düşüncesi midemi bulandırdı.

Hayır, bunu da düşünmeyeceğim. "Buraya gel, Bear."

Çoban köpek yavaşça yanıma geldi. "Kal."

Bear bana baktı. Stella'nın ona verdiği tüm komutlar Almanca'ydı ve ben sadece birkaçını hatırlıyordum. Bekle kelimesi bunlardan biri değildi.

"Kal." Bear oturdu.

Yeterliydi.

Onun üzerindeki kanı temizlemem gerekiyordu, ama bu suda ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kaslarımı gerginleştirdim.

Gelişmiş görüşümle su tamamen berrak görünüyordu.

Yeteneğim temiz olduğunu söylüyordu, ama algılayabildiğim şeylerin bir sınırı vardı. Bear'ın açık bir yarası varsa ve ben oraya bir sürü yabancı bakteri dökersem... Ama sonra açık bir yara ile o suyun içinde süründüm – ki garip bir şekilde yara kapanmıştı, evet, bunu düşünmedim – ve neredeyse boğuluyordum. Bir sürü yuttuğumdan emindim. Bu önemli değildi, tabii içinde kötü bir patojen yoksa, o zaman ikimiz de boku yemiştik.

Matara içinde su vardı. Tüm madenciler yanlarında su taşıyordu. Onu içmek için saklamalıydık. Bu mağaradan çıkmamızın ne kadar süreceğini bilmenin imkanı yoktu.

Aniden ağzım kurudu.

Şapkayı dereye daldırdım, biraz su aldım ve Bear'ın yanına yavaşça döktüm, köpeğin kaçacağını düşünüyordum. Bear kaya gibi oturuyordu.

"Kal. Ne iyi bir kızsın. En iyi kız. Çok iyisin."

Üç şapka sonra, su neredeyse tamamen temizlendi. Bear'ın omzunda derin bir yara vardı. Yara sık ve çok uzun değildi. Kanın çoğu başka bir yerden gelmiş olmalıydı. Başka birinden.

Nefes verdim. O arabalardan birinde ilk yardım çantası olmalıydı. "Buna antiseptik sürelim."

Dereyi geçmem gerekiyordu ve bacağımdaki hafif titreme, düşersem pişman olacağımı söylüyordu. Geçmek için en iyi yer hala aynıydı: Aaron'ın iki parçaya bölünmüş halde yattığı sık kısım.

Bear'ın tasmaını aldım ve karşıya geçmek için yola çıktım. Beni ayağımdan çekerse, başım belaya girerdi. En ufak bir çekmede tasmayı bırakmaya hazır olarak dereye girdim. Bear sızlanarak peşimden geldi. Dere yatağında yavaşça ilerledim.

"Yavaş gitmek, sorunsuz gitmektir; sorunsuz gitmek, hızlı gitmektir."

Sözler lanet gibi çıktı ağzımdan. Melissa'nın yüzü hafızama kazınmıştı. Kafamda bir kayıt gibi tekrar tekrar canlanıyordu. Altı yıl.

hatırlayamıyordum. Çocuklarımın isimlerini biliyordu. Bana doğrudan baktı ve London'a el bombasını atması için bağırdı.

"Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum, Bear." Bear cevap vermedi.

"Melissa'nın Anja'yı yolundan ittiğini gördüm. Şuradaki Anja'nın cesedi. Yirmi altı yaşındaydı."

Sanders, Hotchkins, Ella Gazarian, ben çıkışa doğru koşarken önümdeydiler. Hafızamda Sanders'ın patlamanın şiddetiyle savrulduğu görüntü vardı.

"Onlar onun guild arkadaşlarıydı. Ona güveniyorlardı ve o onları terk etti, daha da kötüsü, kaçarken üzerlerine çığnedi. Sanders muhtemelen hayatta kalmamın sebebi. O eterium el bombasının şiddetini üstüne aldı."

Dereyi geçtik ve dikkatlice arabaların beklediği yerdeki sığ yokuşu çıktık. Botumda su sırıyordu. Diğeri de ıslaktı.

Tasmayı arabaya bağladım, ilk yardım çantasını buldum ve ağır mandalları açtım. Güzel, büyük bir antiseptik solüsyon şişesi. İşe koyulabilirdik.

"Yerinde kal, Bear."

Çoban tekrar oturdu.

Antiseptiği açtım ve yaraya döktüm. Bear titredi ama yerinde kaldı.

"Çok usulsün. Çok iyi bir köpeksin."

Şişenin kapağını kapattım ve antibakteriyel jel tüpünü aldım.

"Melissa'nın önceliği maden ekibiydi. Ama London'ın önceliği herkesi güvende tutmaktı ve bu başarısız olursa beni hayatta tutmaktı. Sorumluluk onda idi."

Londra'nın gözlerindeki soğuk hesaplılığı da hatırladım. El bombasını fırlattığında yüzünün buz kesmesini. Ağzının şeklini. Jeli Bear'ın yarasına sıktım.

"Bana doğrudan bakıyordu ve gözleri *'Siktir git. Bugün burada ölmeyeceğim'* diyordu. Kalkanı iki dakika dayanıyor. İki dakika, Bear! O adam kalkanı açıkken lanet olasıca yenilmez. O kaçtığında ben nehrin ortasıındaydım. Kalkanını etkinleştirip on saniye beklemesi gerekirdi, o zaman çöküntünün diğer tarafında olurdum. Maden ekibinin geri kalanı da benimle birlikte diğer tarafta olurdu."

Bear başını eğip bana baktı.

"Düşmanlar bize hiç dikkat etmiyorlardı. Birbirleriyle savaşıyorlardı ve yoluna çıktığımız için bizi öldürdüler. Kapıya kadar koşabilirdik. Yaratıklar bizi takip etseler bile, bizim dünyamıza çıkamazlardı. Çapa, kapıyı açacak kadar enerji toplayana kadar, yarıktaki mahsur kalacaklardı."

Bear başını diğer tarafa eğdi.

"Bana ne dedi biliyor musun? 'Seni buradan tek parça halinde çıkaracağım. Sen ancak ben ölürsem ölebilirsin ve ben hayatta kalmakta çok iyiyim' dedi. Yalan söylemediğini biliyoruz. O pislik hayatta kalmakta çok iyi."

Jel tüpünün kapağını tekrar vidaladım.

"Cold Chaos saldırı ekipleri, ilerlemeden önce potansiyel maden sahalarını temizlemede iyidirler. Onların eskortlarının çatışmadan daha ciddi bir şeyle uğraştığını hiç görmedim. London'ın yapması gereken en fazla, saklandığı yerden çıkan birkaç yaratığı öldürmektir. Olan her şey, Cold Chaos'un onu bu göreve göndermesinin sebebiydi. En kötü senaryo gerçekleştiğinde, o devreye girmeliydi ama o pislik... Bütün o insanlar..."

Bir hıçkırık
boğazımı tıkadı.
Susmak zorunda
kaldım.

Eskort kaptanı olmak büyük sorumluluk gerektirirdi ve bu göreve öylece gelinmezdi. Güçlü veya güvenilir olmak yetmezdi. Bu pozisyon deneyim gerektirirdi. Londra yıllarını birincil saldırı ekibinde geçirmişti.

ekipleri. O deneyimli biriydi. Düşmanların insanları sanki yabancı otlar gibi biçtiğini gördü ve bir anda, daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadığını ve elindeki hiçbir silahın onları durduramayacağını anladı. Ölümü gördü ve kendini kurtarmak için bilinçli bir karar verdi.

Bekleyebilirdi. Yaralanmaz gardiyan kalkanını kaldırıp o boşlukta durup geri kalanımızın kaçmasına izin verebilirdi, ama bu riskliydi ve o bizim hayatlarımız yerine kendi hayatını seçti. Melissa'nın kurtulmasının tek nedeni, tesadüfen yeterince yakınında olması ve hikayesini doğrulayacak bir tanığa ihtiyacı olmasıydı. İşiniz, savaşmayanları tehlikeye atmamaksa, tek başına kaçmak iyi bir görüntü olmaz.

Onu kovsalar bile yaşayacaktı. Onun için önemli olan tek şey buydu. Eğer o sıradan bir madenci olsaydı, benim için sorun olmazdı, ama o madenci değildi. O yüksek rütbeli bir savaş yeteneğiydi. Ona güvenmiştik. Ben ona güvenmiştim, ama o yüzümüze bir eterium bombası attı ve kaçtı.

"Ölüm insanın yüzüne baktığında, insanlar gerçek benliklerine döner, Bear."

Londra'nın gerçek yüzü soğuk, hesapçı bir korkaktı.

Vücudumda çizik ve morluk var mı diye kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım. Burada burada kırmızı izler vardı ama derim yırtılmamıştı. Kırık bacağımı sürükleyerek, ellerimin ve dizlerimin üzerinde pürüzlü mağara zemini üzerinde sürünmüştüm. Ellerim ve dizlerim kanamış olmalıydı ama hiçbir sıyrık bulamadım. Her ihtimale karşı bacağımdaki kırmızı izlere biraz jel sürdüm.

Düşünme. En iyisi buydu.

Sırada jeneratör vardı. Endüstriyel model, yedi ila dokuz saat çalışma süresi için tasarlanmıştı. Yakıt göstergesi neredeyse boştu. En az yedi saattir bu mağarada kalmıştım.

London kapıdan çıkmayı başarırrsa, olanları derhal loncaya rapor edecekti. London ve Melissa kavganın sonucunu görecek kadar uzun kalmadılar, bu yüzden bildikleri kadarıyla, bu mağarada hala aktif düşmanlar vardı.

olduğunu sanıyorlardı. Vücut kameraları sadece deliklerdeki statik görüntüyü kaydettiği için Cold Chaos, Londra'nın ifadesine güvenmek zorundaydı ve Melissa'nın onun söylediklerini doğrulayacağından emindim. Birdenbire vicdan azabı duyup, lonca arkadaşlarının cesetlerinin üzerinden tırmanarak mağaradan çıktığını itiraf etmeyecekti. Bana sık sık söylediği gibi, beslemesi gereken ailesi vardı.

Bu durum üç şekilde sonuçlanabilirdi.

Birincisi, London kaçmayı başardı ve benim öldüğümü bildirdi. Bu en olası sonuçtu, çünkü aksi takdirde beni geride bıraktığını itiraf etmek zorunda kalacaktı.

İkincisi, Londra kurtuldu ve beni geride bıraktığını bildirdi. Bu pek olası değil. DDC, beni terk edip mağaradan kaçtığını öğrenirse, Cold Chaos ağır yaptırımlarla karşı karşıya kalırdı. En iyi ihtimalle para cezası, en kötü ihtimalle geçit erişiminin iptal edilmesi. Cold Chaos, Londra'nın üzerine tonlarca tuğla gibi çökerdi.

Üç, Londra ve Melissa yolda öldü. Elena'nın dediği gibi, bu geçit bir labirent gibiydi ve bu mağaraya ulaşmak için yarım mil yürüdük. Yan geçitten aynı derecede korkunç bir şey çıkıp ikisini öldürmüş olabilirdi. Bundan şüpheliydim. Londra lanet olası bir hamamböceğiydi. Hayatta kalırdı.

Ölmüş olsalar bile, şimdiye kadar kaynaklarla dolu arabalar ihlalin olduğu yerden çıkmış olmalıydı. Prosedür, değerli eşyaları alıp bir an önce dışarı çıkmaktı. En az yedi saat hiçbir hareket olmadan geçmişti. Londra ve Melissa başaramamış olsalar bile, lonca maden ekibinin ya başının dertte olduğunu ya da öldüğünü biliyordu.

Bu üç sonuçtan hangisi olursa olsun, protokol saldırı ekibinin bilgilendirilmesini gerektiriyordu. Radyolar, diğer elektronik aletler gibi gedikte çalışmıyordu, ama her saldırı ekibi bir "cheesecake" taşıyordu. Bir bip taşı.

Bip taşları bozkır ve dağ biyomlarında bulunur ve içinden geçen daha yoğun bir malzeme çekirdeği vardır. Elektrikle şoklandıklarında parlar ve titrerler. Bir parçasını kırıp

ana taşın çekirdeğine elektrik verilirse, kırılan parça da parlar ve titrerdi. Mesafe önemli değildi. Her iki parça da aynı ihlalde olduğu sürece, çekirdeğe elektrik verilmesi diğer parçayı da harekete geçirirdi. Bu etkiyi keşfeden ilk kapı dalgıcı, bunu Cheesecake Factory restoranının çağrı cihazına benzetmiş ve bu isim kalıcı olmuştu.

Şu ana kadar Cold Chaos'un lonca koordinatörü, bir çekirdek taşı parçasıyla geçide girmiş ve ona bir şok tabancasıyla şok vermiş olmalıydı. Şok, kayaya çarptığı anda, saldırı ekibinin taşıdığı cheesecake parlayacak ve uğultu çıkaracaktı. Bu, geçitteki bir SOS sinyaline eşdeğerdi. Saldırı ekibi, ölümcül bir olayın meydana geldiğini ve geri çağrıldıklarını anlayacaktı. Geri dönüp geçide doğru yola çıkacaklardı.

Bize sadece bir saat önceleriydiler. Şimdiye kadar tehdidi etkisiz hale getirmek ve cesetleri almak için burada olmaları gerekirdi. Cesetler veya inanılmaz değerli adamantit için kimse gelmedi. Bu tek bir anlama geliyordu: saldırı ekibi ölmüştü.

Bear hafifçe inledi. Elimi uzattım ve sırtını okşadım.

Şu anda, Cold Chaos muhtemelen yeni bir saldırı ekibi oluşturuyordu. Bu ihlalin tehdit seviyesi, daha önce gördüklerimin ötesindeydi. Bunun için en iyi yeteneklerine ihtiyaçları olacaktı ve bu insanlar genellikle meşguldü. Yüksek rütbeli guild üyeleri, ünlü aktörlerden daha fazla kazanıyordu ve guildler bu parayı almak için onları çok çalıştırıyordu. Hepsini bir araya getirmek günler sürebilirdi.

Kapı sekiz gün önce açılmıştı. Güç ölçümlerine bakılırsa, Cold Chaos'un bunu temizlemek için dört ila sekiz haftası vardı. Herkesin öldüğünü düşündükleri için acele etmeyeceklerdi.

Başka bir hoş olmayan olasılık daha vardı. Londra beni geride bıraktığını itiraf ederse, Cold Chaos kasıtlı olarak gecikmek isteyebilirdi. Eğer hayatta olursam, yoğun bir incelemeye maruz kalacaklardı. Ben ölürsem işleri çok daha kolay olacaktı. Yeterince zaman geçerse, ölecektim.

Kurtarma ekibi gelmeyecekti. Kendi başımaydım. Burada ölürsem, çocuklar yalnız kalacaktı. Roger onları koruyucu ailelere verecekti. Bundan emindim. Onlar, onun babalık başarısızlığının canlı kanıtlarıydı ve bu günlerde sorumluluk almaya hiç tahammülü yoktu.

Kızıma bir söz vermiştim. Bu sözümü tutacaktım.

Çöküntüyü kazmak söz konusu bile olamazdı. O geçitte mağara tavanının bütünlüğü bozulmuştu, yani kayaları hareket ettirmek başka bir çöküntü riskini beraberinde getirirdi. Hayır, etraftan dolaşmam, o geçitlerden birinden geçmem gerekiyordu.

Mağaranın sonuna baktım. Tüneller karanlığa uzanıyordu. O karanlığa girmeli, muhtemelen tüm saldırı ekibini öldüren canavarlarla dolu geçidi geçmeli, kapıyı bulmalı, dışarı çıkmalı ve Cold Chaos'un beni durdurma şansı olmaması için dikkatli olmalıydım. Çok kolay.

Malzemelere ihtiyacım vardı. Ve bir silaha. Birkaç dakika içinde jeneratör bozulacak ve ışıklar sönecekti.

Hızlı davranmalıydım.

JOHN COSTA, OTUZ İKİ YAŞINDA YILLARDIR , ONURLU BİR ŞEKİLDE DENİZ
PIYADESİ OLARAK SEKİZ YIL GÖREV YAPTIKTAN SONRA

Sekiz yıl Deniz Piyadesi olarak görev yaptıktan sonra onurlu bir şekilde xml-ph-0003@deepl.internal terhis edildi. xml-ph-0004@deepl.internal O ve kocası dördüncü evlilik yıldönümlerini kutlamışlardı ve dalıştan önce, hediye olarak aldığı kolyeyi göstermişti – ortasında küçük bir zümrüt bulunan altın bir yonca kolye. Şans getirmesi için.

John kayaların üzerine yüzüstü uzanmıştı. Kafatasının sol tarafı ve yüzü kesilmişti ve kesik o kadar keskindi ki sanki kafatasının yarısı yok olmuştu. Geriye kalan tek gözü bana bakıyordu, donuk ve cansız.

Cesedin yanına çöktüm. Bacağım ağrıyarak protesto etti, ben de yere oturdum ve John'un SIG Spear'ını aldım.

"Bu muhtemelen işe yaramayacak," dedim Bear'a. Bear heyecanla nefes nefeseydi.

SIG Spear, orijinal olarak ABD Ordusu'nun XM7 modelinin sivil versiyonu olarak geliştirilmişti. Bu çok kalibreli tüfek, ordunun daha yüksek ateş gücüne sahip küçük silah ihtiyacını karşılıyordu. Daha yüksek namlu çıkış hızı ve daha iyi uzun menzilli atış imkanı sunuyordu. SIG Spear'ın bu versiyonu, kapılar için özel olarak geliştirilmişti. Bunların hepsini biliyordum çünkü bu konuda brifing almış ve nasıl ateş edileceğini öğrenmiştim.

Tek bir sorun vardı.

Tüfeği yan çevirdim ve küçük siyah bir seçici düğme buldum. Düğme sadece iki yöne çevrilebiliyordu: tüfeğin üzerine kazanmış stilize bir mermiye doğru ya da üzerinde bir çizgi bulunan aynı mermiye doğru. Ateş, ateş etme. Emekli deniz piyade atış poligonu eğitmenimin dediği gibi, askerler için bile çok kolaydı.

Seçici emniyet konumundaydı. John ateş edemeyecek kadar çabuk öldü.

Seçiciyi mermiye doğru çevirdim, tüfeği omzuma dayadım ve tetiği çektim. Hiçbir şey olmadı. Beklediğim gibi.

Tüfeğin üzerinde küçük bir kırmızı ışık parladı ve söndü.

Kapı içinde silah kullanımı sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Sadece akıllı silahlar izinliydi ve sadece savaş sınıfı Yetenekliler taşıyabilirdi. Kimse, sivillerin yaralı eskortlarının düşürdüğü silahları alıp panik içinde ateş etmesini istemiyordu. Kimse düşmana çalışan bir ateşli silah vermek de istemiyordu. Bu teknoloji mümkün olduğunca uzun süre insan elinde kalmalıydı.

Her akıllı silah, sahibinin kalp atışı biyometrik verilerine göre kilitlenmmişti. Acil durumlarda, sadece saldırı ve eskort ekibi üyelerine verilen bir kod girilerek kilit açılabilirdi. Her kapı dalışı için yeni bir kod veriliyordu.

Bana kodu vermediler. Ben savaşmayan bir yetenekliydim. Bu kodu asla ihtiyacım olmayacaktı. çünkü büyük güçlü bıçak gardiyan ile

beni korumak için yenilmez bir güç alanı.

"Buradan çıktığımızda, o yapışkan sıçanın suratına yumruk atacağım."

Silahlı kod kilidine çevirdim. Küçük ekranda altı basamak yazılabilirdi.

123456

654

00000

1111

Hiçbir şey. Saatlerce burada oturup hiçbir sonuca varamayabilirim.

"Eğer gediklerin diğer tarafında daha fazla dört kollu yaratık varsa, silahlar bizim için pek bir avantaj olmayacak, Bear. Onlar da nişan alıp ateş etmek için bir insana ihtiyaç duyuyorlar. O hızda bir saldırıyı savuşturmak için üst düzey bir dövüş yeteneği gerekiyor ve bizde o kadar çok yetenekli kişi yok."

John'un ceplerini aradım ve iki enerji barı ile bir Ka-bar bıçağı buldum. Bıçağı, matarasını ve barları alıp bir sonraki cesede geçtim.

Sırada Anja'nın cesedi vardı. Kesik yoktu ama göğsüne kaya parçaları saplanmıştı. Londra'nın el bombasıyla öldürülmüştü.

Ayakkabı numarası benimle aynıydı, kadınlar için 8 numara. Botlarını aldım.

Kuruydu.

"Ben bir gulyabaniye dönüştüm, Bear. Artık ölüleri soyuyorum."

İçimde panik yükseldi, ama onu tekrar bastırdım. Düşünme, sadece yap.

On beş dakika sonra, mağaranın içinde yolumu bulup bayıldığım yere geri döndüm. Mağarada on dört ceset vardı. On iki madenciden dokuzu, dört koruma ve Elena.

George Payne, ekipteki en yaşlı madenciydi. Elli dört yaşındaydı ve zorlu bir hayat sürmüştü. Bir sırt çantası getirmişti. İçinde Motrin, dudak kremi, birkaç mendil, küçük bir havlu, bir paket kurutulmuş et, bir

Leatherman çok amaçlı alet, bir çift kuru çorap ve çok fazla Tiger Balm yaması vardı. Yamaları attım, geri kalan her şeyi aldım.

Geri kalanlar sekiz enerji barı, yedi adet 32 oz'luk matara, iki KitKat, bir taşınabilir ilk yardım çantası ve bir paket THC'li şekerlemelerdi. Şekerlemeleri ve enerji barlarını sırt çantasının cebine tıktırdım, ilk yardım çantasını da içine attım ve mataraları da sığabildiği kadar içine sıkıştırdım. Sadece dört matara sığdı. Onunla birlikte belimdeki de dahil olmak üzere beş matara oldu.

"Bir Ka-bar." Bıçağı Bear'a gösterdim. "Elimizdeki tek silah bu. Tüm ateş gücümüz burada, elimde."

Bear pek etkilenmiş görünmüyordu.

Eskort ekibinde vurucu yerine yakın dövüşçüler olsaydı, kesici silahlar arasından seçim yapabilirdim. Tabii bunun da pek bir faydası olmazdı.

Ka-bar'ı kaldırdım. "Bu lanet delikten son canavarı da keserek çıkmak zorunda kalsam bile buradan çıkacağız."

Büyük laflar. Saldırı ekibini öldüren şey muhtemelen hâlâ dışarıdaydı. Saldırı ekibinin tankı Jace, yüz kilodan fazla adamant ile korunuyordu ve bunu terlik gibi giyiyordu çünkü kelimenin tam anlamıyla bir arabayı bench press yapabilecek kadar güçlüydü. Blue Savant parmak uçlarından şimşekler çakıyordu. Ximena, bir pulse carver, elli milisaniyelik tepki süresine sahipti ve ikiz kılıçlarıyla bir canavar ordusunu parçalara ayırabilirdi.

Benim bir Ka-bar bıçağım vardı ve 100 metre koştuktan sonra dizlerim için ibuprofen gerekiyordu.

Başka seçenek var mıydı? Burada oturup ölmek mi?

Tüm ölü insanları geçmiştim. Sırada gri saldırganlar vardı. Dört tanesi mağaranın farklı yerlerinde yatıyordu. En yakın cesede doğru yürüdüm. Dört kollu cesedi saran gri kefen titredi.

Durdum.

Örtü, akıntıyla sallanan yosunlar gibi uzun iplikler halinde bana doğru uzandı. Arkamda Bear inledi.

Kaslarımı *gerginleştirdim*. Gri kefen, parlak turuncu bir renge büründü. Bitkisel ve hayvansal özellikleri olan, ikisinin arasında garip bir melezdi. Tek hücreli Euglena gibi, bitkiler gibi fotosentez yaparken, hayvanlar gibi hareket edip besinleri sindiren bir mikсотrof. Ve bana dokunursa, öldürdüm. Neden bildiğimi bilmiyordum, ama kesinlikle emindim. Beni öldürecekti.

Geri çekildim. Örtü, sanki hayal kırıklığıyla titriyormuş gibi titredi ve cesedin üzerine geri düştü.

Turuncu, sarı ve kırmızıydı ve sarı tehlike anlamına gelirken, kırmızı yararlı veya değerli bir şeyi ifade ediyordu. O kırmızı tonun anlamı ne olursa olsun, araştırmaya değmezdi. Dört saldırganın cesetlerinin hepsi kefenle örtülmüştü. Onlara yaklaşmak söz konusu bile olamazdı.

Yutkundum ve mavi giysili kadına döndüm.

O ana kadar onu ve mücevheri düşünmemeyi başarmıştım. Ama artık başka seçeneğim yoktu.

Bana ne yaptı? Bir şey yaptı. Kendimi çok farklı hissetmiyordum. Gerçekten kafamın içine bir mücevher mi koydu? Bacağım bu yüzden mi iyileşti?

Ama kırık kemikleri birkaç saat içinde iyileştirebilen sihirli bir mücevherin varsa, o mücevherin uzuvları da yeniden büyütebilmesi çok muhtemeldi. Neden bana verdi? Neden saklayıp kolunu yeniden büyütmedi?

Mirasını sakla, benim nazik kızım.

Soruların hepsi. Cevap yok.

Ölü kadın sırt üstü yatıyordu. Yüzü canlı rengini kaybetmişti. Pembe ve turkuaz renkler solmuş, sönmüş, sanki solmuş bir çiçek gibiydi. Kanla ıslanmış cüppesi vücuduna yapışmıştı ve kolunun yanındaki kan gölü koyu, yapışkan bir jel haline gelmişti.

Mantık, onu aramam gerektiğini söylüyordu, ama bu konuda temel bir yanlışlık vardı, sanki kutsal bir şeye saygısızlık yapıyormuşum gibi.

Cesedin etrafında dolaştım ve *esnedim*. Ceset soluk mor bir renge büründü, o kadar açık ki neredeyse beyazdı. Kadının yanında koyu siyah bir parça yatıyordu. Kılıç. Yeteneğim bunun ne olduğunu anlayamadı, bu yüzden onu bir karanlık parçası olarak kaydetti. Bu daha önce sadece bir kez olmuştu. İki yıl önce, DDC bana bir sürü form imzalatmış ve sonra bana küçük mücevherlerle süslü, büyük boy metal bir broş gibi görünen bir nesne göstermişti. Bu nesne, devasa bir yaratığın alnından alınmıştı ve onlar bunun değerlendirilmesini istiyorlardı. Nesne, benim gözümde tamamen siyah renge dönmüştü. Ne işe yaradığını veya neyden yapıldığını belirleyememiştim.

Gücümü kapatıp kılıcın yanındaki kayaların üzerine diz çöktüm. İnce ve mavi olduğunu hatırlıyordum, ama şimdi daha kısa ve mat, soluk gri renkte görünüyordu. Kabzada herhangi bir kaplama yoktu. Her şey tek parça halindeydi. Metale benziyordu, ama daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Kılıç, bıçaktan çok daha iyiydi.

"Öldüğün için üzgünüm," dedim cesede. "Hayatta kalmak için kılıcına ihtiyacım var." Ve şimdi ölülerle konuşuyordum.

Kılıcı dokundum. Metal soğuktu, sonra aniden ısındı. Kılıcın bıçağı maviye döndü. Sapı parmaklarımın arasında sıvı gibi akıp bileklerimi sardı.

Panik beni sardı. İçgüdüsel olarak elimi çekip, kolumda zehirli bir böcek varmış gibi çırpındım. Bileğimi saran metal bant açıldı ve kılıç yere düştü.

Donakaldım, kılıca bakakaldım.

Kılıç taşın üzerinde hareketsiz yatıyordu, yine donuk, mat bir gri renkte. Bir an geçti. Bir an daha.

Kılıç kıpırdamadı. Tamam.

Bir kez daha.

Kılıcı uzandım. Parmaklarım kılıca dokunduğı anda metal tekrar akmaya başladı, bileğime yapışarak parmaklarıma tam oturdu.

parmaklarıma tam oturdu. Onu fırlatma dürtüsü beni sardı.

Dişlerimi sıktım ve bekledim.

Kılıç da benimle birlikte bekledi.

Onu ben mi kontrol ediyordum? Bu bir tür uzaylı yapay zeka mıydı? Bir şekilde canlı mıydı?

Hiçbir şey olmuyordu.

Derin bir nefes aldım.

Kılıç parmaklarımdan ön koluma akarak soluk mavi metal bir bileklik gibi kolumu sardı.

Çıglık ağzımdan çıkmadan bastırdım. Parmaklarım serbestti. Kolumu hareket ettirdim. Kol bandı yapışmış gibi yerinde duruyordu.

Bıçaklamak için hareket ettim. Kılıç avucuma akarak yarı şekillenmiş bir bıçak haline geldi ve durdu. Bir hedef mi bekliyordu? Kolumu indirdim. Bıçak tekrar kol zırhına kayd.

"Sihirli kılıç," dedim Bear'a.

Çoban, kol bandını izledi ve mesafesini korudu.

Artık bir silahım vardı ve neredeyse hazırdım. Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için etrafa göz gezdirdim. Mağaranın etrafını tamamen dolaşmıştım. Stella'nın öldüğü havuz tam önümdeydi. Kafası hâlâ havuzun dibindeydi, koyu renk saçları zayıf akıntıyla sallanıyordu.

Stella'nın kafasını sudan çıkarıp bedeninin yanına koymam gerekiyordu. Lonca sonunda cesetleri almaya geldiğinde onu göremeyebilirdi ve Stella'nın ailesi kızlarını bütün olarak gömmek isteyecekti.

Saçları sallanıyordu.

Bunu yapmam gerekiyordu. Çok basitti: suya girmek, kafayı almak, cesedinin yanına koymak.

Aman Tanrım. Yirmi yaşındaydı. Bu sabah hayattaydı. Nefes alıyordu, yürüyordu, konuşuyordu ve şimdi ölmüştü ve kafası sudaydı ve Tia ondan sadece dört yaş küçüktü. Birisi benim kızımın kafasını böyle bir havuzdan çıkarıp, son bir kez yüzüne bakmam için

son bir kez bakabilmem için? Stella'yı çıkardıklarında, onu bir tabuta koyacaklar ve sonra gömeceklerdi ve annesi onu bir daha asla göremeyecekti.

Bunu nasıl atlatırsın? Bundan sonra nasıl devam edersin?

Ailesi benden çok daha büyük olamazdı. Hayatlarının geri kalanını onsuz yaşamak zorunda kalacaklardı. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Her şey bitmişti. O ölmüştü.

Gözlerim yaşlarla doldu. Suyun içinde sıçrayarak onun başını aldım ve kayalıklarda kayarak havuza çıktım. Vücudu sırtüstü yatıyordu. Ne yapmalıydım? Onu boynuna mı koymalıydım? Yanına mı bırakmalıydım?

Bir çocuğun kafasını ellerimde tutuyordum ve onu cesediyle birlikte en iyi şekilde nasıl bırakabileceğimi düşünüyordum.

Biri yaralı bir hayvan gibi inliyordu ve bunun ben olduğumu fark ettim. Gözlerimden o kadar çok yaş aktı ki, önümü göremedim.

Kafayı nazikçe yanına koydum, yanına yere çöktüm ve ağladım. Stella için, ailesi için, Sanders ve Anja için, çocukları ve sevdikleri için ağladım ve çığlık attım. Yüzünün yarısı eksik olan Costa için ve parçalara ayrılmış Aaron için ağladım.

Hepsi için, bu mağaradaki tüm cesetler için hıçkırarak ağladım. Ve burada mahsur kalmış, ölüme terk edilmiş kendim için ve beni bir daha göremeyecek olan çocuklarım için ağladım.

Bear yanıma geldi ve yanımda uzandı. Onu kucakladım ve daha da ağladım. Sadece ikimiz, mağara ve acımın ham acısı vardı.

Yavaş yavaş hıçkırıklar kesildi. Gözyaşlarım kurudu. Bir süre sessizce oturup Stella'nın cesedine baktım. Yavaşça, çok yavaşça, hayatta kalma içgüdüsü uyanıp kontrolü ele aldı. Kimse beni almaya gelmeyecekti. Kimse bana yardım etmeyecekti. Her şey bana bağlıydı.

Yeni bir şey yoktu. Annem bana iki hafta içinde evden çıkmam gerektiğini söylediğinden beri, on sekiz yaşımdan beri tek başımaydım. Sonra Roger geldi, ama o da artık yoktu ve on yıldır yine tek başımaydım.

Bunu yapabiliyordum.

Yüzümü kolumla sildim, çoraplarımı kuru olanlarla değiştirdim, Anja'nın botlarını giydim ve ayağa kalktım.

Bear bana bakıyordu.

"Gitme zamanı."

Ağır sırt çantamı sırtıma attım ve Bear'ın tasmaını aldım.

Tünellere yarı yolda gelmişim ki jeneratör bozuldu ve mağara karanlığa gömüldü.

Elmwood'dan 2.119 mil uzakta

Sağ bacağı acıyordu, sol kolu acıyordu, her yeri acıyordu. Zırhından uzaylıların sümüğü damlıyordu ve dünkü kusmuk gibi kokuyordu.

Kapı önündeydi. Elias McFeron kapıdan geçti. Mavi gökyüzü. Sonunda.

Derin bir nefes aldı ve evinin tadını aldı. Dünya'nın havasının ilk yudumu.

Bunun gibisi yoktu.

Arkasından saldırı ekibinin geri kalanı sendeleyerek çıktı. Son üç gündür, çapa odasından buraya kadar onları zorla yürütüyordu. En yetenekli Talantlar için bile zorlu bir yürüyüş olmuştu ve bataklıkta yol bulmak için yerleştirdikleri işaretler batmış olduğu için beklenenden daha uzun sürmüştü.

İlk müdahale ekibi sedyeye ona doğru koştu. Elias onların yerlerini almasını bekledi, Damion Bonilla'yı omuzlarından indirdi ve dikkatlice sedyeye yatırdı. Nabız oyucunun kanlı yüzü acıdan maske gibiydi.

"Teşekkürler, Lonca Ustası. Üzgünüm."

Elias başını salladı. "Özür dilenecek bir şey yok. Dinlen. Bunu hak ettin."

İlk müdahale ekipleri Bonilla'yı taşıdı. Dizlerinin altındaki bacakları kan içindeydi, ama tekrar yürüyecekti. Şifacılar onu iyileştirecekti. Zamanında ulaşırsanız, ölü olanlar hariç her şeyi iyileştirirlerdi.

Bu son kezdi. Elias her seferinde kendine söz vermişti, ama bu sefer ciddiye. Zırhını çıkaracak, otelde uzun bir duş alacak, ekibinin geri kalanıyla birlikte guild jetine binecek ve eve gidecekti. İyi bir yemek yiyecek, kendi yatağında uyuyacak ve sabahleyin takım elbisesini giyip ofisine giderek normal bir insan gibi evrak işlerini halledecekti. Onun yeri orasıydı. Onsuz da bolca kılıç muhafızı olan guildi yönetmek.

Sağlık görevlileri saldırı ekibinin etrafını sardı. Ceketinde şifacının beyaz kaduceus sembolü olan genç bir çocuk ona doğru koştu. Elias onu eliyle uzaklaştırdı ve kapının önündeki tanıdık düzenli kaosa gözlerini kısarak maden ekibini aradı. İşleri bitirmeleri için bir keşif eri göndermişti. Madenciler sol tarafta, ekipmanlarını topluyorlardı. Alışkanlıkla saydı. On beş ve sekiz koruma. İyi. Herkes dışarı çıkmıştı.

Siyah Tom Ford takım elbiseli, tanıdık uzun ve zayıf bir figür dikkatini çekti. Leo Martinez, zarif takım elbiseler giymek ve bir loncanın yüzü olmak için doğmuş gibi görünen, telaşlı ortamda tek başına duran tek adamdı. 2.000 mil uzaktaki karargahta olması gereken ikinci komutanı. Bir şey olmuştu.

Leo ona doğru yürümeye başladı.

Elias kendini ileriye doğru yürümeye zorladı. Her ne olursa olsun, bununla uğraşmak istemiyordu ama kaçmak işleri daha da kötüleştirecekti.

Keskin bir ses, binlerce kağıt yaprağın aynı anda yırtılma sesi gibi, konser hoparlörlerinden yükselen bir gürültüyle insan seslerini bastırdı. Kapı çöktü.

Leo ona ulaştı. "Biraz tehlikeli oldu, efendim."

"Olur." Elias tanıdık siyah SUV'ye doğru yöneldi. Yaklaşınca arka kapak açıldı ve zırhını çıkarıp plastik kaplı araca attı.

plastik kaplı araca attı. "Ne oldu?"

Leo sesini alçaltarak konuştu. "Ölümçül bir olay oldu." Bunu tahmin etmişti. "Nerede?"

"Elmwood Kapısı. Saldırı ekibi öldü. On iki madenciden dokuzu öldü, aralarında bir K9 ve eğitmeni, dört koruma, bir keşif eri ve bir DeBRA var."

Elias bir an durdu. Yirmi sekiz kişi. İyi insanlar. Ekibi kendisi seçmişti. Düşük turuncu kapı için fazlasıyla yeterli olması gereken sağlam bir ekipti. Onları bizzat eğitmiş, onlarla birlikte baskınlara girmişti ve şimdi hepsi ölmüştü. Yarıısı otuz yaşın altındaydı. Yine çocukları ölüme göndermişti.

Bu ölümçül bir olay değildi, bu bir felaketti. Orada ne haltlar döndü?

Leo'nun yüzü dikkatlice tarafsızdı. "DeBRA..."

"Adaline Moore." Doğu ABD'nin en iyi DeBRA'sı kapı dalışında öldü.

"Evet, efendim. Maden formeni, hayatta kalan madenciler ve Londra'yı tecrit altına aldım."

"Londra kurtuldu mu?"

Leo'nun keskin çenesi daha da keskinleşti. "Evet, efendim." "Hmm."

"DDC'ye rapor verdim," diye devam etti Leo. "Cora Ward bana bir iyilik borçlu, bu yüzden elinden geldiğince bu konuyu gizli tutacaktır, ama er ya da geç bu olay ortaya çıkacak ve çıktığında hem Hermetik İttifak hem de Muhafızlar Loncası kıyameti koparacak. Özellikle Muhafızlar, geçitlerden aldığımız pay konusunda çok ses çıkarmışlardı."

Adaline Moore çok rağbet görüyordu. Onun kalibresinde DEBRA'lar nadirdi ve DDC tarafından tekelinde tutuluyordu. Elias, birlikte çalıştığı kişileri tanımayı severdi, bu yüzden değerlendiricileri takip ederdi. Adaline boşanmıştı, eski kocası yoktu, iki çocuğu ve bir kedisi vardı ve hayatı

iş ve aile arasında. Savaşçı olmayan birinin tanımı. Çocukları artık yetim kalmıştı.

Leo haklıydı, bunun sonuçları onları bir çekiç gibi vuracaktı, ama şu anda siyasi karmaşa ve halkla ilişkiler kabusu önemli değildi. Onlarla daha sonra ilgilenirdi. "Londra ne diyor?"

"İnsansı savaşçılar. En yüksek kırmızı seviye."

"Ne tür insansı savaşçılar?" İhlaller sırasında insansı savaşçılarla karşılaşmışlardı, ancak insansı kelimesi, iki ayaklı ve biraz insan şekline benzeyen her şey için genel olarak kullanılıyordu.

Leo'nun sesinde hafif bir keskinlik belirdi. "Bilmiyor. Daha önce böyle bir şey görmemiş."

Mükemmel.

"Tüm mürettebatı ve DeBRA öldü, ama o bilmiyor. DeBRA'nın öldüğünü gördü mü?"

"Gördüğünü söylüyor. Maden formeni de onun hikâyesini doğruluyor."

Şef de kurtulmuş. "Diğer iki madenci ne durumda?" "Fazla bir şey söylemiyorlar. Biri hiçbir şey görmemiş, diğeri ise ağzını kapalı tutuyor."

Elias son ekipmanları SUV'ye koydu ve kapıyı kapattı. Araç sallandı. Kontrolünü bir anlığına kaybetti.

Leo direksiyona geçti, Elias yolcu koltuğuna tırmandı ve polis barikatını ve meraklıları geçerek I-205 otoyoluna çıktılar, kuzeye, havaalanına doğru ilerlediler.

"Londra'nın anlattıklarına göre, ana ekibe ihtiyacımız olacak," dedi Leo. "Kovalenko, Teksas'taki Lone Star Guild'e ödünç verilmiş ve Krista Karayıpler'de tatilde. Jackson Japonya'da."

Jackson'ı beklemek zorundaydılar çünkü en iyi şifacısına ihtiyaçları vardı. Yetenekler söz konusu olduğunda, kalite niceliğin çok ötesindeydi. Jackson, neredeyse mucizeler yaratabilen, en üst düzey bir şifacıydı. Saniyelerin önemli olduğu kritik anlarda, onun yeri doldurulamazdı. Beş orta düzey şifacı göndermek

aynı etkiyi yaratmazdı. Hayır, Jackson'a ihtiyaçları vardı. Hem şifa verme yeteneği hem de adli tıp becerileri için. İnsanlarının nasıl öldüğünü bilmeleri gerekiyordu.

"Jackson'ın yolculuğu en uzun ama kırk sekiz saat içinde varır. Asıl sorun tank," dedi Leo. "Karen ve Amir şu anda kapıların içinde ve ikisi de yirmi dört saatten az bir süre önce içeri girdiler. Geneva'yı yerine koyabiliriz ama o deneyimsiz..."

"Gerek yok," dedi Elias. "Onları ben götürürüm. Krista'ya üç kat ücret ödeyeceğimi söyle. Dallas'a uğrayıp Kovalenko'yu alabiliriz. O bölgede yirmi sekiz adamımız var. Ailelerinin gömecek bir şeyleri olsun diye cesetleri bulmalıyız."

Eğer kurtaracak bir şey varsa. Karşılaştıkları gecikmeyle, oraya vardıklarında sadece kemikler bulabilirlerdi. Ölüler ete dönüşür ve et bir gedikte uzun süre dayanmaz. Duş alıp uçakta uyuyacaktı. Ofis bekleyebilirdi.

"Onları karargaha mı götürüyoruz yoksa doğrudan Elmwood'a mı?" diye sordu Leo. "Doğrudan Elmwood'a. Ben oraya varana kadar kimse o kapıdan içeri giremez." "Anlaşıldı."

Elias, pencerenin dışındaki Pasifik Kuzeybatı'nın kasvetli yağmuruna ıslanan şehre baktı ve yardımcısına dönerek sordu. "Londra yaralandı mı?"

Leo'nun gözlerinde parlak bir şimşek çaktı ve gözleri doğal olmayan gümüş beyaza döndü. Kesin bir şekilde konuştu. "Bir çizik bile yok, efendim." "Hmm."

Elmwood'a gitmesi gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

MAĞARA GEÇİDİ ÖNÜMDE AÇILIYORDU, DAR BİR TÜNEL

garip bitkilerin biyoluminesan kıvrımlarıyla boyanmıştı. Yaklaşık yirmi metre ileride ikiye ayrılıyordu, bir ucu sağa kıvrılırken, diğeri karanlığa doğru düz bir şekilde uzanıyordu.

Kaskımda bir ışık vardı ama kullanmamaya karar verdim. Fazla ışık vermiyordu ve beni kolay hedef haline getiriyordu, ayrıca pilin ne kadar dayanacağını bilmiyordum. Acil durumlar için saklamak daha iyiydi. Yabancı mantar ve likenlerin soluk yeşil ve pembe ışığı biraz ışık sağlıyordu, ama karanlığı daha da derinleştiriyordu.

Sanki beş yaşında, gece yarısı yatağında yatmış, korkudan kıpırdıyamayan bir çocuk gibiydim, ta ki tuvalete gitme ihtiyacı galip gelip beni banyoya koşturana kadar. O zamanlar çok korktuğumda ışıkları yakabilirdim. Elektrik ışığı olduğu sürece, güvenlik ve kontrol hissi veriyordu. Işık olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Sadece ben, Bear ve yeraltının karanlığıyla dolu tüneller vardı.

Burada koşmak yoktu. Dikkatli, sessiz ve yavaş hareket etmeliydik.

Tünelden soğuk bir esinti geldi ve beraberinde garip, keskin bir koku getirdi.

Bear yanımda hafifçe sızlanıyordu.

Sızlanmak tamamen uygun görünüyordu. Ben de o kasvetli havaya girmek istemiyordum.

"Başka seçeneğimiz yok," dedim köpeğe.

Karanlıkta bir şey hışırdadı, garip bir fısıltı sesi. Bear arkama saklandı.

"Ne saldırı köpeğiymişsen."

Muhtemelen bu yüzden hayatta kalmıştı. Daha cesur olsaydı, ölmüş olurdu.

"Çıkış solumuzda. Burası çıkışa en yakın tünel. Diğer ikisi sağa ayrılıyor, onlar bizi kapıdan daha uzağa götürür."

Saldırı ekibi çapa bulmak için ayrılmadan önce, maden sahasını ve çevresini incelemişlerdi. Haritalarında, mağaranın kuzey ucunda, labirent gibi geçitlere ve odalara açılan üç tünel gösteriliyordu. Üç tünelden en soldaki, ana yola bağlanma olasılığı en yüksek olanıydı.

Muhtemeldi ama kesin değildi. Haritalar tünellerin sadece yaklaşık yarım milini gösteriyordu. Bildiğim kadarıyla, saatlerce yürüyüp bir çıkmaza girebilirdik. Böyle bir durumda geri dönüp geldiğim yolu takip ederdim. Yürümek beklemekten iyiydi ve devam etmek için gücüm ve yiyeceğim varken bunu yapmalıydım.

İlerleyerek, parlayan bitkilerin arasından yolumu bulmaya çalıştım. Su olmaması dışında neredeyse mercan resifine benziyordu.

Sol daldan ilerledik. Tünel yaklaşık otuz fit yüksekliğinde ve muhtemelen aynı genişlikteydi. Sanki dev bir solucan dağı oyarak geçmişti. Umarım öyle değildir.

Girişin yanında, birkaç stalker cesedi görmüştük ve Elena, saldırı ekibinin hepsini öldürmediğini söylemişti. Tek bir stalker ile başa çıkmak zor olurdu. Sekiz ceset vardı ve stalkerlar

genellikle gruplar halinde hareket ediyordu. Bir grup saldırırsa, en iyi strateji kaçmak ve tünelin ileride daralmasını umarak tek tek üzerime gelmelerini beklemek olurdu. Bir yarık görürsem, geri dönmem gerekirse diye not etmem gerekecekti...

Nedense, tünelin her iki tarafını da çok net görebiliyordum. Gözlerim karanlığa alışmış olmalıydı, bu beklenen bir şeydi, ama şimdi taşlardaki çatlaklar gibi küçük ayrıntıları bile görebiliyordum. Duvarlar parlamıyordu ve bu bölgedeki parlak bitkiler oldukça seyrekdi. Hmm.

Geçit hafifçe sola döndü, sonra sağa doğru eğildi. Normalde, bu tür mağara geçitleri boyut ve şekil olarak çeşitlilik gösterir. Bu ise çok tekdüzeydi. Burayı kazan her neyse, çok büyük olmalıydı.

Yine hafif bir virajı döndük ve durdum. Önümüzde, tünelin zemini ve duvarlarını kaplayan çıkıntılar vardı, sanki biri sert taş kazıp sığ, kavisli sıralar halinde dizmiş gibiydi. Aralarında parlak kırmızı bitkiler uzanıyordu, dallı kaktüsler veya *Sinularia* mercanlarına benziyorlardı, neredeyse uzun, kıvrımlı parmakları dar fırfırlarla süslenmiş uzaylı eller gibiydiler. En uzunları yaklaşık iki fit yüksekliğindeydi, ama çoğu sekiz inç civarındaydı. Tünelde yüzlerce vardı. Kırmızı leke uzağa uzanıyordu. Kırk metre? Elli?

Kırmızı bitkilerde beni duraksatan bir şey vardı. Bir lekenin yanına çöktüm. Fırfırlı çıkıntılar yaprak değildi. Düz ve jilet gibi keskin dikenlerdi.

Yeteneğimi kullanarak *esnedim*. Kırmızı leke kristal berraklığına kavuştu ve parlak yeşil renkte parladı. Sarı tehlikeli, mavi zehirliydi. Yeşil genellikle ikisinin ölümcül karışımı anlamına geliyordu.

Odaklanarak daha derine inmeye çalıştım.

Kavrayan El. Dikenler ölümcül zehir taşıyordu. Eğer o dikenlerden biri beni veya Bear'ı keserse, saniyeler içinde ölürdük ve El bedenlerimizi yiyip bitirirdi

uzaktan, bir zamanlar canlı bir varlık olan, yakında tüm sınırları boşaltılarak o sırtlardan biri haline gelecek bir yumru görebiliyordum.

Bunu nasıl biliyordum? Bu, brifinglerde geçmemiştir. Bunu daha önce hiç görmemiştir. Hakkında bir şey okumamıştır, kimse bundan bahsetmemiştir ve bu etobur omurgasız hakkında ayrıntılı bilgiye sahip olmamalıydım. Omurgasız olduğunu bile bilmemeliydim. Yeteneğimin yapabileceği en iyi şey, onu bir hayvan ve muhtemelen tehlikeli olarak tanımlamaktır.

Bilgi sadece kafamın içindeydi. Tekrar *esnedim* ve parlak kırmızı saplara odaklanarak, yeşil renkte parlayana kadar bekledim.

Önümde karanlık bir plato uzanıyordu, kilometrelerce uzanan kırmızı sapsar, bazıları üç metre yüksekliğinde, mor kayaları kaplıyordu. Devasa dinozor benzeri sürüngenler bitkilerin arasından çıkmaya çalışıyordu, dikenleri kemikli kabuklarından zararsız bir şekilde kayıyordu...

Bu benim anım değildi.

Korku beni sardı. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bir an sıcak, bir an soğuk hissettim. Bana ne oluyordu?

Ayı soğuk burnuyla beni dürttü. Onu okşadım, elimi kürkünün üzerinde gezdirerek nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Bu benim mirasım mıydı? Kimden geldiğini bilmediğim, nereden aldığımı bilmediğim anılar.

Yama parçasına baktım. Orada, o anda sinir krizi geçirebilirdim ya da devam edebilirdim.

Lanet olası anının nereden geldiği önemli değildi. Beni tehlikeye karşı uyarıyordu. Benim anım olmayabilirdi, ama doğru olduğunu biliyordum. O büyümeye rastlamak kesin ölümdü.

Grasping Hand, muhtemelen besin maddelerinin mevcudiyetine bağlı olarak kümeler halinde büyüyordu. Bu kümelerin veya çıkıntılarının her biri eskiden bir vücutmuş. Bu bitki nispeten gençti, sapsarı kısa ve biraz seyrek.

Dikkatli olursam, içinden geçebilirdim. Sorun Bear'dı. Köpeğe dikenlerden uzak durması gerektiğini anlatmanın bir yolu yoktu. Küçük bir çizik bile her şeyi mahvederdi.

Bear'ı güvende tutmalıydım. Ne pahasına olursa olsun. Bunu Stella'ya borçluydum ve Bear ölürse... Bear ölmemeliydi. Buradan birlikte ayrılacaktık.

Onu taşıyabilirdim. Büyük bir köpekti, ağırlığı... Tekrar kaslarımı *gerginleştirdim*.

Yetmiş altı kilo.

Ve bu normalden çok daha kesin bir rakamdı. Yeteneğim, ağırlığı ve mesafeyi yaklaşık olarak tahmin etmeme yardımcı oluyordu, ama bu kadar kesin olamıyordu. Odaklandım. Yetmiş altı pound ve dört ons, yani otuz dört kilogram ve beş yüz seksen altı gram. Kahretsin.

Sadece görme yeteneği kazanmamıştım. Yeteneğim gizemli bir şekilde gelişmişti. Bu ani hassasiyet artışının ne tür sonuçları veya yan etkileri olacağını kim bilebilirdi?

Madem ki bu yeteneğim vardı, kullanabilirdim. Kırmızı alana odaklandım. Kırk sekiz yarda ya da yüz kırk dört fit. Ya da kırk üç nokta seksen dokuz metre.

Harika. Tek yapmam gereken, yetmiş altı kiloluk bir köpeği kaldırıp futbol sahasının yarısını geçmektir. Ölümcül dikenlerden dikkatlice kaçınarak.

Her zaman geri dönüp diğer tünellerden birini deneyebilirdim. Ancak diğer geçitlerin hiçbirisi çıkışa çıkmıyordu. Neredeyse iki saattir yürüyorduk. Geri dönüş uzun bir yolculuk olacaktı ve başka bir tünelde aynı sorunla karşılaşmayacağımızın garantisi yoktu.

Ayrıca, herhangi bir zırh olmadan Grasping Hand'den geçebilecek çok az şey vardı. Bu, bizi caydırıcı bir unsur, arkamızda küçük bir güvenlik önlemiydi. O bölgeden bize hiçbir şey gelemezdi.

Bear'ı omuzlarıma alırsam başarabilirdim. Ama sırt çantasını taşıırken olmazdı. Matlar hacimli ve ağırdı, sırt çantası da beni çekiyordu. Bear kıvranırsa dengemi kaybedip ikimiz de dikenlerin üzerine düşerdik. Ya sırt çantası ya da köpek.

Tüm su ve yiyeceğimiz o sırt çantasında vardı. Önüme atmayı deneyebilirdim, ama nereye düşeceği veya ne kadar uzağa gideceği belli değildi.

Arkama sürüklemek de söz konusu değildi. Sırt çantası takılıp beni geri çekebilirdi ve dikenler onu parçalayabilir ya da üzerine zehir bırakabilirdi. Zehri etkisiz hale getirecek etkili bir yolum yoktu.

Eğer geçebilirim, diğer tarafta güvenli bir yer bulabilir, Bear'ı bir şeye bağlayabilir ve sırt çantası için geri dönebilirdim. Evet, öyle olmalıydı.

Sırt çantasını yere bıraktım, ikinci bir matara çıkardım ve tulumuma astım. Sadece kesinlikle gerekli olanları almam gerekiyordu. Antibakteriyel jel, birkaç bandaj, bıçak, iki çikolata, üç enerji barı ve Motrin cebime girdi. Hepsi bu kadar sığıdı.

Tanrım, sırt çantasını bırakmak istemiyordum ama Bear daha önemliydi. Bir şey olmazdı. Geri gelip alırdım.

Baretimi çıkardım, yedek matara'lardan birini sırt çantasından çıkardım, matara'yı barete doldurdum ve Bear'a uzattım. O da matara'yı yaladı. Matara'da kalan suyu içtim ve çoban içmeyi bitirene kadar bekledim. Barete'yi aldım, son damlaları da yere vurarak çıkardım ve kafama taktım. Sahip olduğum tek kask buydu.

Köpeklerle taşımayı kolaylaştırmak için öğretilen bir komut vardı. Eğitimcilerin daha önce kullandığını duymuştum. Neydi bu? Yat, dinlen... Sersemle. Sersemle, sersemlemişti.

Kurutulmuş et paketini yırttım, bir parça çıkardım ve Bear'a uzattım. O kokladı ve nazikçe elimden aldı. "Aferin

kızım. Gördün mü? Biz arkadaşız."

Bir parça daha kurutulmuş et aldım ve çobanın yanına çömeldi. "Limp, Bear."

Bana baktı.

"Limp."

Yine şaşkın bir bakış.

Bu komutun doğru olduğundan emindim. Ona yaklaşıp kolumu omzuna attım. *Lütfen beni ısırma.* "Limp."

Çoban bana yaslandı, sarkarak. Ellerimi arka ve ön bacaklarının etrafına doladım, onu omuzlarıma kaldırdım. Eğer insan olsaydı, itfaiyeci taşıma pozisyonu olurdu, ama o bir köpek olduğu için daha çok kürk yakası gibiydi. Ayağa kalktım.

Bear, inilti ile hırıltı arasında bir ses çıkardı. Ona bir parça daha kurutulmuş et verdim. Sıcak, ıslak bir dil parmaklarımı yaladı ve kurutulmuş eti benden aldı.

"Aferin kızım. Kal. Hareket etme."

Ellerimi bacaklarına koydum, derin bir nefes aldım ve kırmızı ölümün tarlasına doğru yürüdüm.

On fit. On beş...

Tarlada zikzaklar çizerek, dikenli sırtların arasından geçtim.

Yasa, Cold Chaos'un benim ölümümü derhal hükümete bildirmeyi zorunlu kılıyordu, ancak DDC bu felaketin kamuoyuna ne zaman açıklanacağı konusunda geniş bir takdir yetkisine sahipti. Ve Cold Chaos, DDC'yi bu haberi mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmaya ikna etmek için tüm nüfuzunu kullanacaktı. Cesetleri bulup, net bir açıklama yapıp, rekor miktarda değerli adamantit teslim edip, geçidi kapatırlarsa bu felaketin etkilerini hafifletme şansları çok daha yüksek olacaktı. DDC de bunu kabul edecekti, çünkü Cold Chaos büyük bir loncaydı ve çok iyi bir itibar kazanmıştı. Şu anda onlardan ne kadar nefret etsem de, bu sabah bana hangi guildlerle çalışmayı tercih ettiğimi sorsaydınız, Cold Chaos ilk üçümde yer alırdı. En iyi guildlerden birinin çökmesi ulusal güvenliğin çıkarına olmazdı, bu yüzden DDC, Cold Chaos'a işlerini yoluna koymasını için en azından birkaç gün süre vermek amacıyla basın açıklamasını erteleyecekti. Ama çocuklarım muhtemelen yirmi dört saat içinde haberdar olacaktı. Bu geçit Chicago'ya yakındı. Buraya uçmadım, arabayla yirmi dakika geldim. Elmwood, Portage Park'taki evimden beş mil bile uzak değildi. Madencilik seansı uzasa bile, şimdiye kadar eve dönmüş olmam gerekirdi.

Çocuklarım telefonumu ararlardı ve cevap vermediğimde, bir şeylerin çok ters gittiğini anlarlardı. DDC habersiz değildi. Sabahları bir ajan evimize gelip Tia ve Noah'a benim görev sırasında kaybolduğumu söylerdi. Cesedim bulunana veya geçit kapatılana kadar onlara öldüğümü söylemezlerdi.

Bu darbeyi hafifletecek kimse olmayacaktı. Roger yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacaktı. Roger'ın babası ve üvey annesi, onu küçük kardeşi lehine reddetmiş ve torunlarına hiç ilgi göstermemişti.

Anneme ulaşmak imkansızdı. Babam on yıl önce kalp krizinden öldükten sonra, annem doğduğu İngiltere'ye geri dönmüştü ve ben onun telefon numarasını bile bilmiyordum. Annem çocuk sahibi olmayı yerine getirmesi gereken bir görev olarak görüyordu. Beni doğurmuş, yetişkin olana kadar bana yemek ve barınak sağlamıştı ve bu, bana ve genel olarak topluma karşı yükümlülüğünün sonu idi.

Tek çocuktum ve hiç arkadaşım yoktu, en azından yardım edecek kimse yoktu. Vasiyetnamem ve vasiyetimi yerine getirecek bir hukuk bürosu vardı, ama çocukların sıcaklığa, şefkate ve rehberliğe ihtiyacı olacaktı.

Ölüm dosyamda hem belgelerin basılı kopyaları hem de dizüstü bilgisayarımda taranmış PDF'ler vardı. Orada, gerçekten ölmeden çocuklarımın bulmasını istemediğim şeyler vardı, ama bir eylem planı da vardı. Onlarla birkaç kez gözden geçirmiştım. Ne olacağını biliyorlardı.

DDC ölüm haberini yayınladığı anda, diğer büyük loncalar cinayet çığlıkları atacak ve kendilerine yayın verecek her medya kanalında bağırmaya devam edecekti. Bunu benim için yapmayacaklardı. Rakiplerini ortadan kaldırmak için yapacaklardı.

Guild'lerde her şey politikti. Hangi kapıları ve kaç tane kapıyı alacakları konusunda sürekli kavga ediyorlardı. Tehlikeli kapıları kapatmak, guild'in prestijini artırıyordu, bu da daha yüksek profilli kapı görevlerine yol açıyor ve guild'in yetenekli üyeler kazanmasını sağlıyordu. Ayrıca

şaşırtıcı miktarda para getirirdi. Her kapı hem potansiyel bir ölüm tuzağı hem de bir kaynak hazinesiydi. Tehlike ne kadar yüksekse, ganimet de o kadar iyi olurdu.

Ortalama bir lonca madencisi benim yıllık maaşımın iki katını kazanıyordu. Melissa, ikramiyeler hariç yılda üç yüz bin dolar kazanıyordu ve bu rakam maaşının iki katına kolayca çıkabilirdi. London ise muhtemelen yılda iki ila üç milyon dolar kazanıyordu. Ve tüm bu kazançlar, loncanın kapıları koruma becerisine ve değerlendiricilerin yeteneklerine bağlıydı. Benim gibi biri olmasaydı, madenciler rastgele kayaları test ederek işlerini beceriksizce yaparlardı. Ben herkese çok para kazandırıyordum.

DDC kamuoyunun görüşlerine duyarlıydı. Bu departman, tıpkı CDC'nin salgınlara karşı ana savunma hattı olması gibi, istilaya karşı ana savunma hattı olarak görülüyordu. Halkın güvenini korumak çok önemliydi. Rakip loncalar yeterince öfke uyandırmayı başarırsa, DDC sonunda bu baskıya boyun eğecek ve Cold Chaos en üst sıradaki yerini kaybedecekti. Toparlanmaları çok uzun zaman alacaktı.

Eğer kaybolursam veya öldüğüm sanılırsa, diğer loncalar ve medya çocuklarımın üzerine köpekbalıkları gibi atılır. Bunu defalarca gördüm. Onları bir programdan diğerine sürükler, korku ve kederlerini sömürür ve dolandırıcıların hedefi haline getirirler.

Şu yaşlı yetimlere bakın! Cold Chaos'u onların acılarının sorumlusu olarak hesap sormalıyız. Babanız sizi terk etti. Anneniz canavarlar tarafından parçalandı. Bize nasıl hissettiğinizi anlatın. Bizim için ağlayın. Daha yüksek sesle ağlayın.

Tia ve Noah tüm röportajları reddetmeleri gerektiğini biliyorlardı, ama onlar sadece çocuktu. Çok korkmuş ve savunmasız olurlardı...

Eve gitmem gerekiyordu.

60 fit. Neredeyse yarıya geldim. *Yavaş ve sakın, hızlıdır.* Çıktığımda Melissa'ya bu sözleri yutturacağım.

Bear önceki hayatında bir omuz kedisi olmalıydı, çünkü kaya gibi sabit duruyordu. Düşününce, onu taşımak çok daha zor olmalıydı. Belki de adrenalin yüzündendi...

Bear elim altında kaskatı kesildi. Ağzından düşük bir hırıltı çıktı. Boynunu uzatıp arkamdaki tüneldaki bir şeye baktı. Dönüp ne olduğunu kontrol edecek yerim yoktu.

Doksan fit. Bir
hırıltı daha.

Koşarsak ölürdük. Sırtların arasından geçtim. Arkamızdan gelen her neyse, Grasping Hand ile de uğraşmak zorunda kalacaktı. Her şey yolunda olacaktı.

Hırıltı.

Yüz yirmi fit. Tamam. Her şey
yolunda.

Arkamdan kuru bir sürtünme sesi geldi. Böcek sesine benziyordu, sanki dev bir hamamböceği tünelde son hızla koşuyormuş gibi.

Ayı omuzlarımdan atlamak için hırladı. Sendeledim, yalpaladım, son anda kendimi tutabildim ve devam ettim, bacaklarımın şeritler halinde kesilmemesi için çılgınca uğraşıyordum.

Bear havlayarak beni ileri geri sarsmaya başladı.

"Dur! Hareket etme! Dur!"

Cızırtılar bizi takip ediyordu.

Neredeyse vardık. Neredeyse geçtik. Biraz daha. Birazcık daha...

Ayı kendini sola attı. Yerinde döndüm, botum en yakın diken yığınınına takıldı, diğer tarafa atladım ve son sırtı atladım. Botlarım temiz zemine çarptı. Hayattaydım. Bir şekilde hayatta kalmıştım. Dikenler botumu delmemişti.

Bear'ı yere bıraktım ve arkama döndüm.

Korkunç cıvıltı sesi tüneli doldurdu. Bacaklarımı *gerginleştirdim* ve bir metre uzunluğundaki kabuklu bacakların karanlık silüetini gördüm.

"Koş!" Dönüp tünelde koşmaya başladım. Köpek önümde koşarak beni tasmaıyla ileri çekiyordu.

Grasping Hand'den geçemezdi. Kesinlikle geçemezdi.

Geriye bakıp *kaslarımı gerginleştirdim*. Devasa bir böcek benzeri şey tünelden fırladı.

Kırmızı alanı kokladı ve içine daldı. Kahretsin!

Mağara zemini boyunca uçarak Bear'a yetiştim. Dönüş yok, dallanan koridorlar yok, sadece arkamızda tam hızla ilerleyen o şeyin bulunduğu bir ölüm tuzağı vardı.

Tünel sağa doğru kıvrıldı. Vahim bir hızla virajı aldık. Kaydım, kendimi tuttum ve ileriye doğru koştum. İleride tünelin ağzı daha aydınlık bir alana açılıyordu, ürkütücü bir mor ışıkla parlıyordu. Ona doğru koştuk ve açık alana fırladık.

Kaslarımı *gerginleştirdim*. Zaman uzadı. Çok garip bir şeydi. Dünya sanki yarı hızda çalışıyormuş gibi yavaşladı. Gelişmiş görüşüm bana geri bildirim gönderdi ve her şeyi anında gördüm.

Önümüzde devasa bir mağara uzanıyordu, sivri duvarları yükseklere çıkıyordu. Bu odaya on katlı bir ofis kulesi sığabilirdi. Yüksekte doğal taş köprüler geçiyordu, uzaktaki duvardaki bir çatlaktan bir şelale dökülüyordu ve tam önümüzde, küçük bir gl sakin bir şekilde uzanıyordu, rengi koyu maviydi. Kıyıda, yaklaşık otuz santim yksekliginde, mor *oxalis* rengine yaprakları ve parlak mor çiçekleri olan kısa çalılar büyüyordu.

Çiçeklerin arasında iki stalker cesedi yatıyordu, parçalanmış halde, ve gln içinde, suda gizlenmiş büyük bir şekil bekliyordu. Parlak sarı renkte parlıyordu. Tehlike. Hayatta kalma şansı: sıfır.

Bir sonraki nefesimle dünya yeniden başladı. Panikleyecek lüksüm yoktu. Kaçmak zorundaydık. Hemen.

Bear'ı sola çektim, orada duvarın bir parçası minik bir plato gibi çıkıntı yapıyordu. zerine ıkamazdık ama etrafında kayalar vardı. Tek sığınabileceğimiz yer orasıydı. Başka bir yere gidersek gle çok yaklaşmış olurduk.

Çiçeklerin arasından koştuk. Kalbim dakikada bin kez atıyordu.

Tünelden bir çığlık yükseldi.

Çıkıntıya ulaştık, büyük bir kayanın arkasına saklandım ve Bear'ı yanıma çektim. O da yanıma çömeldi, ben de onu kucakladım, elimi ağzına koydum ve "Sessiz ol" diye fısıldadım.

Çoban, büyük kahverengi gözleriyle bana baktı.

Bir canavar geçitten fırladı. Ön kısmı, bir şekilde gergedan büyüklüğüne ulaşmış, jilet gibi keskin, korkunç çeneleri olan bir gümüş böceğine benziyordu. Kuyruğu akrep gibiydi, başının üzerine kıvrılmış ve keskin çıkıntılarla donatılmış başka bir çift düz kıskaçla donatılmıştı.

Canavar durakladı. Kuyruk bıçakları iki dev makas gibi havayı kesti.

Nefesimi tuttum.

Yaratık, kıyıdaki takipçilerin cesetlerine doğru hızla ilerledi.

Göldeki şey hareketsiz ve sessizce bekledi.

Böcek canavar en yakın takipçinin cesedine ulaştı. Çeneleri iki makas gibi keserek cesedi parçalara ayırdı, parçaladı. İlk et parçaları yaratığın ağzına girdi.

Göldeki şey saldırdı. Suyun içinden bulanık bir şey fırladı ve kıyıya atladı. Böcek canavarı bir şekilde kaçtı ve ulaşamayacak bir yere kaçtı.

Gölün sahibi, parçalanmış cesedin üzerinde devasa bir pençeye durdu. Devasa bir yaratıktı, üç metre boyunda, on bir metre uzunluğunda ve on sekiz inçlik pençelerle donanmış dört sağlam bacağı vardı. Vücudu dinazor ve amfibi karışımıydı, koyu mor renkteydi ve hareket ettikçe indigo ve pembe renkte parıldayan pullarla kaplıydı. Kafasının üstünde devasa bir yüzgeç benzeri taç vardı ve omurgası boyunca uzun, kalın kuyruğunun ucuna kadar uzanıyordu. Dört küçük, derin gözü ve jilet gibi keskin dişlerle dolu geniş, üçgen ağız olan kafası tam bir ejderhaydı. Onunla karşılaştırılabilecek başka hiçbir şey yoktu. O bir göl ejderhasıydı ve kendi bölgesinde bir davetsiz misafir görmüştü.

Böcek canavar geriye, sonra yana doğru koştu, kuyruğunu havaya kaldırarak saldırmaya hazırdı.

Ejderhanın eti dalgalandı. Yanlarında, tepelerinin yakınında soluk pembe lekeler belirdi ve yumuşak bir şekilde parladı. Bu bir uyarı mıydı, yoksa böceği hipnotize etmeye mi çalışıyordu?

Canavar gümüş böcek sola, sonra sağa yöneldi, ama geri çekilmedi. Böcekler stratejik düşünceleriyle bilinmezlerdi. Kıyıda et vardı ve böcek onu istiyordu.

Gümüş böcek ileri atıldı, bıçak gibi kuyruğu çekiç gibi vurdu. Ejderha kenara çekildi ve kitin makası et yerine kayaya çarptı. Ejderha atıldı, pençeli pençesiyle böceğe vurdu. Gümüş böcek kaçtı ve yandan saldırdı.

Bear'ın tasmaını tuttum, ona 15 santimlik bir mesafe bıraktım ve dikkatlice uzaklaştım, kayaların yanından geçip, çıkıntı boyunca mağaranın arkasına doğru ilerledim. Bear ses çıkarmadı. Havlamadı, hırlamadı, sadece benimle birlikte gizlice uzaklaştı.

Arkamızda böcek canavarı çığlık attı. Derin, ürkütücü bir tıslama, neredeyse bir kükremeyle cevap verdi.

Duvar boyunca, sivri kayaların arasından yolumu buldum. Solumuzda, mağaranın kenarları pürüzsüz ve neredeyse dikti. Sağımızda, şelaleden akan nehir göle doğru akıyordu.

Tekrar *esnedim*. Su yirmi iki fit genişliğinde ve yedi fit derinliğindeydi. Kolayca geçilemeyecek kadar derindi ve diğer kıyı eğimliydi, büyük kayalarla doluydu. Mağara tavanının bir parçası ya da yukarıdaki taş köprülerden biri çökmüş ve büyük parçalara ayrılmış olmalıydı. Tırmanmak çok zordu.

Etrafı taramaya devam ettim. Bu ölüm tuzağından bir çıkış yolu olmalıydı.

Görüşüm, duvarın sola kıvrıldığı yerde, önümde bir şeye takıldı. Karanlık bir boşluk, kaya yüzeyini on iki fit yüksekliğinde ve on dört fit genişliğinde ikiye ayırıyordu. Ona odaklandım.

Olmadı. Boşluk elli üç metre uzaktaydı ve yeteneğim bana etrafındaki kaya duvarında değerli bir şey olmadığını söylüyordu, ama ne kadar derin olduğunu anlayamıyordum. Yeteneğim her zaman görüşümle bağlantılıydı. Kaya içindeki şeyleri hissedebiliyordum

ama bunu yaparken kayaya bakmam gerekiyordu. Gözlerimi kapattığımda hiçbir şey algılayamıyordum ve o çatlak sadece karanlık bir delik gibi görünüyordu. Boşluğa girdiğimde etrafı tarayabiliyordum ama o ana kadar her şey bir gizemdi.

Mağaranın diğer tarafında başka geçitler olabilirdi, ama riske girmek istemedim. Orada hiçbir şey olmayabilirdi.

Kayalar sona erdi. Buradaki zemin neredeyse temizdi ve mor çiçeklerle kaplıydı. Boşluğa ulaşmak için siperden çıkmamız gerekecekti.

Omzuma baktım. Böcek canavar gölün etrafında dönüyordu. Şimdi bizim tarafımızdaydı, hala ejderhaya bakıyordu, ama sol bacaklarından ikisi yoktu ve kabuğunda uzun bir çentik vardı. Eskisi kadar hızlı hareket etmiyordu. Dev göl canavarı ilerlemeye devam ediyordu, sırtı dik, yanlarındaki lekeler neredeyse göz kamaştırıcıydı. Sağ omzunda parlak magenta renkli bir yara vardı.

Risk almamız gerekiyordu.

Bear'ın tasmaını çektim ve açık alana doğru ilerleyerek boşluğa yöneldik. Gelişmiş görüşüm çiçeklere takıldı. Derin mavi. Yenildiğinde zehirli. Bu lanet boşluktaki her şey bizi öldürmeye çalışıyordu.

Bir şey gürültüyle yere düştü. Bir göz attım. Böcek duvara çarpmış, yan yatmıştı ve ejderha ağzını açarak üzerine atladı. Son anda, gümüş böcek ters dönüp kaçtı ve doğruca bize doğru geldi.

Bear'ı da yanıma alıp koştum. Mağaranın içinden uçarak geçtik, kayaların üzerinden atladık. Ciğerlerimdeki hava ateşe döndü.

Böcek hemen arkamızdaydı. Orada olduğunu hissediyordum. Gücümü kullanmama gerek yoktu, tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Önümüzde bir boşluk belirdi.

Bear ve ben karanlığa daldık. Bir an için kör koşuyordum, sonra gece görüşüm devreye girdi. İleride, geçit dört fit genişliğe kadar daraldı.

Evet! Ne kadar dar olursa o kadar iyi.

Arkamızdan korkunç bir kazıma sesi geldi, böceğin bacaklarının kayalara kazındığı sesi.

Dar noktanın ötesinde karanlık uzanıyordu. Çok derin ve çok karanlıktı.

Dar boşluktan geçtik ve ben kayarak durdum, Bear'ı geri çektim. Yedi fitlik bir çıkıntının üzerinde duruyorduk. Ötesinde zemin kaybolmuştu. Aşağıya inmenin bir yolu yoktu. Sadece boş, karanlık bir uçurum vardı.

Sıkışmıştık.

Arkamızdaki duvar
sallandı. Hızla döndüm.

Böcek, kuyruğunu geçirmek için taşa çarptı, ama boşluk çok dardı. Çığlık attı ve kayaya tekrar vurdu. Çeneleri boşluktan bana doğru fırladı ve keskin bir ses çıkardı.

İçgüdüsel olarak sağ kolumu yukarı kaldırdım. Bileğimdeki manşet parmaklarıma doğru akarak uzun ve keskin bir sivri uç haline geldi ve onu böceğin kafasına sapladım. Bıçak sağ çene kemiğini kesip zırhlı kabuğa saplandı. Çene kemiği sarktı. Bıçağı çekip tekrar sapladım, tekrar ve tekrar, panik içinde çılgınca saplayıp bıçakladım. Sağımda Bear ileri atıldı, hırlayarak patladı, kısmen kestiğim çene kemiğini ısırdı ve kopardı.

Böcek çığlık attı. Baş ırın renginde bir sıvıyla ıslanmıştı. Geri çekilmeye çalıştı ama baş ıralığa sıkışmıştı.

Ben saplamaya devam ettim. Bear ısırdı ve çıırttı, ağzından köpükler sıçradı. Sapla, sapla, sapla...

Böcek çöktü. Beynim sonunda gördüğüm şeyi algılayana kadar kılıcı yedi kez daha sapladım. Dev gümüş böcek ölmüştü. Kıpırdamıyordu bile.

Nefes almaya çalışarak kendimi zorladım. Onu öldürdük. Bir şekilde onu öldürdük.

Bear yanımda hırlayarak, kopardığı böceğin bir parçasını ısırdı. Tüm tüyleri diken diken olmuştu.

"Aferin kızım," diye nefes nefese söyledim. "Sonunda pes ettin, ha?"

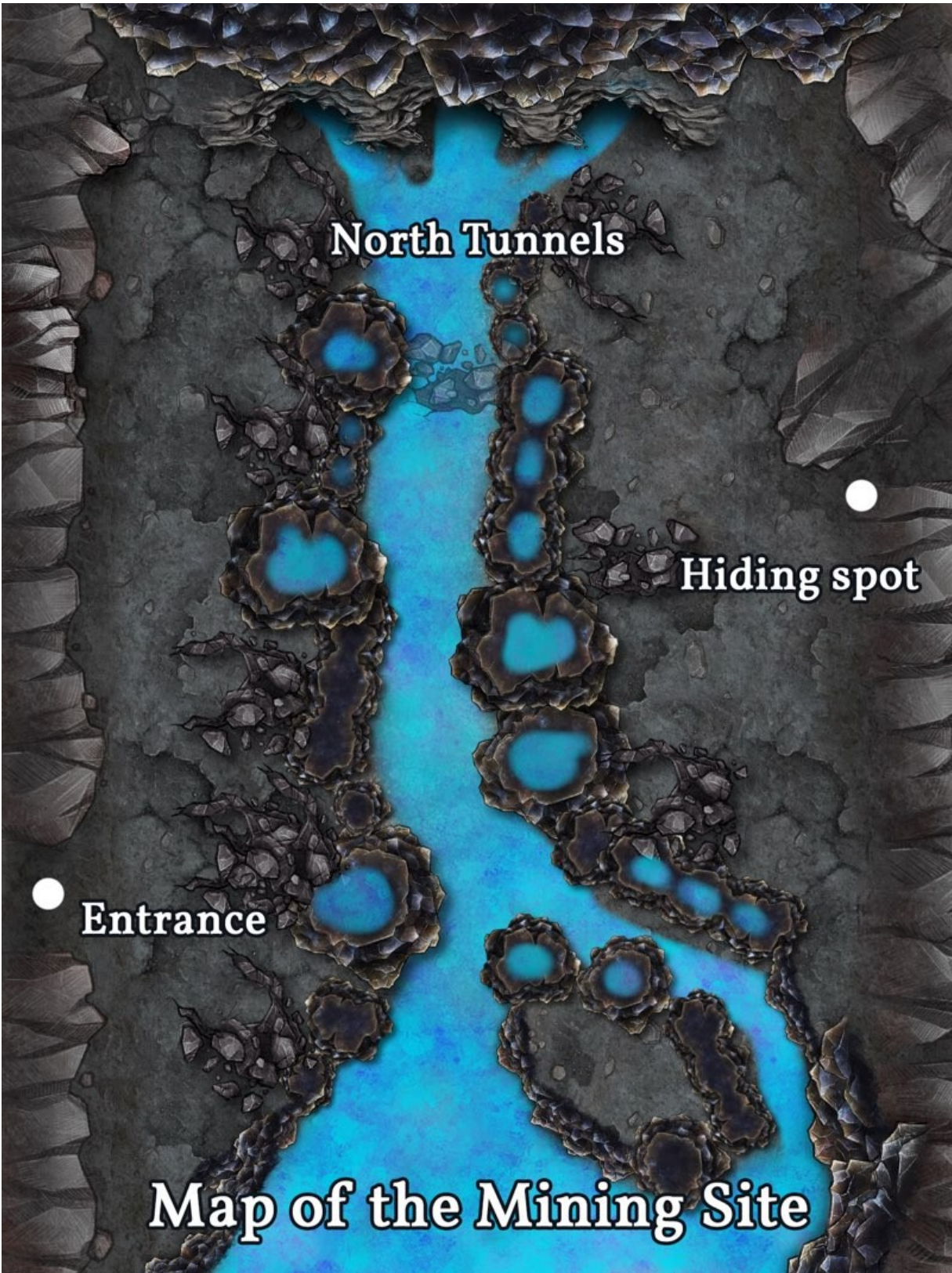
Bear hırladı ve ısırđı. Kitin ıtırdadı. Böcek titredi.

Kılıcımı yukarı kaldırdım.

Gümüş böcek karanlık geçidin karanlığına doğru geri kaydı ve arkasında devasa bir pençe ve soluk parlak noktalar gördüm.

Bear'ın peşinden gitmeye karar vermesi ihtimaline karşı çömelip onu kendime sıkıca sarıldım.

Gümüş böcek karanlıkta kayboldu. Soluk pembe lekeler kayboldu.

North Tunnels

Hiding spot

Entrance

Map of the Mining Site

Uçak bir hava çukuruna girince sarsıldı. Elias, masanın üzerinde duran zencefilli gazozun camına elini koyarak uçuşunu engelledi.

Karşısında Leo hareketsizce oturuyordu, gözleri kırpmadan. İkinci komutanı uçmaktan hoşlanmazdı. Sorun uçmak değildi, kontrolü elinden almasıydı. Elias bu konuyu açarsa Leo daha da utangaçlaşır ve içine kapanırdı. Elias, böyle durumlarda rahatlatma ve mantığın işe yaramadığını, ancak dikkatin başka yöne çekilmesinin mucizeler yarattığını uzun zaman önce öğrenmişti. Düşüncelerini ne kadar çabuk toparlarsa, Leo'nun keskin zekasını, binlerce metre yükseklikte atmosferde hızla ilerleyen metal bir tüpün içinde sıkışıp kalmaya odaklanmak yerine Elmwood felaketini analiz etmeye o kadar çabuk yönlendirebilirdi.

Elias tabletindeki maden sahası haritasına baktı. Pusulalar gediklerde çalışmıyordu, bu yüzden geleneksel yönler yoktu. Bunun yerine, içeri girdiğiniz anda kuzeye bakıyordunuz ve arkanızdaki kapı her zaman güneydeydi. Bu açıkça basitleştirilmiş bir sistemdi ama işe yarıyordu ve tüm gedik haritaları bu prensibi izliyordu.

Mağara biyomları Elias'ın en sevmediği biyomlardı ve buradaki ise tam bir labirentti. Suyun taşları aşındırıp oyarak oluşturduğu, tüneller, geçitler ve odalardan oluşan bir labirent. Dünya ile başka bir yer arasında sıkışmış, başka bir dünyadan bir parça.

Kapı dalışlarının aşamaları vardı. Bunların hepsinde, saldırı aşaması en önemli ve en temel aşamaydı. İnsanlık, çapayı yok etmek ve ihlali çökertmek için kapılardan içeri giriyordu. Bazı insanlar bunu ne kadar çarpıtmak istese de, bu hedefin dışında her şey ikincil öneme sahipti. Evet, madencilik faturaları ödüyordu, ama görevin odak noktası istilayı engellemektir.

Diğerleri gibi Elias da kapıdan adımını attığı anda çapayı hissetti. Onu çeken, dikkatini çeken uzak bir güç merkezi, bir enerji düğümüydu. Ne kadar güçlü olursan, o kadar çok çekerdi. Elias için bu, kötü bir güneş gibi kaçınılmazdı. Onu çağırıyordu ve o da savunucularını kesip çapa odasına girip çapayı parçalayana kadar onu avladı.

İşin püf noktası, çapa kadar kanlı bir yol açmak değildi. Asıl zorluk, gedikleri yok edip hayatta kalmaktı. Kapı dalışlarının başarılı olması için hazırlık gerekiyordu. Gedik protokolü, kapı dalgıçlarının kanıyla yazılmıştı.

Yüzeyde, saldırı ekibinin lideri Malcolm, Soğuk Kaos protokolünü izlemişti. Elias gibi Malcolm da çapayı hissedebiliyordu ve ayrıca çapa duyarlılığı gelişmiş bir yol bulucu olan Lila Mason'ın yardımından da yararlanıyordu. En olası saldırı rotasını hızla belirlediler. Kapıdan neredeyse kuzeye doğru uzanıyordu. Yaklaşık üç milini haritalandırdılar, düşmanları temizlediler, kapıya geri döndüler ve olası maden sahalarını aramaya başladılar.

İyi bir madencilik alanı belirlemek bilimden çok sanattı. Elias, kendi değerlendiricilerini işe alabilselerdi her şeyin çok daha basit olacağını düşündü. Mevcut durumda, tahminde bulunmak zorunda kalmışlardı.

Mesele kontrol idi. Hükümet, guildlerin ganimeti paylaşacağına güvenmiyorsa, DDC kapıdan çıkan her şeyi kaydetmek için gözlemciler yerleştirebilirdi. Bunun yerine, değerlendiricileri kendilerine saklamayı tercih ettiler. Kapılardan neyin ne kadar çıkacağını dikte etmek istiyorlardı. DDC

daha fazla sebrian isteseydi, DeBRA'lar sebrian yatakları bulur ve on kat daha fazla satabilecek aetherium'u görmezden gelirdi.

Bu aynı zamanda sorunlu loncaları hizaya getirmenin bir yoluydu. Üç yıl önce, DDC Halcyon ile bir sorun yaşadı ve DeBRA'lar Halcyon'un kapılarında değerli kaynaklar bulmayı bıraktı. Altı ay sonra, Halcyon iflasın eşiğine geldi ve pes etti.

DeBRA'lar casuslardı. Loncalara karıştılar, nasıl çalıştıklarını gördüler ve lonca üyeleriyle kişisel bağ kurmamaları için aktif olarak caydırıldılar. Bu yüzden çoğu lonca, değerlendiricilerin erişimini kısıtladı. Onlara incelenmesi için bir anket verildi, madencilik aşamasında geldiler ve son madencilik tamamlanır tamamlanmaz ayrıldılar.

Ancak Ada Moore Elmwood'dan hiç ayrılmadı.

Malcolm'un seçtiği maden sahası, kapıdan yaklaşık bir mil doğuda, dallanan bir tünelin sonunda bulunuyordu. Bu yer, lonca protokolünde mağara biyom madenciliği için belirtilen tüm şartları karşılıyordu: büyük ve istikrarlı bir mağara, kapıya yakın, umut vaat eden maden yatakları ve bu madenlerin değersiz çıkması ihtimaline karşı bol miktarda bitki örtüsü.

Ayrıca savunulabilir olması da gerekiyordu ve işte burada bir sorunla karşılaştılar. Elias, Leo'ya baktı. İkinci komutanı hafifçe öne eğildi.

"Sen Malcolm'sun," dedi Elias.

Leo başını salladı.

Elias, ekrandaki maden sahasının haritasına dokundu. Haritada, kuzeyden güneye akan bir dere bulunan devasa bir mağara görünüyordu. Maden ekibinin sahaya girdiği giriş, sol altta, batı duvarında bulunuyordu. Doğu ve güney duvarlarında erişilebilir bir çıkış yoktu. En üstteki kuzey duvarında, yarısı akan suyla dolu, labirent gibi geçitler ve küçük odalara uzanan üç tünel görünüyordu.

"Bu yeri bul," dedi Elias. "Temizle. Temiz. Sonraki hamlen?"

"Bu üç tünele eterium patlayıcıları yerleştirip patlatacağım."

Aynen. "Neden?"

Leo parmaklarını üç geçit ve ötesindeki labirentin üzerinde gezdirdi. "Burası çok karışık. Her şey birbirine bağlı. Madeni güvenli hale getirmenin tek yolu, erişimi tamamen engellemek. Tek giriş, tek çıkış."

"Katılıyorum. Malcolm bunu bilirdi." "Evet."

İkisi haritaya baktı. Bu temel bir şeydi, ama Malcolm tünelleri olduğu gibi bırakmıştı.

"Neden?" diye mırıldandı

Elias. "Bilmiyorum."

"En iyi tahmininiz nedir?"

Leo haritayı inceledi. "Belki de ankraja giden doğru yolu seçtiğinden emin değildi ve geri dönüp tünellerden birini kullanması gerektiğini düşündü."

"Evet, ama o ekibin ateş gücü ve madencilerin ekipmanlarıyla, girişlerden birini kolayca yeniden açabilir. Neden madencilerin hayatlarıyla kumar oynayasın ki?"

Leo başını salladı. "Bilmiyorum."

Malcolm, Cold Chaos'ta beş yıldır çalışıyordu. Interceptor sınıfı bir yetenek olan Malcolm, manevra kabiliyeti yüksek, hızlı hasar veren bir savaşçıydı ve tankın arkasında konumlanarak değişen savaş alanına hızla tepki verebiliyordu. Mızrakla savaşan Malcolm, yaklaşan tehditlere plazma ciritleri fırlatabiliyor ve saatte yaklaşık yirmi metre teleport yapabiliyordu.

Adamın olağanüstü bir durum farkındalığı vardı. Hafif bir önsezi yeteneği vardı, düşmanın ve takımının hareketlerini önceden tahmin edebiliyordu. Bir rakibin nasıl ve nereden saldıracağını ve takımının buna nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordu. Birinin yardıma ihtiyacı olduğunu hissediyordu ve her zaman en çok ihtiyaç duyulan yerdeydi.

Takım lideri olarak tek kusuru, bazen dürtüsel kararlar almasıydı. On seferin dokuzunda beklendiği gibi tepki verirdi, ancak ara sıra riskli kararlar alırdı. Onun lehine olan şey, risk aldığı kararların sonuçsuz kaldığında bunu telafi edecek kadar iyi olmasıydı, ancak birkaç kez felakete ramak kalmıştı.

Malcolm deneyimli ve akıllıydı ve prosedürü biliyordu. Yine de tünelleri olduğu gibi bıraktı.

Elias devam etti. "Sonraki soru: neden sadece bir maden sahası? Protokol en az üç tane olmasını öneriyor. Neden bu?"

Leo kaşlarını çatı. "O mağarada bir şey mi buldu sence? Sahip olması gereken bir şey mi?"

"Bu mantıklı olan tek şey."

Leo'nun gözleri parladı. Kendi başına kaldığı anda, Malcolm'un hayatına derinlemesine dalacaktı. Leo gizemleri kişisel bir meydan okuma olarak görürdü.

Saldırı ekibinin lideri olarak Malcolm, kapı dalışı üzerinde mutlak yetkiye sahipti. Ne maden formeni ne de DeBRA onun kararlarını sorgulayabilirdi. Bir şeyin yapılması gerektiğini söylerse, sadece Londra karşı çıkabilirdi ve toplantı kayıtlarına göre, eskort kaptanı maden sahasının potansiyel zayıflığından sadece bir kez bahsetmiş ve sonra konuyu kapatmıştı.

Malcolm'un yerinde olsaydı, Elias üç gün daha araştırma yapar, sonra geri dönüp tünelleri çökerterdi. Ancak o zaman madencileri içeri almak güvenli olurdu. Bunun yerine Malcolm, lonca kuralları izin verir vermez maden ekibini sahaya sürerek içeri daldı.

Elias arkasına yaslandı. "Diyelim ki Malcolm bir nedenden dolayı hata yaptı. O ara sıra dürtüsel davranır, ama Londra öyle değildir."

Leo başını salladı. "London dikkatli ve riskten kaçınan biridir."

Riskten kaçınır. İlginç bir ifade. Elias bunu hatırlamalıydı.

XO kaşlarını çattı. "Ekip araştırma sonuçlarını getirdiğinde, London'un da onaylaması gerekirdi. O eskort kaptanı."

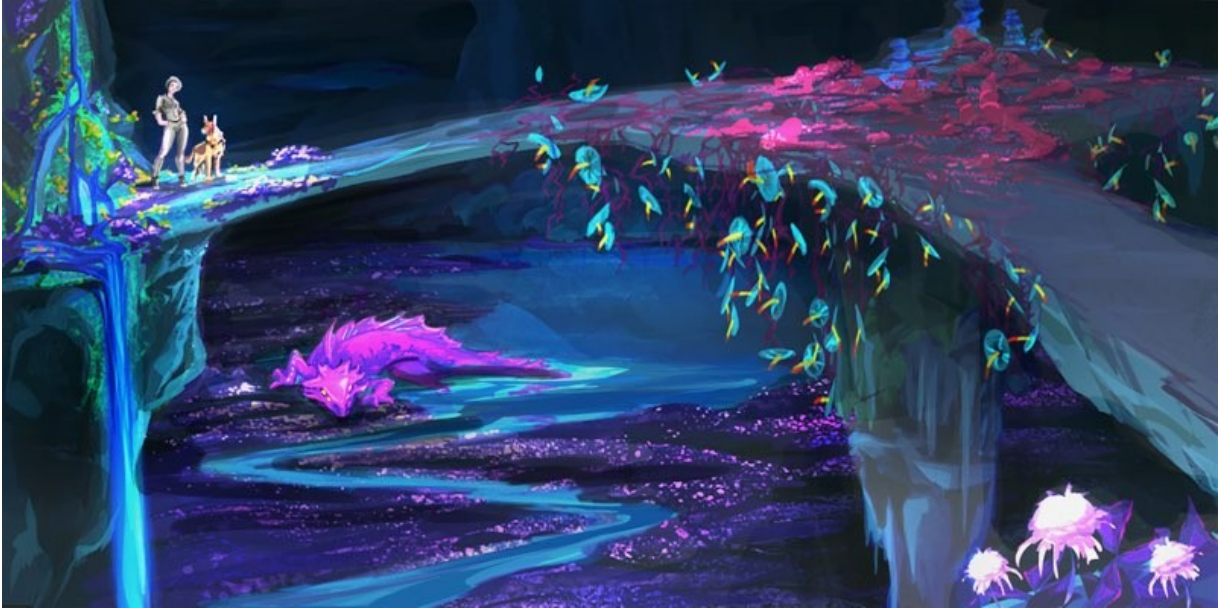
"Aynen. Kayıtlara göre tünellerden bir kez bahsetmiş ve bir daha hiç söz etmemiş. Ona sordun mu?"

"Hayır. Aklıma gelmedi." Leo'nun yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi. Kendine karşı en sert eleştirmeni oydu. "Sormalıydım. Geriye dönüp bakınca çok açık görünüyor."

İnterkom çalışmaya başladı. "*Dallas'a inişe geçiyoruz.*" "Endişelenme," dedi Elias. "Londra bir yere kaçmıyor."

Birkaç saat sonra ona bunu ve daha fazlasını soracağız."

Leo başını salladı ve emniyet kemerini bağladı.

AŞAĞIYA INMENİN İMKÂNI YOKTU.

Karanlığı üç kez taradım. Dipsiz bir çukurdu. Aşağıda hiçbir yol, atlayabileceğimiz hiçbir çıkıntı, kaçış yolu yoktu. Tek çıkış yolu

geldiğimiz yoldan geçmekti. Geçitten geçip göl ejderhasının mağarasına geri dönmek.

Son sesler kesildikten sonra yaklaşık beş dakika bekledim, sonra Bear ve ben tünelin ağzına doğru sessizce ilerledik. Göl ejderhasının böceğin cesedini suya çekmesini görmek için tam zamanında yetiştik. Bir süre meşgul olacaktı. Kıyıdan uzak durduğumuz sürece güvende olacaktık.

Gölün olabildiğince uzağında kalarak mağaranın çevresini aradım. Başka tünel yoktu, ama mağara zeminden elli fit yükseklikteki bir çıkıntı boyunca yukarı çıkan bir yol vardı. O yolu takip ederek doğal bir taş köprüye çıktık. Köprü bizi mağaranın karşısındaki, genişliği ancak üç fit olan karanlık bir yarığa götürdü. Oradan geçtik ve geniş bir tünele çıktık.

İleride geçit geniş bir doğal kemere açılıyordu ve onun ötesinde daha fazla çıkıntı ve geçitler, bazıları karanlık, bazıları biyoluminesansla işaretlenmiş bir tünel labirenti görebiliyordum. Nehrin kıyıları sivri kayalarla kaplıyken, tünelin zemini nispeten düzdü ve yer yer sert taş sırtlar, gömülü dev bir iskeletin kaburgaları gibi ortaya çıkıyordu. Fosilleşmiş kökler, taş kaburgaların arasındaki sert kayaları örter gibi dolanıyordu. Hava ekşi ve keskin kokuyordu.

Yanımda, Bear birkaç adım yana doğru ilerledi ve bir şeyi kokladı. Ben de ona odaklandım. Stalker'ın dışkısı.

"Hayır," diye fısıldadım ve tasmayı çektim.

Geri geldi ve bana hafif bir hoşnutsuzlukla baktı. Garip dışkıları koklamak köpeklerin işiydi ve ben açıkça onun görevini yerine getirmesini engelliyordum.

Artık diğer işaretleri de görebiliyordum: çatlağa giden soluk izler, daha fazla dışkı, kayalarda idrar lekeleri. Bu tüneller avcılarının avlanma alanıydı. Buradan geçip köprüyü yıkarak aşağıdaki suya iniyorlardı ve nehir kıyısına ulaşmak zor olduğu için bazıları

gölün yolunu bulup su içiyordu. Göl ejderhası, timsahın antilopları avladığı gibi onları yakalıyordu.

Burası rastgele canavarlarla dolu bir mağara değildi. Burası bir ekosistemdi. Göl ejderhası en üst düzey avcıydı; dev böcek muhtemelen bir alt sınıftaydı ve avcılar orta sınıftı. Bu tünellerde bir yerlerde av hayvanları olmalıydı. Küçük otoburları besleyecek kadar bitki örtüsü vardı.

Kayaların üzerinde, nesiller boyu takipçilerin üzerine işediği için ağartılmış soluk lekeler görebiliyordum. Bu ortamın hiçbir kısmı yeni görünmüyordu. Burası yıllar, hatta yüzyıllar boyunca gelişen köklü bir biyolojik ağdı. Bütün bunlar başka bir dünyaya ait olmalıydı.

Bu, bir gedikte geçirdiğim en uzun süre ve bir gedikte en uzağa gittiğim zamandı. Saldırı ekipleri gediklerde günler, bazen haftalar geçirirdi, ama benim normal çalışma şeklim içeri girmek, kaynakları bulmak, madencilerin işini bitirmesine yetecek kadar kalmak ve çıkmaktı. Tüm geçitlerin böyle olup olmadığını bilmiyordum, ama öyleyse, çapa yok edildiğinde buraya ne olacaktı? Bu ortam parçalanacak mıydı, yoksa sadece geldiği yere geri dönecek miydi?

Kapılar on yıldır açılmıştı ve onlar hakkında çok az şey biliyorduk. Genellikle saldırı ekipleri zamanında çıkmayı başarırdı, ama bazen insanlar içeride mahsur kalmışken kapılar çöküyordu. Bu vakaların yüzde 62'si ölümle sonuçlanıyordu. Kimse kaçamadı. Geri kalan vakalarda ise insanlar kapının geldiği yere geri fırlatıldı. Hayatta kalanların büyük bir kısmında geriye dönük hafıza kaybı ile birlikte beyin hasarı görüldü. Bazıları yazmak ve kaşık tutmak gibi temel becerileri yeniden öğrenmek zorunda kaldı.

Er ya da geç, Cold Chaos bu gediklere başka bir saldırı ekibi gönderecekti. Onlar çapayı parçalamadan buradan çıkmam gerekiyordu.

Bear hafifçe kükredi.

Kaslarımı *gerginleştirdim*. Dört şekil, karanlıkta gizlice bize yaklaşıyordu. Yeteneğim onları kavradı ve bilgiler akın akın geldi.

Re-nah. Hızlı, ölümcül, temas ettiğinde açıkta kalan cildi yakan asidik safra kusabilen yaratıklar. Tek başlarına temkinli, grup halinde saldırgan. Grubun en güçlüsü önce saldırarak dikkatleri üzerine çeker, geri kalanlar avın yanlarına sarılır. Kalpleri sağ tarafta, uzun ve dar bir bıçakla ulaşılabilir, ancak en iyi hedef boğazlarının tabanında, çenelerinin hemen altında. İkincil motor korteks gibi işlev gören küçük bir organ. Onları hızlı yapar ve sürü halinde hareket ederken koordinasyonlarını sağlar, hasar gördüğünde veya yok edildiğinde kısmi felce neden olur.

Bir anı canlandı. *Derin ve yabancı bir ormanda bir açıklık, dağ yamacındaki mağaralardan akan re-nah, devasa bir sürü oluşturuyordu. Gözleri parlayan, dişlerini gösteren iki erkek kavga ediyor, her biri diğeri boğazını parçalamaya çalışıyordu...*

Eğilip Bear'ın tasmaşını bıraktım.

Etrafımızdaki mağara, görünmeyen bir yerden gelen hafif su damlama sesi dışında tamamen sessizdi. Bileğimdeki zırh elime aktı, metalinin dokusu artık bana tanıdık gelmişti, hafif pürüzlü ve rahattı, yıllardır kullandığım en sevdiğim mutfak bıçağı gibiydi. Bıçağı odaklandım. Uzun, düz, bir buçuk inç genişliğinde. Tek bir darbeye mümkün olduğuunca fazla hasar verecekti. Hareketli bir hedefe vurmak zor olacaktı. Yine de kalpten iyiydi.

Damla. Damla. Damla.

Artık hiçbir düşünce yoktu. Sadece hareketsiz durup bekledim.

Damla. Damla.

Neredeyse bitmişti. Duvarlara yaslanmış, mesafeyi ölçüyor, pençelerini öne doğru kaydırarak ilerliyorlardı. Bir büyük erkek, iki küçük erkek ve sol duvara yaslanmış bir dişi.

Damla.

Büyük erkek saldırdı. Karanlıktan bir top mermisi gibi fırladı, çenesi açık. Düşünmeye zaman yoktu. Sadece refleksle hareket ettim. Kılıcım onun yumuşak boynuna saplandı. Erkek yere düştü, ancak kilitli bacaklarına rağmen ivmesi onu ileriye doğru sürükledi. Bir şekilde kaçtım ve sonra Bear onun üstüne atladı. Takipçisi onun iki katı ağırlığında ve neredeyse iki katı büyüklüğündeydi, ama bacakları artık çalışmıyordu. Bear onun boğazını parçaladı, benim açtığım yarayı deşti.

Kalan erkekler saldırdı, biri soldan, diğeri sağdan. Sağdaki yüksekten, hırlayarak ve yüksek sesle saldırırken, soldaki sessizce bacaklarıma nişan aldı.

Dönerek kılıç salladım. Kılıç, sağdaki takipçinin burnunu keserek derisinde parlak bir yara açtı. Canavar geri çekildi, ama ben devam ettim, bükülerek kesmeye devam ettim. Kılıcım sol takipçinin bacağına saplandı. Kılıç et ve kemiği keserken neredeyse hiç direnç göstermedi. Sol takipçi çığlık attı ve ön bacağı kesik halde üç bacağıyla geri çekildi.

Ayı, üç ayaklı takipçinin üzerine atıldı. Diğer canavar dönerek ona doğru hücum etti. Hayatım pahasına koşarak, keskin bir hamle yaptım. Sağdaki takipçinin kafası omuzlarından ayrıldı.

Ayı ve üç ayaklı canavar, yerde yuvarlanan bir yığın kürk ve diş haline gelmişti. *Esnedim*, o anın lastik bant gibi uzamasını istedim. Öyle oldu. Çılgın beden fırtınası yavaşladı ve kılıcımı sivriltilip takipçinin boynunun dibine sapladım. Vücudu gevşedi.

Zaman geriye sıçradı. Korkunç bir ağırlık sırtıma çarptı. Dizlerim büküldü. Kaynar dişler sağ omzuma saplandı.

Acı içimi parçaladı ve buz gibi bir öfkeye dönüştü.

Kılıcı hançere çevirdim, dirseğimi büküp bıçağı kadın takipçinin yüzüne sapladım. Benden düşerek çatlağa doğru geri çekildi. Kolumdan kan akarken onu kovaladım. Onu yakalayamadan çatlaktan geçmeyi başardı. Bana dönüp dişlerini gösterdi

dişlerini gösterdi, burnu kanla ıslanmıştı. Üzerine atladım ve tüm gücümle tekmeledim. Ayağım kafasına isabet etti. Geriye sendeledi ve taş köprüden kaydı. Bir an için çıplak kayaya pençelerini geçirerek tutunmaya çalıştı ama pençeleri kaydı ve aşağıdaki nehre düştü.

Ayı. Kahretsin.

Dönüp tünele geri koştum. Üç takipçinin cesetleri hareketsiz yatıyordu. Ayı ortada oturuyordu. Omuzu kanlıydı ve sağ tarafında uzun bir kırmızı iz vardı. Nefes nefeseydi, gözleri parlıyordu, ağzı mutlu bir köpek gülümsemesi gibi açılmıştı, sanki bir sahilde dalgaların arasında koşmuş ve şimdi ödülünü bekliyor gibiydi.

Beni gördü, en küçük takipçiyi pençesiyle yakaladı ve bana doğru sürüklemeye çalıştı. *Merhaba, ben Bear ve bunlar benim ölü takipçi arkadaşlarım. Ne kadar süslü, bakın.*

Cebime uzandım, biraz kurutulmuş et çıkardım ve ona uzattım. Parmaklarımdan aldı, yere attı, takipçinin yanına döndü, onu biraz daha ısırdı, geri geldi ve kurutulmuş eti yedi.

"Aferin Bear. En iyi kız."

İkimiz de kanıyorduk ama hala hayattaydık. Dört stalker! Dördünü de öldürdük...

Ölmüş olmam gerekirdi. Bear da benimle birlikte ölmüş olmalıydı. Saldırı ekibi sekiz takipçiyi durdurmak için bir kova mermi harcadı, Bear ve ben dördünü öldürdük. Büyük bir Danua köpeği büyüklüğünde bir yaratık sırtıma atlamıştı, ama ben ayakta kalmıştım. Beni yere devirmesi gerekirdi.

Bu sadece garip halüsinasyonlar ve yeteneğimin olağanüstü hassasiyeti değildi. Değişiyordum. Fiziksel olarak değişiyordum.

Bu düşünce, yüksek voltajlı bir akım gibi içimi deldi. Ensesimdeki tüyler diken diken oldu.

Boşanmanın ardından geçen yıl beni mahvetmişti. Eskiden uçmayı severdim. Kafamda uçmak tatil ile özdeşleşmişti, çünkü çocukluğumda uçaklar beni plajlara ve lunaparklara götürürdü. Birdenbire korkmaya başladım.

Uçağa binmek. Korku o kadar şiddetliydi ki, uçağa binerken konuşamıyordum bile. Trafiğe takıntılı hale geldim, mümkün olduğunca araba kullanmaktan kaçınıyordum. Sağlığıma takıntılı hale geldim ve bu takıntı hipokondriye dönüştü. Terapiye başladım ve sorunun köküne indi. Roger'ın gerçekten, tamamen gittiğini ve bana bir şey olursa çocukların yalnız kalacağını fark ettim. Çevrem üzerinde kontrol kurmaya çaresizce çalışıyordum ve başaramayınca vücudum kilitlendi ve tepki vermedi. Bunu aşmak yıllarımı aldı ve hipokondriyi yenmek en zor olanıydı. Her kurtulduğumu sandığımda, yeni bir ben veya kolumda garip bir ağrı gibi önemsiz bir şey yüzünden intikam alırcasına geri geliyordu.

kolumda hissettiğim garip bir ağrı gibi.

Bir bakıma, değerlendirci olmak benim için en iyi şeydi. Düzenli olarak ölümle yüzleşmek, endişeye yer bırakmıyordu. Hayatta kalmakla meşguldüm.

O anda, tüm o yıllar süren terapi, egzersiz ve beynimin tepkilerini yeniden programlama çabaları hiç olmamış gibi hissettim. Ölüyor muydum? Kafamdaki o parlayan şey kanser gibi beni yiyip bitiriyor muydu? Hiçbir doktor onu benden çıkaramazdı. O şeyin ne olduğu belli değildi ve tedavisi de yoktu. Kadın bana kızıymışım gibi davranmıştı. Bu mücevher beni onun gibi birine dönüştürecek miydi? Ya artık insan değilsem? Ya kapıya geri dönersem ve beni Dünya'ya geri bırakmazsa?

Kaygı beni ezip geçiyordu. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum, sadece orada durmuş, vücudumda olan her şeyi umutsuzca katalogluyordum. Nefes almam, ağrılarım ve acılarım, parmaklarımda hissettiğim garip elektriksel karıncalanma hissi. Kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Hızlı ve çok gürültülüydü...

Soğuk bir burun elime dokundu. Hala hareket edemiyordum.

Ayı, burnunu parmaklarıma dayadı ve bana dokundu. Tüylerinin elime değdiğini hissettim.

Dürt. Dürt.

Yavaşça nefes verdim. Sanki ciğerlerimde sıkışmış gibi, havayı içimden dışarı çıkardım. Yutkundum, çömelip Bear'a sarıldım. Yavaş yavaş kalp sesim azaldı.

Evet, değişiyordum. Hayır, bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu ve bu sürecin sonunda ne olacağımı bilmiyordum. Ama güçleniyordum. Mağara zemininde üç stalker cesedi vardı. Bunu ben yapmıştım.

Bear'ı okşadım, doğrulup en yakınındaki tüylü cesede doğru yürüdüm ve *kaslarımı gerginleştirdim*. Yüz kırk üç kilo. Stalker'ı ön pençelerinden tutup yerden kaldırdım. Omzum protesto edercesine ağrımaya başladı. Acıya karşı dişlerimi sıktım.

143 poundluk bir ceset tutuyordum. Sırtımda değildi, hayır, onu önümde *tutuyordum*.

Merak ediyorum...

Döndüm ve cesedi fırlattım. Takipçi uçtu ve mağara zeminine düştü. Omzum gıcırdadı ve onu tuttum. Tamam, pek akıllıca bir hareket değildi.

Takipçinin cesedi üç metre ötede yatıyordu. 143 kiloyu üç metre uzağa fırlatmıştım. İki hafta önce, DDC spor salonunda başımın üstüne squat yapmak için 20 kiloluk bir ağırlık kullanmıştım, çünkü biri Smith makinesini işgal etmişti ve onu on tekrar boyunca sabit tutmakta zorlanıyordum.

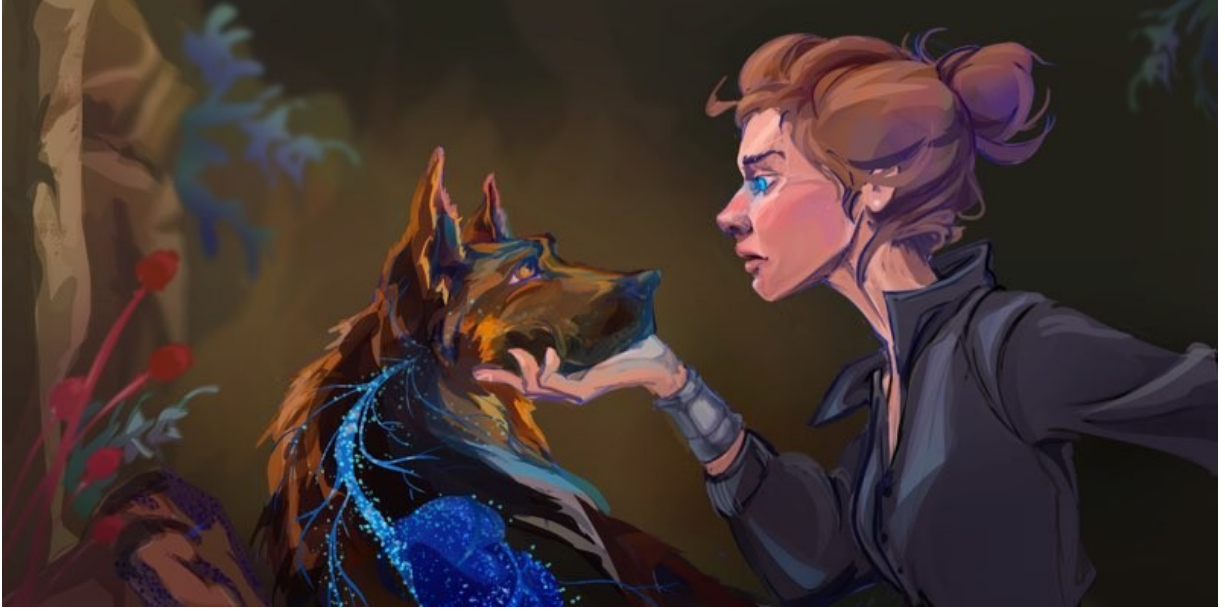
"Artık Kansas'ta değiliz, Bear."

Ayı bana baktı, attığım cesede doğru yürüdü ve onu ısırdı. "Merak etme. O öldü. Sen en iyi kızsın, Ayı, bunu biliyorsun, değil mi?"

Tünellerin karmaşık yapısında bir yerlerden bir yaratık uludu. Burada kalamazdık. Devam etmeliydik.

Antibakteriyel jeli çıkardım, kanayan omzuma sürdüm, dört Motrin aldım ve Bear'a döndüm.

"Tamam, kızım, savaş yaralarını tedavi edelim."

BEAR'DA BİR TERSLİK VARDI.

Takipçilerin tünellerinden geçmiştik. Arkamızda cesetler vardı ve on beşinci canavarı öldürmüştük. Hiç de kolaylaşmamıştı. O kadar yorgundum ki, zar zor hareket edebiliyordum. Vücudum ağrıyordu, ağrı bir hastalık gibi kaslarıma yayılıyor, yeni kazandığım gücü tüketiyor ve beni yavaşlatıyordu.

Bear yine sendeledi. İlk başta yorgunluktan olduğunu düşündüm, ama son kavgadan önce birkaç dakika dinlenmiştik ve hiç faydası olmamıştı. Onu ciddi yaralanmalardan korumuştum. Bir kez pençelenmiş ve ısırılmıştı, ama ısırık yüzeyseldi, bu yüzden kan kaybından kaynaklanmıyordu.

Bear inledi ve düştü.

Tanrım.

Onun yanına diz çöktüm. "Ne oldu?"

Çoban bana baktı, gözleri şaşkın ama güven doluydu.

Vücuduna odaklanarak tüm gücümü ona yoğunlaştırdım.

Ne olmuştu? Kan kaybı, enfeksiyon...

Bear'ın vücudunun belirsiz hatları soluk mavi-yeşil renkte parlıyordu, ama başka bir şey göremedim. Daha derine inmeme gerekiyordu. Gücümü ince bir neştire odakladım ve onu yüzeydeki parlıtyı kesmek için kullandım.

Direnç gösterdi.

Daha sert

kestim. Daha

sert!

Parıltı kırıldı, dikey olarak çok renkli katmanlara ayrıldı ve durma fırsatım olmadan en üstteki katmanı delip geçtim. Sanki zeminden daha alt bir kata düşüyormuşum gibiydi.

Bu alt katmanda, Bear'ın vücudu koyu mavi renkte parladı, parıltı sinirlerini, kan damarlarını ve organlarını izliyordu. Bunu daha önce hiç yapamamıştım, ama şimdi bunun önemi yoktu.

Zehir. Vücudu zehirle doluydu. Onu gördüm, ölümcül bir parıltı gibi vücudunda dolaşan küçük parlak lekeler. Bunun kaynağını bulmalıydım. Bir takipçinin ısırtığı mıydı? Hayır, zehirin konsantrasyonu orada yoğun değildi. O zaman neydi? En yoğun olduğu yer neresiydi?

Ciğerlerinde. O lanet olası parıltı ciğerlerini doldurmuş, her nefesiyle kan dolaşımına karışıyordu. Daha derine inmeliyim. Gücümü kullanarak ittim. Önceden camı kesmeye çalışmak gibiydi. Şimdi ise sert bir kayayı yumruklamak gibiydi ve ben ona vurmaya devam ettim.

Mavi parıltının üst tabakası çatladı ve altında biraz farklı bir mavi tonu ortaya çıktı. Tekrar tekrar vurdum, tüm irademle parıltıya kilitlendim.

Küçük lekeler küreler halinde genişledi. Bu da neydi?

Işığı büyötmek için vurmaya devam ettim. Küreler daha net hale geldi. Düzgün yuvarlak değillerdi; dört lobluydular ve sivri uçlarla kaplıydılar.

Nesin sen? Nereden geldin?

Beyaz bir ışık görüşümü kesti. Sadece bir an sürdü, ama bir duvara çarptığımı anladım. Daha derine inemiyordum. Bu seviyede çalışmam gerekecekti.

Görüşümü yeniden kazanmak için
gözlerimi kııptım. Uyluklarım mavi renkte
parlıyordu.

Ellerimi hızla kaldırdım. Soluk parıltılar kollarımda ve parmaklarımda
uçuşuyordu.

Bu toz, bu şey benim de içimdeydi ve ne olduğunu anlayamıyordum.

İkimiz de enfekte olmuşuk ve bu bizi öldürüyordu.

Panik, beni buz gibi terle kapladı. Bacaklarımı yırtıp o parıltıyı dışarı
çıkarmak istedim.

Bear, bir köpek yavrusu gibi yumuşak bir şekilde inledi.

Onu kaybediyordum. Bana güvenmişti, beni takip etmişti, benimle birlikte
savaşmıştı ve şimdi ölüyordu.

"Ölemem, Bear. Dayan. Lütfen benim için dayan." Bear
elimi yaladı.

Çılgılık atma isteği beni sardı. Ağlamak bir işe yaramazdı. Keşke zehri
tanımlayabilseydim.

Neden tanıyamıyordum? İçimizde olduğu ve bir parçamız olduğu için mi?
Yoksa onu kanımızdan ayırt edecek kadar güçlü değil miydim? Akciğerlerde
başlamıştı, yani solumuş olmalıyız.

Derin bir nefes aldım ve ellerime üfledim.

İşte oradaydı! Ölümçül parıltının izi. Ona odaklandım. Dört loblu sivri
kümeler, dönüyor, dönüyor... İçimdeki bir şey bağlantı kurdu ve zihnimde
soluk bir görüntü belirdi. Mor çiçekler. Onların poleniyle zehirlenmiştik.

Daha da *zorladım* ve yeteneğimle poleni deldim. Küçük parçacıklar
zihnimde katmanlı bir resim haline geldi ve en üst katman ne kadar zehirli
olduğunu gösteriyordu...

Tanrım.

Zamanımız neredeyse dolmuştu. Bir panzehire ihtiyacımız vardı. *Hemen.*

İçimdeki gücü, bana Kavrayan El'i gösteren ve takipçilerin adını veren
gücü kullanmaya çalıştım. Cevap vermedi.

Lütfen. Lütfen yardım et.

Hiçbir şey.

Burada, bu tünelde ölecektik. Biliyordum, gözümün önüne canlanıyordu, Bear'a sarılmış, ikimiz de soğurken onu kucakladığımı...

Hayır. Bir çözüm olmalıydı. Buraya kadar gelip ölmek için gelmemiştik. Bütün bu lanet takipçileri öldürmek ve onlarla savaşmak için gelmemiştik...

Stalkerlar. Stalkerlar göle su içmeye gitmişti. Çiçekler kıyı boyunca yayılmıştı, ama stalkerlar ölmüştü çünkü göl ejderhası onları parçalamıştı. Çiçekler onları zehirlememişti.

Ayağa fırladım ve en yakın cesede koştum. Yeteneğim uzanıp cesedi kavradı. Kürkünde ve burnunda polen vardı ve akciğerlerinde hafif bir leke vardı, ama başka hiçbir yerde yoktu. Kanda da iz yoktu. Bağışıklıkları vardı.

Zehir kan dolaşımından atılmış olmalıydı. Karaciğer veya başka bir organda temizlenmiş olsaydı, kan damarlarında izleri olurdu ama yoktu.

Bu bize hiç yardımcı olmazdı. Takipçilerin dokunulmazlığı olduğu için...

Tekrar kaslarımı gerginleştirdim. Takipçinin içindeki kalp parlak kırmızı renkte parlıyordu. Yeteneğim, onu ne kadar istediğime göre kırmızı renkte bir işaret verdi. Adamantiti altından daha değerli bulduğum için, zihnimde altın pembe renkte parlıyordu, ancak adamantit koyu ve doygun bir kırmızı renkteydi. Takipçinin kalbi o kadar kırmızıydı ki, kızıl bir parıltıyla damlıyordu.

Takipçiyi sırt üstü çevirdim, kılıcımı bıçak şeklinde şekillendirdim ve cesedi boynundan kasıklarına kadar bıçaklayarak kestim. Kanlı, ıslak iç organlar dışarı döküldü. Çamurda kazıdım, kaygan dokuları kenara iterek kalbin sert kesesini buldum. Onu oyup kanlı organı çıkardım.

Esnet.

Kalp kıpkırmızıya döndü. Yeteneğimi parlaklığın üst tabakasına vurarak onu katmanlara ayırmaya çalıştım ve o da itaat etti. Üstteki kırmızı tabakayı delip geçtim ve ikinci, neon mavisi tabakayı gördüm.

Zehirli. Bizi de zehirleyecekti.

Kırmızı, maviden daha güçlüydü. Bu, hayatta kalma şansımızın az olduğu anlamına geliyordu. Bu, takipçinin kalbinden ölecek olmakla polenden kesin olarak ölecek olmak arasındaki farktı. Saatlerimiz yoktu, dakikalarımız vardı. Cevap kalpte olmalıydı.

Bağıışıklık böyle işlemiyordu. Biyoloji böyle işlemiyordu.

Gelişmiş görüş yeteneğimi kapattım, gözlerimi bir saniye boyunca kapattım, açtım ve tekrar *esneme hareketini yaptım*.

Kalp hala parlak kırmızıydı. Yeteneğim bana bunun çıkış yolumuz olduğunu söylüyordu. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Onu düz bir kayanın üzerine koydum ve sert kasları neredeyse püre haline getirdim. Kanlı karışımdan bir avuç aldım ve Bear'ın yanına sendeleyerek gittim.

Hala nefes alıyordu. Hala bir şans vardı.

Çenesini açtım ve boğazına bir parça ezilmiş et parçası tıkadım. Yuttu ve öğürdü. Ağzını kapalı tuttum.

"Yut, lütfen yut..."

Bear tekrar yuttu. Evet. Yutmuştu.

"Aferin kızım. En iyi kız. Bir kez daha. Biraz daha alalım."

İki avuç daha zorla yutturdum ve *esnetti*. Midesindeki polen konsantrasyonu azaldı. Bir şekilde panzehir gibi etki ediyordu. Nasıl olduğunu anlamadım. Önemli değildi. Başka seçeneğimiz yoktu.

Bear yumuşak, zayıf bir uluma çıkardı, neredeyse bir nefes gibi.

Acı vermiş olmalıydı. "Çok üzgünüm. Başka bir yolu olsaydı sana zarar vermezdim."

Eğer şimdi kalbi yersem, bana ne olacağı belli olmazdı. Orada bayılabilirdim ve ikimiz de avcıların akşam yemeği olabilirdik.

Yaklaşık yirmi dakika önce, derin bir mağaranın üzerinde uzanan dar bir taş köprüden geçmiştik. Köprünün diğer ucunda, daha büyük bir mağaranın duvarında daha küçük bir mağara vardı. O zaman orasının

iyi bir dinlenme yeri olacağını düşünmüştüm, çünkü takipçiler bize tek tek yaklaşabilirdi, ama tünellerden çıkmak istiyordum ve ilerlemeye devam etmek daha iyi görünüyordu. Saklanacak bir yer bulmalıydık ve aklıma gelen en yakın güvenli yer orasıydı.

Köprüyü tekrar bulabilirdim. Cesetlerin izini takip edip zehir beni etkilemeden oraya varmam gerekiyordu.

Bear'ı kaldırdım. Çok ağırdı, inanılmaz derecede ağırdı.

Döndüm ve geldiğimiz yoldan geriye doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Guild SUV, iki katlı bir evin önünde sessizce durdu. Elias mimariden pek anlamazdı, ama Chicago'da yeterince zaman geçirmişti Chicago'da yeterince zaman geçirmişti. Bu, yenilenmiş bir Chicago bungalovuydu. Brenda'nın ailesi de böyle bir evde yaşıyordu ve Brenda ile o da daha önce böyle bir ev satın almayı düşünmüşlerdi...

Soğuk bir el göğsüne uzandı. O hissin geçmesini bekleyerek bir an hareketsiz kaldı. Eski kayınvalidesinin ve kayınpederinin hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Cenazelerden sonraki ilk yıl, kayınpederi sonunda ona durmasını söyleyene kadar ayda bir kez aramaya çalışmıştı. Çok acı verici olduğunu söylemişti.

Elias, kendini şimdiki ana bağlamak için evi inceledi. Orijinal bungalovlar daha küçüktü, yaklaşık 800 fit kare alana sahipti, tam bir bodrum katı ve üstünde bir tavan arası vardı. Chicago'nun simgesi sayılırlardı. İnsanlar genellikle ikinci kat ekleyerek genişletiyordu ve bazı bungalovların üst kısımları sanki bir kasırga tamamen farklı bir evin yarısını alıp orijinal tuğla veya sıva çerçevenin üzerine bırakmış gibi uyumsuz görünüyordu.

Bu ev öyle değildi. Evi yeniden modelleyen kişi, ek kısmı sokaktan uzak tutarak orijinal cepheyi bozmamıştı. Ev tuğladan yapılmıştı, orijinal ön odası, karakteristik büyük pencereleri ve sokak seviyesine çıkan merdivenlerin bulunduğu üçgen çatılı küçük bir verandası vardı. İkinci

kat da birinci katla aynıydı – aynı hafif eğimli çatı, aynı çatı pencereleri ve aynı kiremitler. Ön duvar boyunca uzanan bir bahçe yatağı, lavanta ve beyaz çiçekler sunuyordu. Pencerelerin yanındaki kutuda daha fazla çiçek açmıştı. Sol tarafta, koyu kırmızı yapraklı dalları yayılan küçük bir dekoratif ağaç vardı. Adaline Moore evini çok seviyordu.

Sevmiştii. Sevmiştii.

"Hala bunun akıllıca olmadığını düşünüyorum," dedi Leo sürücü koltuğundan.

Saldırıda yirmi sekiz kişi öldü. On dört saldırı ekibi üyesi, dokuz madenci, dört koruma ve Adaline Moore. Ölenlerin on ikisi küçük çocukları geride bıraktı. Bunların arasında sadece Adaline Moore'un çocuklarının bakacak yakın akrabaları yoktu.

Medya, loncalar ve kapılarla ilgili her türlü haberi yutuyordu ve önde gelen bir DeBRA'nın ölümü havai fişek gösterisi gibi patlardı. Bir noktada DDC bunu duyuran bir basın açıklaması yayınlardı. Haber duyulur duyulmaz, rakip loncalar öfkeyle birbirine saldırır ve Adaline'in çocukları haberlerin odağı haline gelirdi. Onlar, ucuz bir duygusal etki yaratmak için ezilip, kullanılıp, sömürölüp, sonra da kederlerine terk edileceklerdi. Şanslıysalar, ülke onların varlığını unutacaktı. Şanssızlarsa, milyon dolarlık hayat sigortası poliçesi olan iki savunmasız yetim dikkat çekecekti. O, bu trajedinin daha önce de yaşandığını görmüştü.

"Adaline'in çocuklarının medya sirkinin yemine dönüşmesine izin vermeyeceğim," dedi Elias. "Guild karargahında daha güvendeler. Kapılarına bir pislik gelip mikrofonu yüzlerine dayayıp annelerinin ölümüyle ilgili ne hissettiklerini sormasına gerek yok."

"Adaline Moore önlemlerini almıştır," dedi Leo.

"Eminim yapmıştır. Ne olduğunu öğrenene kadar çocuklara biz bakacağız."

"Bu, Cold Chaos'un çocuklara erişimi kontrol ettiğı, çünkü saklayacak bir şeyimiz olduğı şeklinde algılanacak. Medyanın ilgisini en aza indirmeye çalışıyoruz."

. Komplo teorilerini severler ve diğer guild'ler bunu en kötü şekilde yorumlayacaktır. Bunun Streisand etkisi yaratacağından endişeleniyorum. Hikayeyi küçük tutmak yerine, daha da büyüteceğiz."

"Sorun değil. Bizi kötü adamlar olarak göstermeye çalışsınlar. Hayatta kalırız. Ülkedeki en büyük üçüncü guildiz."

Leo sessizce iç geçirdi.

"Felicia'yı aradım," dedi Elias.

Felicia Terrell, güçlü bir avukattı ve lonca ile ilgili davalarda uzmanlaşmıştı. Uçaktan iner inmez onunla konuşmuştu. Felicia ona marshmallow dedi ve sabah ilk iş olarak geleceğine söz verdi. Çocuklar, Cold Chaos dahil herkesten iyi korunacaktı.

"Yine de..."

"Leo. En azından bunu yapabiliriz."

Leo tekrar iç geçirdi.

Elias kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Merdivenlere giden dar geçit basınçlı suyla yıkanması gerekiyordu. Merdivenleri çıktı ve kapıyı çaldı.

Ring kamera çalışmaya başladı. Elias kameraya baktı. "Merhaba, ben..."

Kapı açıldı ve bir çocuk ortaya çıktı. Yaklaşık on iki yaşında, zayıf, gözlüklü ve kısa açık kahverengi saçlıydı. "Elias McFeron," dedi çocuk. "Reklamlardan."

"Evet," dedi Elias.

Çocuğun arkasında, genç bir kız açık alana çıktı. Adaline'in daha genç bir versiyonu gibi görünüyordu: aynı büyük gözler, aynı kızıl saçlar, aynı temkinli bakışlar. Adaline Moore ile hiç tanışmamıştı, ama birkaç röportaj ve fotoğrafını görmüştü. Adaline insanlara sadece bakmazdı. Onları izler, aktif olarak gözlemlerdi ve kızı da şu anda ona tam olarak bunu yapıyordu. Kendini değerlendirildiğini hissetti.

"Anneme bir şey oldu," dedi kız.

"Evet. İçeri girebilir miyiz?"

Oğlan kız kardeşine baktı. "Evet," dedi kız.

Elias eve girdi. Arkasında Leo da içeri girip kapıyı kapattı.

Evin içi temiz ve düzenliydi. Koyu renkli ahşap zeminler, krem rengi duvarlar, evin dış cephesiyle uyumlu görünen çok sayıda lambri. Sol tarafta bir merdiven, sağda bir oturma odası, kahve masasının üzerinde defterler ve resim malzemeleri dağılmış açık yeşil kanepeler, onun arkasında beyaz bir mutfak... Sıcak ve yaşanmış bir ev gibi hissettiriyordu. O da bir zamanlar böyle bir evi vardı.

İki çocuk gergin yüzlerle ona bakıyordu.

"Ben Cold Chaos'un guildmaster'ıyım," dedi Elias. "Anneniz bizim sorumlu olduğumuz kapıdaki maden ocağında çalışıyordu. Madenciler saldırıya uğradı."

"Öldü mü?" diye sordu kız.

"Resmi olarak kayıp. Ancak annen savaşçı olmayan bir Yetenek. Kendini savunacak hiçbir şeyi yok. Maden ekibimizden sadece dördümüz kaçabildik, bu yüzden durum pek iyi görünmüyor. Geri dönüp tehditleri ortadan kaldırmadan ne olduğunu kesin olarak bilemeyeceğiz."

"Yani annem hala hayatta olabilir mi?" diye sordu çocuk.

"Evet. Hayatta kalmış olma ihtimali çok az. Cesetleri bulana kadar hiçbir şey kesin değil."

"Ne zaman?" diye sordu kız.

"Bir saldırı ekibi oluşturabilir oluşturmaz. Bu ihlali önlemek için en iyi adamlara ihtiyacımız olacak."

"Ne kadar sürer?" diye sordu çocuk.

"Birkaç gün. Muhtemelen en az üç gün. Belki daha uzun. Kazanacak bir ekiple girmeliyiz." Elias durakladı. "Bu iş bitene kadar bizim merkezde kalmanızı istiyorum."

"Basın mensuplarıyla konuşmamızı istemiyorsunuz," dedi kız.

"Basınla konuşsanız da konuşmasanız da fark etmez," dedi Leo. "Zaten her halükarda eleştirileceğiz."

"Sana hiçbir şey yapman için baskı yapmayacağım," dedi Elias. "Ama herkesin uzağında, bizim merkezimizde kalıp işlerini halletmek istersen, bu seçeneğin var. Senin için bir avukat çağırdım. Bizimle gelersen de gelmezsen de, sabah seninle konuşmak için gelecek. O, lonca için çalışmıyor. Senin için çalışıyor."

"Ya avukatınızı istemiyorsak?" diye sordu kız. "O zaman ona hayır deyin, o da gider."

"Neden bunu yapıyorsunuz?" diye sordu çocuk.

"Çünkü annen onu korumamız için bize güvendi ve biz onu hayal kırıklığına uğrattık," dedi Elias.

Çocuk kız kardeşine baktı.

"O bir tehdit değil." Kız kesin bir şekilde söyledi. "Peki ya o?" Çocuk Leo'ya baktı.

"O da tehdit değil. Gerçi o da bunların hiçbirinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor."

Leo gözlerini kırptı.

Adaline'in kızı Elias'a baktı ve bakışlarında baskı vardı. "Benim adım Tia. Bu da Noah. Sizinle geliyoruz, ama Mellow'u da getirmeliyiz."

"Mellow kim?"

Noah kanepeye uzandı, battaniyeyi kenara çekti ve krem rengi büyük bir kediye kucağına aldı. Kedi Elias'a baktı ve tısladı.

"Drama kraliçesi gibi davranma," dedi Tia.

"Mellow gelebilir," dedi Elias.

"İyi." Tia kardeşine başını salladı. "Git hazırlan."

Kediyi yere bıraktı ve merdivenlerden yukarı koştu.

"Sen bir yeteneksin," dedi Elias

tahmin ederek. "Evet," dedi kız.

"Değerlendirici misin?" diye sordu Leo.

"Bir nevi. Annem gibi, ama insanlarla."

Bu ne tür bir güçtü? "Annen biliyor mu?"

Tia başını salladı. "Onu geri getireceğine söz vermelisin."

"Bunu yapamam," dedi Elias. "Sana yalan söylemeyeceğim. Annen muhtemelen öldü."

"Annem hayatta," dedi Tia. "Bize geri döneceğine söz verdi. O her zaman sözünü tutar."

Buna ne cevap vereceğini bilemedi.

Tia kitaplığa döndü ve üzerinde fermuarlı büyük siyah bir klasör çıkardı.

"Kedi taşıma çantasını ve eşyalarımı alacağım," dedi ve klasörü ona uzattı.

"Bu ne?" diye sordu.

Tia'nın gözlerinde küçük bir korku titremesi belirdi. Adam onun bunu bastırıldığını gördü. "Annemin ölüm klasörü. Onun dizüstü bilgisayarında da var. Onu da almam

. İhtiyacımız olmayacak ama o bizim almasını isterdi." Tia evin içine kayboldu.

"Şokta mı?" diye mırıldandı Leo.

"Hayır," dedi Elias. "Sadece hazırlar."

Adaline Moore, çocuklarına kendi ölümleri durumunda ne yapmaları gerektiğini öğretmişti.

Bunu o kadar verimli yapıyorlar ki, mutlaka prova yapmış olmalılar.

Bu, evdeki savaştı, fark etti. On yıldır sürüyordu. Kapılarla birlikte büyümüş çocuklara bakıyordu. Tia, ilk kapılar patladığında beş, belki altı yaşında olmalıydı. Oğlan ise henüz yürümeye başlamış bir bebektir. Annelerini kaybetmeye hazırdılar. Her gün bu olasılıkla yaşıyorlardı ve şimdi cesur davranmaya çalışıyor, plana sadık kalmaya çalışıyorlardı.

O lanet olası gedikten geçmesi gerekiyordu.

TAŞ KÖPRÜ ÖNÜMDE UZANIYORDU. SADECE YEDİ METRE UZUNLUĞUNDAYDI yedi metre uzunluğundaydı ama bir mil gibi geliyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak, vücudum zayıf ve bitkin, zavallı Bear kollarımda bir örs gibi ağır, köprüden geçtim. Hala nefes alıyordu. Her düzensiz nefesini hissediyordum. Titriyordu ve bazen inliyordu ama hala hayattaydı.

Neredeyse vardık.

Adım adım. Neredeyse başardım.

Biraz daha.

Küçük mağara önümüzde açılıyordu. Kayada neredeyse dairesel bir çukurdu, yaklaşık otuz fit genişliğinde, duvarları pürüzsüz, zemini boştu.

Bear'ı yere indirmeye çalıştım ama bacaklarım tutmadı ve ikimiz de yere yığıldık. Kendimi dikleştirdim ve Bear'ın tasmağını boynumdan çıkardım. Üç avcı kalbi yere düştü. Onları yol boyunca kesip, balık gibi tasmaya dizmişim ve sonra o korkunç kolyeyi boynuma takmışım. Onları taşıyabilmemin tek yolu buydu.

Bir kalbi küçük parçalara böldüm. Ellerim çok ağır ve beceriksiz hissediyordu. Bir avuç takipçi eti alıp ağzıma attım.

Pil asidi gibi yakıyordu.

Yuttum. Ateş boğazımdan aşağı kaydı. Eti daha küçük parçalara kestim. Son ihtiyacım olan şey, bir sapığın kalbiyle boğularak ölmektir.

Çiğ et parçaları mideme taş gibi düştü. Ellerim titriyordu. Kusmak istedim ve zorla geri yuttum.

Titreme başlamadan önce bir buçuk kalp yutmayı başardım. Soğuk beni sardı. Dişlerim takırdadı, dizlerim titredi ve ısınamadım. Titreyerek mağara duvarına yaslandım. Bear titreyerek döndü ve bana doğru süründü.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Ayı bana yaslandı ve başını uyluğuma koydu. Onu okşadım. Birlikte titredik. Zaman uzadı, her an yapışkan ve ağırdı.

Titreme dalgalar halinde saldırıyordu. Üzerime çöküyor, bıçak gibi acılara dönüşüyor, kayboluyor ve tekrar geliyordu.

Uyanık kalmak zorundaydım. Bir şey bana uyumanın ölmek anlamına geldiğini söylüyordu. Bear'ı salladım. Bana sıcak gözleriyle baktı.

Titrek dudaklarımı zorla hareket ettirdim. "Uyanık kalmalısın."

Çoban bana baktı.

"Benimle kal. Sana bir hikaye anlatacağım. Sen bu yeni çağa doğdun. Ailen de muhtemelen bu çağa doğdu. Sen bilmiyorsun, ama eskiden böyle değildi. Eskiden... güzeldi."

Titrek parmaklarımla kürkünü okşadım.

"İlk kapılar açıldığında hatırlıyorum. O zamanlar hükümet onlara anomali diyordu. Kapılardan biri şehir merkezindeydi. Ordu etrafını kordon altına aldı. İş bölgesinin yarısını kapattı.

"İlk başta herkes paniğe kapıldı. Haberler yapıldı, teoriler ortaya atıldı ve piyasalar çöktü. Ama kapı öylece duruyordu, hiçbir şey yapmıyordu

Roger ve ben arabayla gidip baktık. Çok büyüktü. Şehrin ortasında, yüksek bir bina kadar büyük, turuncu kıvrılcımların uçuşduğu, kenarlarında garip kökler ve dalların kıvrıldığı, ulaşamayacak kadar yüksek bir delik. O anda çok büyük bir endişe hissettiğimi hatırlıyorum. Sanki üzerine gelen bir kasırgaya bakıp hiçbir şey yapamamanın verdiği his gibi.

"Roger'a taşınmamız gerekip gerekmediğini sordum. 'Konuşalım' dedi. Roger benim kocam ve en iyi arkadaşımdı. İkimiz de ailelerimizle geçinemiyorduk. Benim kardeşim yoktu, o da kardeşi ile konuşmuyordu, yani dünyaya karşı ikimizdik. Eve giderken bunu konuştuk. İşlerimiz buradaydı. Evi iki yıl önce almıştık. Tia okulda başarılıydı. Roger'ın şirketi oradan yirmi dakika uzaklıktaydı ve ben de kuzeyindeydim, yani bir şey olursa kaçacak vaktimiz olurdu. Kalmaya karar verdik.

"İki ay boyunca kapı öylece durdu. İnsanlar trafikten şikayet etmek dışında bu konuyu konuşmayı bıraktı. Sonra bir gün, bir pazartesi günüydü. Neden böyle kötü şeyler hep pazartesi günü olur bilmiyorum, bir gün San Diego ofisiyle yeni reklam kampanyasını planlamak için uzun bir Zoom toplantısı yapıyordum. Yüksek sesler duymaya başladım ve sonra San Diego bağlantısı koptu.

Ofisimden çıktım. Konferans odasının korku içindeki insanlarla dolu olduğunu ve hepsinin cam gibi gözlerle ekrana bakıp tamamen sessiz olduğunu hayal edin. Televizyonda haberler vardı ve muhabir o kadar tiz bir sesle konuşuyordu ki, korkmuş bir fare gibi ciyaklıyordu. Anormallik patlamış ve şehre bir canavar seli kusmuştu. Şehir merkezi savaş alanına dönmüştü. Parçalanmış cesetler, ters dönmüş arabalar ve kabuslardan çıkmış gibi yaratıklar ekranı dolduruyordu..."

Beni saran sıcak elektriksel panik dalgasını hatırladım. O anda, yaptığımız tüm planların ve hayal ettiğimiz geleceğin, varoluşsal bir tehdidin çekiciyle parçalara ayrılmış, öldüğünü anladım.

“Odanın dışına sendeleyerek çıktım ve Roger'ı aradım. Hemen cevap verdi. 'Çocukları al ve eve git. Doğruca eve, Ada, hiç durma. Ben de mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim' dedi.”

Gözlerim yaşardı. Gözyaşlarımı kolumun içiyle sildim. Parmaklarım takipçinin kanıyla lekelenmişti ve gözlerime bulaşmasını istemedim.

"Bunlar öfke gözyaşları. Lanet olası şey, sesini hatırlıyorum Bear. Sesinin nasıl olduğunu hatırlıyorum. Güçlü ve kendinden emin. Ve onu özlüyorum. O sesi özlüyorum, eski halini özlüyorum, o lanet olası bir pislik ve onu hayatımıza asla geri almayacağım, ama işte böyle."

Yutkundum ve Bear'a baktım. Bana bakıyordu. Hala hayattaydı.

"Ofisten çıktım. Sokaklar arabalarla doluydu. Grace ve Broadway'in köşesindeyim, o krepçinin hemen yanında, ve bir polis kavşağın ortasında duruyor, ve bir anda bir sürü insan ortaya çıkıp Grace'e doğru koşmaya başlıyor. Kalabalık koşarak geçiyor, ve polis sırtüstü yerde yatıyor, kıpırdamıyor. O adamın ezilerek öldüğünü gördüm. Sonra yukarıdan bir ceset sokağa düşüyor. Yukarı baktım ve sağımdaki binada altı bacaklı şeyler sürünüyor ve insanları pencerelerden dışarı çekiyordu. İleride, IHOP'un hemen ötesinde, yüksek bir apartman vardı. Ve sallanmaya başladı Bear, sonra insanlar çaresizlik içinde atlayarak yağmur gibi yağmaya başladı ve sokağa çakıldı. Ve binanın yıkılmak üzere olduğunu anladım, bu yüzden direksiyonu sağa kırdım ve kaçışın geldiği yönde Grace Caddesi'nden hızla uzaklaştım, çünkü gidecek hiçbir yerim yoktu ve içimden bir ses kalabalığı takip etmememi söylüyordu. Orası cehennem gibiydi, Bear. Bugüne kadar oradan nasıl çıktığımı bilmiyorum.

“Tia'yı alıp Noah'ın kreşine gidiyorum, onu alıp otomatik pilotta eve dönüyorum. Bir ara Target'in önünden geçiyoruz ve orası yanıyor. Eve varıyoruz ve yatak odasında yatakta birbirimize sarılıyoruz. Çocuklar korkmuş, ben de Netflix'i açıyorum ve nedense dünyanın sonu gelmiş olmasına rağmen yayın devam ediyor. İzliyor ve bekliyoruz.”

O yatak odasında oturup Roger ölürse hayatın nasıl olacağını düşündüm ve onu kaybettiğimi her hayal ettiğimde, sanki biri ruhumu bıçakla kesmiş gibi hissettim. Bugüne kadar, hayatımın en kötü iki saatiydi.

“Sonunda kod kilidinin sesini duydum ve Roger yatak odasına girdi, gözleri çılgınca, saçları dağınık, ama hayattaydı.”

Rahatlama tarif edilemezdi.

“Ona sarıldım ama o bana sarılmadı. Sadece orada dik duruyordu. Şokta olduğunu düşündüm. Donmuş pizza yaptım, yedik ve çocuklarla birlikte Netflix izledik. Roger uzaklaşmıştı. Sanki kimsenin giremeyeceği bir yere girmiş gibiydi. Bir ara yatak odasından çıktı. Çocuklar uyuyana kadar bekledim, telefonumda haberlere baktım ve sonra onu aradım.

“Ön verandada oturuyor. Bir paket sigara var ve arka arkaya sigara içiyor. Tia'ya hamileyken sigarayı bırakmıştı. On yıl sonra, o lanet paket hala beni rahatsız ediyor. Onu sigarayı bırakmaya zorlamadım. Kendi isteğiyle bıraktı. Ya gizli bir paketi vardı – kim altı yıl boyunca gizli bir paket sigara saklar ki? – ya da gizlice sigara içip benden saklıyordu. Neden?

"Neyse, ona telefonumda gördüklerimi anlattım."

O konuşma hafızama kazındı. Kelimesi kelimesine ezbere söyleyebilirdim ve bir anda kendimi o verandada, gece şehri kaplarken ve Target'ın saatler sonra hala yanan turuncu alevleri uzaktan görünürken buldum.

"Anormalliklerin başka bir dünyaya veya boyuta açılan kapılar olduğunu söylüyorlar. ABD'de on iki kapı var. Salgın yüzde on beş oranında kontrol altına alındı. Kırk sekiz saat içinde kontrol altına alacaklarını düşünüyorlar."

"Hiçbir şey kontrol altında değil." Sesi neredeyse hırıldıyordu. Elini tutmak için uzandım.

O uzaklaştı.

"Çok üzgünüm," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum, ne gördüğünü bilmiyorum, ama çok üzgünüm."

"90 tane eve götürdüm," dedi. "Trafik durdu. Her şey durdu. Sonra o şeyler geldi. Önce arabalardan çıkanların peşine düştüler. Sonra bizim arabada olduğumuzu anladılar. Bir adamı gözümün önünde parçaladılar. Onu arabamın üzerine attılar. Bağırsakları vücudundan dışarı döküldü. Bağırsakları ön camda kayıyordu ve adam hala hayattaydı. Ben orada oturup onun ölümünü izledim."

Roger sigarayı basamakta söndürdü ve ezdi.

"Üç saat boyunca öylece oturdum, beni bulmalarını bekledim. Sen ve çocukların hayatta mı yoksa öldünüz mü bilmiyordum. Eve varabildin mi yoksa benim gibi mahsur kaldın mı bilmiyordum. Ve tüm bu süre boyunca kafamın içinde bir ses, oradan çıkıp karımı ve çocuklarımı kurtarmam gerektiğini söylüyordu. Cesaretimi toplamam, arabadan çıkmam ve seni bulmam gerekiyordu."

Aman Tanrım. "Eve geldin. Tek istediğimiz buydu."

Söylediğim tek kelimeyi duymamış gibi görünüyordu.

"Sonra düşündüm, ya çoktan ölmüş olsaydın? Ya seni hiç bulamasaydım? Ve ne hissettiğimi biliyor musun?"

Cevap beklediğini anlayamadım. "Hayır."

Bana baktı ve gözleri ateşli gibiydi. "Rahatladım." "Ne?"

"Rahatladım. Üzerimden bir yük kalkmış gibi."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Öyle demek istemedin."

"İstemedim. Adaline, neden şimdi bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. Ne yapacağım? Bunu nasıl düzelteceğim?

"Dünya sona eriyor. Tam burada..." Ellerini açıp caddeyi işaret etti. "Her şey bitti. Hepimiz için bitti."

"Bence sen hala şoktansın."

"Belki. Ama artık her şeyi çok net görüyorum. Ömrümüzün son günlerini yaşıyoruz. Bu çukurlar daha da artacak. Onlar pes etmeyecek."

Onları yenemeyiz. Ne kadar zamanımız kaldı bilmiyorum. Altı ay, bir yıl, bir hafta. Kimse bilmiyor."

Garip bir şekilde uyuşmuştum. Bir parçam onun konuştuğunu ve kelimeler çıkardığını biliyordu, ama hiçbir ses anlamlı gelmiyordu.

"Kalan zamanımı kendi istediğim gibi yaşayacağım. İstediyimi yapacağım."

Sessiz kaldı ve bana baktı. Bu, benim bir şey söylemem gereken kısımdı.

Sesim titriyordu. Çok sakindim ve nedenini bilmiyordum. "Peki sen ne istiyorsun, Roger?"

*"Bunu
değil."*

"Ah."

"Artık değil."

"Senin şartlarına göre bu yeni hayatta bana ve çocuklara yer var mı?"

"Hayır."

Bu kelime beni kırdı.

"On yıldır birlikteyiz. Evli kalmak istemiyorsan, sorun değil, ama babalık görevinden öylece vazgeçemezsin. Çocuklar tüm hayatlarını seninle geçirdi. Anlamayacaklar, Roger. Sana ihtiyaçları var. Benim sana ihtiyacım var."

"Mesele sen ya da onlar değil. Mesele benim. Başka bir şeye ihtiyacım var." "Tia seni seviyor. Noah sana tapıyor. O küçük çocuk senin için sabırsızlanıyor."

Eve gel. Her gün, arabayı garaj yolunda gördüğünde küçük bir dans yapıyor. Seni beklerken Tia bana ne dedi biliyor musun? "Merak etme anne, babam tüm canavarları öldürecek" dedi.

Roger başını salladı. "Yapamam. Canavarları öldüremem. Kimseyi kurtaramadım. Donakaldım. Hayatımın geri kalanını bir korkak gibi geçiremem."

"Yani bizi terk mi edeceksin? Ne olursa olsun?"

Yüzünde soğuk ve acımasız bir ifade belirdi. "Mutlu olmaya hakkım var. Kalan ömrüm ne kadar olursa olsun. Mutluluğumu yakalayacağım ve hala yapabiliyorken ona sıkı sıkı tutunacağım. Bu iş bitti. Biz bittik."

"Çocuklara ne söyleyeceğim?" "Ne istersen."

Ayağa kalktı ve içeri girdi.

"Artık evliliğimin nasıl bittiğini biliyorsun, Bear. On yıl boyunca bunu düşündüm. Artık daha iyi anlıyorum. Ben katliamdan kaçabildim. O kaçamadı. O arabada oturup ölmeyi bekledi ve hayatında da aynı şeyi yaptığını fark etmiş olmalı. O ana kadar ne kendisinin ne de benim bilmediğim bir şeyi fark etmiş olmalı."

Bear'ın kürkünü okşadım.

"O Porto Riko'da. Bir teknesi var ve turistleri resiflere götürüp manta vatozlarıyla şnorkelle yüzüyor. Tam olarak olmak istediği yerde. Ve bugüne kadar ben de olmak istediğim yerdeydim. İlk kapı kırılmasından üç yıl sonra yetenekli biri olarak ortaya çıktım. Evet, bu işi maaşı ve sosyal hakları için aldım, çünkü faturalarım ve çocuklarım var, ama para kazanmanın başka yolları da var. Bunu yapıyorum çünkü her adamantite veya aetherium bulduğumda, bu bizi biraz daha güçlü kılıyor. Bu istilayı püskürtmek için daha iyi bir şans veriyor ve tüm geçitler kırılıp tüm kapılar kapanana kadar bu şeyi bulmaya devam edeceğim, böylece çocuklarımla güvenli ve sıkıcı bir geleceği olsun."

Hırıldadığımı fark ettim ve derin bir nefes aldım.

"Roger'ı boşanma için suçlamıyorum. Onu berbat bir baba olduğu için suçluyorum. Denedim Bear. E-postalar gönderdim, mesajlar attım, telefon ettim. Cevap vermedi. Onunla tek iletişimimiz çocuk nafakası ödemeleriydi. Hala hayatta olduğunu bu sayede öğrendim."

Bir titreme daha beni sardı.

"Mümkün olduğunca az çalışıyor, bu yüzden hayatta kalmak ve tekneyi idame ettirmek için yeterli parayı kazanıyor. İlk başta ayda iki yüz dolar gönderiyordu,

sonra yüz dolar, sonra da kesmişti. Çocukları onu ziyarete göndermeyi teklif etmeye devam ettim, onu bize davet ettim, ama o bunu da kesti. Onları görmek istemediğini söyledi. Sonunda bıktım ve avukatım ona ebeveynlik haklarından vazgeçtiğine dair bir beyanname gönderdi. Bunun onu şok edip çocuklarımızla ilişki kurmaya iteceğini düşündüm. Beyanname yirmi dört saat içinde taratılmış, boş bir e-postaya ekli, imzalanmış, noter tasdikli ve iki kişi tarafından şahitlik edilmiş olarak geri geldi. Tia ve Noah'tan o kadar kurtulmak istiyordu."

Dışlerimi sıktım.

"Çocuklara söylemedim, ama sigorta, vasiyetname ve tüm o saçmalıkların olduğu Ölüm Dosyası bende. Yedekleri de dizüstü bilgisayarımda var. Çocuklar bunu biliyor ve yeminli beyan da orada, üzerinde onun lanet imzası var. Ölümüm ilan edildiğinde, babalarının onları istemediğini öğrenecekler. Çocuklarım bu dünyada kimse kalmadığını düşünecekler. İnsanlar her zaman sözlerini tutmazlar. Roger beni seveceğine söz verdi. Melissa benim arkadaşım olacağına söz verdi. London beni koruyacağına söz verdi.

"Sözler tutulmalı, Bear. Özellikle çocuklara verilen sözler. Tia'ya bu cehennemde ölmeyeceğime söz verdim ve ciddiydim. Hayatta kalacağız. O lanet kapıya kadar ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek de olsa buradan çıkacağız."

DRISHYA CHANDRAN BÜYÜK KAHVERENGİ GÖZLERİNİ KIRPTI. KAĞIT ÜZERİNDE YAŞI yirmi bir yaşındaydı. Elias'a göre en fazla on beş yaşında görünüyordu.

Çocuklar gençleşmiyor, ben yaşılanıyorum.

"Üzgünüm," dedi Drishya. "Gerçekten hiçbir şey görmedim."

Tia ve Noah'ı genel merkezin dairelerinden birine yerleştirmişlerdi. Loncaya ait genel merkez, Schaumburg'da bir ofis kulesinin tamamını kaplıyordu. On iki katlı binada ofisler, toplantı odaları, daireler, Ar-Ge laboratuvarları bulunuyordu ve bina, 25 dönümlük bir yeşil alanın ortasında yer alıyordu.

acil servis, iki restoran, kapıda güvenlik görevlisi bulunan spor salonu, sinema salonu, oyun salonu, park ve çatı bahçesi vardı. Burası adeta kendi içinde bir köydü ve Elias, Haze'i çocuklara göz kulak olması için görevlendirmişti. Tüm ihtiyaçları karşılanacaktı ve Haze, çocuklar dolaşmak isterse onları göze çarpmadan eşlik edecekti. Elias önceden haber vermişti ve çocuklar geldiğinde, dairelerinde yepyeni bir kedi ağacı ve robotik bir kedi kum kabı vardı. Mellow ikisinden de nefret etti, ona tekrar tısladı ve yerine yatağın altına saklandı. Kedileri pek sevmezdi ve bu duygu açıkça karşılıklıydı.

Çocuklar yerleştikten sonra, Leo ve o dönüp Elmwood'a gittiler. Orada Elmwood Halk Kütüphanesi'ni geçici ofis olarak kullanmak üzere ele geçirmişti. Lonca politikası, saldırı ekibini yok edecek ölümcül bir olay olması durumunda, geçidin her zaman güvenli tutulmasını gerektiriyordu ve o, içeri girmek için yeterli dalgıç toplanana kadar orada kalmayı planlıyordu.

Elias, konferans odasının cam penceresinden, projektörlerin ışığıyla aydınlatılmış, karanlık ve aç bir ağız gibi beliren geçidi görebiliyordu. Oraya kaç can atarlarsa atsınlar, asla yeterli olmayacaktı. Saat sabahın birini geçmişti ve kahvesi bitmişti.

"Bir kez daha anlat," dedi.

"Matkap başlığı sıkıştı," dedi Drishya. "Melissa'ya gösterdim. Tüneldeki arabadan yenisini getirmemi söyledi. Ben de almaya gittim. Bir de baktım Wagner tünelden koşarak çıkıyor, Melissa da onun arkasında ve yüzü hiç iyi görünmüyor. Tamam, sanırım şimdi bunu yapacağız dedim ve geri dönüp kapıya koştum. Arkamızda bir patlama duydum, ama arkama bakmadım. Dışarı çıkana kadar London'ın başardığını bile bilmiyordum."

"Kapıya ilk varan sen miydin?"

"Evet. Korkmuştum."

"Senden sonra kim çıktı?"

"Wagner."

Orta yaşlı, dizleri ağrıyan Wagner, Olimpiyat sporcularından daha hızlı koşan Melissa ve London'ı bir şekilde geçti. Melissa ve London, hikayelerini kimse duymadan anlatmak istiyorlarsa, bunu yapabilecekleri tek yer, Drishya ve Wagner çıktıktan sonra, geçidin içindeydi.

"Yedek parçaların bulunduğu araba neden şantiyede değil de tüneldeydi?" diye sordu Elias.

"Sığmadı. Şantiye dereye doğru eğimliydi ve düz zemin çok azdı, bu yüzden dört arabadan sadece üçünü sokabildik." Drishya parmaklarıyla saydı. "Birinci arabada jeneratör, ışıklar ve ilk yardım malzemeleri vardı, o yüzden içeri girmesi gerekiyordu. İkinci ve üçüncü arabalar cevher içindi. Adamantit ağırdır, o yüzden çok uzağa taşımak istemedik. Yedek parçaların bulunduğu dördüncü araba dışarıda kalmak zorunda kaldı."

"Yani sahada adamantit mi vardı?" Leo'nun Melissa ile yaptığı röportajın notlarını okumuştı, ama tek bir yerde bu kadar çok adamantit olması neredeyse inanılmazdı.

"Evet, tabii. Matkabım da bu yüzden kırıldı. Bu kadar büyük bir parça kopardı." Drishya, görünmez bir basketbol topunu kaldırır gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Adamantit açıkta mıydı?"

Madenci başını salladı. "Hayır. Gömülüydü ve yarısı su altındaydı. DeBRA onu bulmak için yaklaşık on dakika uğraştı. Bizim için boyayla işaretlemek zorunda kaldı."

Saldırı bu yüzden mi olmuştu? Madeni koruyan bir şey mi vardı?

Drishya içini çekti. "Korkunç, değil mi? Herkes öldü."

"Öyle, ve onlar öldü," diye onayladı Elias.

"Altını bulduğumuzda büyük bir ikramiye alacağımızı biliyordum, sonra DeBRA adamantite'i keşfetti. Çok heyecanlandım. Sonunda ev için kapora verebileceğimi düşündüm. Annem pek iyi değil. Bizi bu apartmandan çıkarmam lazım ve çalışan tek kişi benim."

Altın mı? Ne altını? “Annenin sağlığının iyi olmamasına ve bu travmayı yaşamana çok zldm. Dr. Choi ile görüşmek isteyebilirsin. Aşağıda bir odası var.”

“Ben iyiyim. Hiçbir şey görmedim,” dedi Drishya. “Sadece altı aydır çalışıyorum. İnsanları pek tanı mıyordum...”

Bunu daha önce de görmüştü. Bazı insanlar ölümle karşılaştıklarında yas tutar, bazıları öfkelenir, bazıları ise olanlardan kendilerini koparmaya çalışır.

"Anlıyorum," dedi. "Yine de iyi bir fikir olabilir. Ani ve travmatik bir şekilde iş arkadaşlarını kaybettin. Böyle şeyler içten içe yiyip bitirebilir."

"Düşüneceğim," dedi kadın.

"Peki, ne kadar altın vardı?"

"ok fazla. Suyun her yerinde kayalar gibi duruyordu. Delmiyoruz bile, elle ıkartıyorduk. Ceviz büyüklüğünde külçeler. Adamantit için yer açmak için yaklaşık 50 kilo attım ve sadece birkaç dakikadır topluyorduk."

"Anlıyorum. Yardımınız için teşekkür ederim, Bayan Chandran. Lonca yardımınız için minnettar. Lütfen biraz dinlenin."

Ayağa kalktı ve durakladı. "Düşündüğümden çok daha az korkutucusun."

"Bunu duymak güzel."

"Bilginiz olsun, Wagner sizinle konuşmamamı söyledi."

Elias kaşlarını kaldırdı. "yle mi?"

"Madenciler lonca başkanlarıyla birlikte gediklere girmezlermiş. Eskort kaptanlarıyla giderlermiş. Bunu aklında tutmamı söyledi."

"Drştlğnz için teşekkür ederim." Kadın başını salladı ve dışarı ıktı.

Elias tabletinden röportaj notlarını açtı. Ne Melissa ne de London altından bahsetmemişti. Malcolm gömülü adamantiti görmüş olamazdı, ama altın bambaşka bir şeydi.

gömülü adamantiti görmemişti, ama altın tamamen farklı bir şeydi. Orada, dere içinde öylece duruyordu.

Sadece altın mıydı? Hepsi bu mu? Prosedürdeki bu hatanın nedenini bulmak için kafasını yoruyor, Leo ile tartışıyor, neyi gözden kaçırdığını merak ediyordu ve tüm bu zaman boyunca cevap iç karartıcı bir şekilde basitti. *Tabii ya, Sherlock, işte burada. Açgözlülük.*

O kadar çok kural ve kontrol koymuştu, ama bir şekilde açgözlülük her zaman galip geliyordu. Çok yorgundu.

Leo, hayalet gibi açık kapıda belirdi, bakışlarını karşıladı ve geri çekildi.

"İçeri gir ve kapıyı kapat," diye homurdandı Elias.

Leo içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

"Otur."

Leo

oturdu.

"Neden bebek madenciler benden korkuyor?"

"Çünkü öylesiniz, efendim. Çoğu insan, tek bir vuruşla arabayı ikiye bölebilen ve sonra parçalarını size fırlatabilen bir adamı korkutucu bulur."

"Hmm."

"Ayrıca, en üst düzey loncalar arasında en yüksek maaşı ve en iyi sosyal hakları biz veriyoruz ve sen onların geçim kaynağını eldivenli parmaklarında tutan patronusun..."

Elias elini kaldırdı. "Maden sahasında altın olduğunu biliyor muydun?"

Leo'nun gözleri beyazladı. "Bilmiyordum."

"Görünüşe göre suda varmış. Ceviz büyüklüğünde külçeler. Sonunda senden önce bir şey öğrendim."

"Tebrikler, efendim."

Elias bu konuyu geçiştirdi, tabletinden madenin haritasını açtı ve her biri tek bir akıntıya birleşen üç tüneli işaret etti. "Altın akıntı ile aşağıya taşınıyor."

"Malcolm, sahadan en fazla karı elde etmek için tünelleri açık bırakmış." Leo'nun yüzü sert ve ifadesiz bir maskeye dönüştü. "Sahayı temizledikten sonra, nehrin yukarısında daha fazla altın bulacaklarını düşünmüş olmalı."

"Hatırlatın bana, Malcolm geçen yıl ne kadar kazandı?"

"Yedi milyon."

"Altın onu neden bu kadar heyecanlandırdı da tünelleri güvenli hale getirmeden yirmi kişinin hayatını tehlikeye attı, bunu bilmek istiyorum."

"Yirmi mi?" Leo kaşlarını çatı. "Maden ekibi, koruma ekibi, keşif ekibi, DeBRA..."

"Ve köpek."

"Oh."

"Malcolm büyük bir risk aldı. Bu sadece açgözlülük değil. Bu çaresizlik. Mali durumu nasıl?"

"İki ay önceki son denetimde tertemiz çıktı. Kredi notu 810, varlıklarına göre borcu az, kredi kartlarında 10 bin dolardan az borcu var. Birkaç şeyi araştırıyorum. Birkaç saat içinde daha fazla bilgi edineceğiz. Wagner'ı çağırmanı ister misin?"

"Bana hiçbir şey söylemez. Wagner kırk dokuz yaşında. Kapılar ortaya çıkmadan önce kömür madencisiydi ve biz onun üçüncü loncasıyız. Patronları tarafından sömürölmeye alışık."

"Yani, adil muamele görmesine rağmen bizimle düşmanca bir ilişki kurdu," dedi Leo. "Mantığa aykırı gibi görünüyor."

"Nasıl muamele gördüğü önemli değil. O bitti. Bize güvenmiyor, asla güvenmeyecek ve ne kadar fayda görürse görsün bize her zaman kin besleyecek."

"Bu mantıklı bile değil."

"Değil. Bu duygusal bir tepki. Güven bana, ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Onun yerine Melissa'yı tekrar görüşmeni istiyorum. Dediğin gibi, ben

korkutucu biriyim, o yüzden o seninle daha iyi anlaşabilir. Karşı karşıya gelme. Anlayışlı ve sempatik ol. Bunu hükümetle bizim aramızda bir mesele haline getir: DDC'ye bir şey söylememiz gerekiyor ve onların gitmesi için onun yardımına ihtiyacımız var. İşbirliğinin hatırlanacağını ve takdir edileceğini ima et."

Leo başını salladı. "Aileleri gündeme getireyim mi?"

Elias başını salladı. "Normalde formen, eskortlardan hemen önce, en son çıkan kişi olur. O ise grubun başındaydı. Ya inanılmaz şanslıydı ya da ekibini terk edip canını kurtarmak için kaçtı. Her iki durumda da suçluluk duygusu var. Bu konuya çok baskı yaparsan, kendini kapatabilir. Bunun yerine, *'sen sadece işini yapıyordun ve hayatta kaldığın için seni suçlamıyoruz'* de. Ona kahve ve kurabiye getir, rahat bir ortamda onunla konuş ve biraz açılıp konuşmaya başlayıp başlamadığını gör. Konudan saparsa, bırak. Acele etme. Sen onun arkadaşısın; onu dinlemek için oradasın."

Leo başını salladı. "Öyle yapacağım."

Elias arkasına yaslandı. Bu konuyu kapatmıştı. Saldırı ekibini bir araya getirir getirmez kapıdan çıkacaktı. Bu konferans odasından çıkmak için sabırsızlanıyordu. Bu işin içinde politika yoktu. Her şey çok daha basitti: düşman önündeydi, destek arkadaydı ve onu zafere götürecek kötü bir yıldız vardı.

Leo hala sandalyede oturuyordu. Başka bir sorun daha ortaya çıkmış olmalıydı.

"Anlat bana," dedi Elias.

"Jackson'ı bulamıyoruz."

"Onu bulamıyoruz da ne demek?"

"Yirmi dakika önce Tokyo'dan uçuşması gerekiyordu. Uçağa binmemiş ve telefonuna da cevap vermiyor. Ben hallederim."

Jackson, tartışmasız ABD'nin en iyi şifacıydı. İçki içmezdi, uyuşturucu kullanmazdı ve en büyük tutkusu pahalı bonsai koleksiyonuydu. Bu adam kaybolmazdı. Bu onun yapısı değildi.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, ama onu bul Leo."

XO başını salladı. "Tamam."

ELİME BİR ŞEY ISLAKLIK GELDİ. GÖZLERİMİ BIRDEN AÇTIM.

titreme ve yakıcı acı dalgaları arasında, iradem pes etmiş ve uykuya dalmıştım.

Bear yanımda yatıyordu, elimdeki kurumuş kanı yalıyordu. Gözleri parlıyordu ve beni kıpırdadığımı görünce oturdu ve nefes nefese kaldı.

Sırtım ağrıyordu ama boğucu yorgunluk gitmişti. Tekrar güçlü hissediyordum. Kaslarımı *gerginleştirdim*. Ne onda ne de bende parıltı yoktu. Çiçekleri yenmiştik.

Birkaç dakika öylece oturdum, hayatta olduğum için mutluydum.

Bear, bir pençesinden diğerine dans eder gibi zıplıyordu, sanki bir şey beklermişçesine yüzüme bakıyordu.

"Susadın mı?" Kaskımı çıkardım ve mataramdan içine biraz su döktüm. O da onu yaladı.

Omzundaki ve sırtındaki yaralar kapanmıştı. Kontrol etmek için kürkünü ayırdım. Dar, pembe bir yara izi vardı, ama o da solmaya başlamıştı.

Elena takipçiler hakkında ne demişti? *Kurşunları sanki hiçbir şey değilmiş gibi emip durmaya devam ederler.*

Hâlâ bir takipçinin kalbi kalmıştı. Başlangıçta üç tane vardı, sonra bir buçuk tane yedim, Bear da ben uyurken diğer yarısını bitirmişti. Kalbe odaklandım, yeteneğimin elverdiği kadar derine ittim. Kalp önümde açıldı, sadece parlamıyordu, Bear'ı teşhis etmeye çalışırken paniklediğimde olduğu gibi, her biri kendi renginde, farklı özelliklere sahip katmanlara ayrılıyordu. Artık bu bana en doğal şey gibi geliyordu, sanki yeteneğim hep böyle çalışıyormuş gibi.

Katmanları inceledim. Önceden renklerle doygunlardı ama şimdi neredeyse pastel renklere dönmüştü. Kalp artık benim için sınırlı bir fayda sağlıyordu ve acil bir ihtiyacı karşılamıyordu.

Kırmızı hala ilk sıradaydı, ama tonu daha açıktı ve farklı görünüyordu. Neden orada olduğunu anlamam bir saniye sürdü – tüm o çiğ eti yememe rağmen midem boş hissediyordu ve yeteneğim kalbi yenilebilir et olarak etiketlemişti.

Kırmızıyı geçip ikinci renk dilimine, açık maviye ulaştım. Yeteneğim çevreyle etkileşime girdiğinde, eskiden basit bir parıltı görürdüm. Ara sıra, doygunluk ve canlılık açısından değişen renk girdapları görürdüm, beynim bunları bir şekilde veriye dönüştürürdü, ama şimdi gördüğüm şey bunlara hiç benzemiyordu.

Babam, dünyanın farklı bölgelerindeki dağlık arazilerin ayrıntılı kabartma haritalarını toplardı. Bu haritalarda kontur çizgileri ve renk kodlu yükseklikler vardı: yüksek yerler için açık renkler, orta yükseklikteki alanlar için orta renkler, vadiler için koyu renkler. Bu da aynen öyle idi, ancak vadilerin sağlıklı bir temel olduğunu ve zirvelerin belirli bir vücut sistemini toksinlerin ne kadar etkilediğini gösterdiğini biliyordum. Sinir ve integumenter sistemler neredeyse hiç etkilenmemişti, sindirim ve solunum sistemleri orta derecede etkilenmişti, ancak zehir endokrin, ekzokrin, kas ve dolaşım sistemlerinde büyük hasara yol açmıştı.

Ve bir şekilde integumenter sistemin deri, saç, tırnak, ter ve yağ bezlerinden oluştuğunu biliyordum. Dün bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Her halükarda, bu slaydın rengi neredeyse yok gibiydi, bu yüzden toksisite çoğu insan için ölümcül olsa da, benim için şu anda hafif bir rahatsızlıktan ibaretti. Bir sonraki katmana, mavinin altında parlayan katmana odaklandım. Yine cam zeminden düşme hissi uyandırdı. Bu sefer beyaz renkte, başka bir rahatlama hissi. Anlamam biraz zaman aldı.

Yenilenme.

Daha önce görmemiştim, belki de zehre karşı koymaya çok odaklandığım içindi. Takipçiler neredeyse yok edilemezdi. Boyunlarındaki bezleri hedef alıyorduk, ama zamanla onları yenileyebiliyorlardı. Gerçek klinik ölüme neden olacak kadar hasar vermek gerekiyordu, aksi takdirde ne kadar ağır yaralanırlarsa yaransınlar, geri döneceklerdi. İyi bilmek.

Ben de geri gelirdim. Ve yeni rejenerasyon güçlerimiz kalıcı gibi görünüyordu, bu da yeteneğimin bu teşhis dilimini beyaz renkle boyamasını açıklıyordu. Rejenerasyon bize fayda sağlamıyordu. Zaten bizde vardı.

Yine de, yenilenme tek başına hayatta kalmamızı açıklamıyordu. Biyoloji böyle işlemiyordu. Mongoose eti yemek, asetilkolin reseptörlerini sihirli bir şekilde mutasyona uğratıp yılan zehirine direnç kazandırmazdı. Stalker kalplerini yemek bizi daha da zehirlemeliydi, ama bunun yerine hem Bear hem de ben yaralarımızı iyileştirdik ve poleni vücudumuzdan attık.

Öte yandan, normal biyoloji, yeteneklerin ortaya çıkışını, 7 saatte iyileşen açık kırıkları veya katı kemikten geçen parlayan bir mücevheri açıklayamıyordu. Arthur C. Clarke'ın dünyasındaydık. Yeterince gelişmiş herhangi bir teknoloji, sihirden ayırt edilemezdi ve bu sihirdi.

Çevremde polen izleri bulana kadar her şeyi karıştırdım ve onları da katmanlara ayırdım. Toksisite çok yüksekti, ancak benim için artık mavi renkte bile değildi. Kalbi ve poleni birbirinin üzerine yerleştirerek ikisini birlikte görmeye çalıştım, ancak görüntü çok karmaşıktı. Birkaç saniye sonra her iki katman da çöktü ve tekrar beyazlığı gördüm. Bu sefer en az bir dakika boyunca kör kaldım. Kendimi fazla zorlamamaya dikkat etmeliydim.

Anlayabildiğim kadarıyla, polen ve stalker kanını karıştırmak, birbirlerine verdikleri zararı ortadan kaldırırken, stalker kalp etinin yenilenme özelliğini artırıyordu. Artık çiçeklerin arasında dolaşabilirdik, tabii ki kesinlikle gerekmedikçe riske atmayacaktım, ve stalker etini yemek de güvenli olmalıydı. En azından teoride.

Boğazımdan aşağı kayan korkunç pil asidi tadı beni titretti.

Hayatta kalmamız bir mucizeydi. Kozmik bir zar atışı.

Omzuma baktım. Isırık yeri kapanmıştı. Pençelerin bacaklarımda açtığı yaralar da iyileşmişti. Ölümünden kurtulmuştum. Yine. Bunun sihirli mücevher sayesinde mi, yoksa yeni kazandığım yenilenme yeteneği sayesinde mi olduğunu bilemiyordum. Muhtemelen ikisi de.

Bear şapkayı yalayıp temizledi ve bana baktı.

"Daha fazla?"

Biraz daha su döktüm. O da onu yaladı.

Benim de ağzım kurumuştı. Matara'yı eğdim ve kalan suyu içtim. Yakında bir su kaynağı bulmamız gerekecekti. Ayrıca çok acıkmıştım. Çok acıkmıştım. Saatim bozulduğu için çıkarmıştım, bu yüzden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Cesetlerde saat aramalıyım, ama o anda aklıma gelmemişti.

Günlerdir yemek yememişim gibi hissediyordum. Takipçinin kalbi yaklaşık bir kilo ağırlığındaydı ve ben onun gibi bir tanesini tamamen yedikten sonra bir tane daha

yarısını yutmuştum. Doymuş olmam gerekirdi, ama bunun yerine açlıktan ölüyordum. Su, yemek, çıkış. Üçünü de bulmam gerekiyordu.

Karşı duvarda bir şey vardı. Bir tür şekiller... Baretimi aldım ve ışığı açtım.

Kızıl ve mavi renkte çizilmiş mağara resimleri. Rakunlara ya da tilkilere benzeyen bir tür varlıkların oluşturduğu bir alay. Garip görünümlü eşekleri sürüyorlardı.

Tehlike.

Zihnimde bir görüntü belirdi. *Tüylü yaratıklardan oluşan bir kervan yola çıkıyordu, bazıları paçavralara sarılmış sokaklarda dileniyordu ve bir alarm hissi vardı. Tam olarak ölümcül bir tehlike değil, ama yıkım. Mali yıkım.*

Görüntü kayboldu.

Seni yoksul bırakıp giden sevimli tüylü tilkiler. "Sence bu ne anlama geliyor, Ayı?"

Çoban kuyruğunu salladı.

"Evet, ben de bilmiyorum."

Bana kızı dediği kadın, dört kollu katiller ve şimdi de tilkiler, hepsi birbirinden farklı ve morfolojik olarak farklıydı. Üç ayrı tür. Üç medeniyetin temsilcileri mi? Yoksa tek bir karmaşık toplum mu?

İhlallerin öbür tarafında ne vardı?

ABD'nin diğer taraf hakkında bildiği her şey, esas olarak Houston kapısından geliyordu. Bu, ilk on ABD kapısından biriydi, Prime Four olarak adlandırılmıştı ve bazı nedenlerden dolayı NASA onu incelemek için çağırılmıştı.

Geçitler patladığında, askeri saldırı ekipleri geçitleri kapatmak için içeri girmişti. Hayatta kalanlarla yapılan röportajlarda, çoğu ikinci bir geçit gördüğünü bildirmişti. Çoğu kişi geçidi iyi görememişti, çünkü odaya ulaşır ulaşmaz, çapayı saldırmak için karşı konulamaz bir dürtüye kapılmışlardı. Biri çapayı yok ettiği anda, ikinci geçit çöktü.

Prime Four'da ise, ikinci kapıyı görebilmek için çapayı yıkmayı yeterince uzun süre ertelediler. Raporlar, yeşil renkli bir gökyüzünün altındaki bir dünyayı ve portaldan çimenli bir ovaya uzanan, hiç bitmeyen korkunç canavarlar sütununu anlatıyordu. Yaratıklar portaldan geçmeye devam ederek çapa odasındaki insanlara saldırdı ve sonunda askeri ekip, istila edilmeyi önlemek için çapayı yok etti.

O zamandan beri, ABD hükümeti, benim bildiğim kadarıyla, kontrollü bir geçit patlaması gerçekleştirmek için üç girişimde bulundu. Ekip göndererek geçidi temizlediler ve geçidin patlaması ve ikinci portalın oluşması için yeterli enerji birikene kadar çapayı sabit tuttular. Sonra oraya bir nükleer bomba atmaya çalıştılar.

Ne olduğunu bilmiyorduk. Üç denemede de geçit çöktü ve kimse çıkmadı. Bu, geçitlerin sıklığı veya gücü üzerinde herhangi bir etki yaratmış gibi görünmüyordu. Hatta, üçüncü denemeden sonra, sadece beş mil uzakta başka bir geçit açıldı ve koyu turuncu renkteydi.

Bunun açıkça bir istila olduğu ve amacının bizi yok etmek olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorduk.

Ve o anda daha acil endişelerim vardı. Tek bir matara suyumuz kalmıştı, bu yüzden acele etmemiz gerekiyordu. Su kaynağı bulursak, yıkanmam gerekecekti. Tulumum stalker kanıyla sıırıslam olmuştu. Saçlarım da kanlıydı ve yüzüme ve boynuma yapışmıştı. Boş matara belimdeki halkaya taktım, kaskı tekrar kafama taktım ve köpeğime başımı salladım.

"Bir kez daha saldırıya geçelim. Hayalimizi yaşayalım."

Bear kuyruğunu salladı ve taş köprüden geçmeye başladık.

Elias konferans masasının diğ er ucundan Londra'yı inceliyordu. Adam zayı f, formda, pahalı bir saç kesimi ve ço ğ u insanın çekici olarak tanımlayaca ğ ı bir yü ze sahipti. Kırk beş yaş ında olmasına rağ men on yaş daha genç görünüyordu ve oturuş u, açıkça çatış macı olmasa da, ne gergin ne de korkmuş olduğunu gösteriyordu.

Elias'ın dört yıl önce London'ı Assault Team 4'ün liderliğine terfi ettirmesine neden olan şey, bu do ğ al yetene ğ iyle birleş en kolay güveniydi. Yetenekli ve istikrarlı görünüyordu ve pratik ve antrenman maçlarında diğ er üst düzey yeteneklerin ço ğ undan daha iyi performans gösteriyordu. London güven uyandırıyor du. İnsanlar onu kendilerini boş lu ğ a atıp güvenle geri getirece ğ ine güveniyorlardı. Bir saldırı ekibini yönetmek için mükemmel bir adaydı.

Ş imdi Londra'yı farklı görüyordu. Daha önce kendine güven olarak algıladı ğ ı şey, aslında her zaman var olan kibar bir hak iddia etme tavrıydı. Ş u anda bile, ço ğ u guild üyesi onun yerinde terden ter içinde kalırken, London sanki eş itler arasında bir toplantıdaymış gibi davranıyordu. Sabırsız değ ildi – bu kabalık olurdu ve London asla kabalık yapmazdı. Aksine, tüm bu süreci bir formalite, bir dizi sıkıcı prosedür olarak gördüğ ünü açıkça belli ediyordu. Bu sürecin sonunda, tüm sorunları halının altına süpürölüp unutulacak ve serbest bırakılacaktı.

Kağıt üzerinde, o ve London birbirlerinden çok da farklı değillerdi. İkisi de kılıç muhafızı, ikisi de kırkların ortalarında, ikisi de neredeyse on yıldır kapı dalgıçlığı yapıyordu. Yıllar önce, bir noktada, yetenekleri arasındaki fark çok daha azdı.

Elias her yıl gücünü artırmıştı. Uyanışından on yıl sonra, başladığı zamankinden daha güçlü, daha hızlı ve daha deneyimliydi. Kılıcına güç vermeyi öğrendi, böylece silahları sağlam çeliği ve taşı kesebiliyordu. Kalkanı, ilk kapıdan girdiğinde olduğundan tam beş saniye daha uzun süre dayanıyordu ve her saniye, zorlu antrenmanlar ve ölüm kalım savaşlarıyla kazanılmıştı.

London ise neredeyse aynı hızda ilerlememişti. Bu, doğuştan gelen yeteneklerinin sınırlılığından kaynaklanıyor olabilirdi, ancak Elias bunun irade eksikliğinden kaynaklandığını düşünmeye başlamıştı. London, lonca içindeki mevcut konumundan memnundu. Nispeten düşük riskli bir görevde çalışması karşılığında iyi bir maaş alıyordu, ensesinde nefes alan bir amiri yoktu ve nadiren geceyi savaş alanında geçiriyordu. Elias bunun cazibesini anlayabiliyordu. Ama kendisi asla bununla yetinmeyeceğini de biliyordu.

London'un dosyasını tekrar okurken bu konuyu düşünmüştü. Alexander Wright, üst orta sınıf bir aileden geliyordu, yatılı okula gitmiş, ardından Cambridge'e devam etmiş ve sonunda finans sektöründe bir işe girmişti. Zengin, rahat, saygın, tam beklendiği gibi. Ne yazık ki Wright için, ilk kapıların patlamasının ardından gelen piyasa çöküşü, çalıştığı şirketi iflasa sürükledi ve kişisel servetini yok etti. Yön değiştirmek zorunda kaldı. Bu mücadele kısa sürdü, çünkü yeteneğinin farkına varmıştı. Altı ay sonra ABD'deydi ve London adıyla ün kazanmaya başladı, küçük loncalardan daha önemli olanlara geçti, ta ki altı yıl önce Cold Chaos'un bir yetenek avcısı onu keşfedene kadar.

Bu, Londra'da bir trend gibi görünüyordu. Büyülü bir hayat sürüyordu. Zorluklarla karşılaşmadığı anlamına gelmezdi, ancak bir kriz ortaya çıktığında, her zaman başka bir fırsat da ortaya çıkıyordu. Ondan başarılı olması ve her zaman ayakta kalması bekleniyordu ve o da bundan şüphe duymuyordu.

Elias, kapılar açıldığı andan itibaren bir kriz içindeydi. Bu durum hiç bitmedi. Hiçbir çıkış yolu görünmüyordu ve olsaydı bile, onu kullanacağından emin değildi.

Büyükbabası, İkinci Dünya Savaşı sırasında askere alınmış ve onurlu bir şekilde görev yapmış bir marangozdu. Babası, sonunda askere alınacağını bildiği için Vietnam'dan kaçmak için Donanmaya katıldı. Sonunda kariyerine devam etti, yirmi yıl sonra emekli oldu ve Savunma Bakanlığı'nda sivil müteahhitlik işine başladı. Elias ise Virginia Askeri Akademisi'ne gitmiş ve büyük isyanı, kısmen babasına inat etmek için Donanma yerine Ordu'da görev almayı kabul etmek olmuştı. O, McFeron ailesinin dört nesil boyunca ilk üniversite mezunu ve ilk subayıydı. Onun için ilerlemek bir zorunluluktuktu. Her zaman daha iyi olmak, daha fazlasını yapmak, bir üst rütbeye ulaşmak, başarılı olmak ve fark yaratmak isterdi.

Hayat onları nereye götürürse götürsün, London her zaman ona biraz tepeden bakardı. Sınıf ayrımcılığının küçümsemesi o kadar sıradan bir şeydi ki, London'un kendisi bile farkında değildi. Normalde Elias, London'un veya başka birinin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamazdı, ama şu anda eskort kaptanına rollerini hatırlatması gerekiyordu. Bu bir iş toplantısı değildi. Londra ona iyilik yapmıyordu. O, haliya çağrılmış ve yaptıklarının hesabını vermek zorundaydı. Adam fazlasıyla rahattı ve insanlar bu kadar rahat hissettiklerinde yalan söylemek çok kolaydır. Güçlü ve kesin bir yumruk atıp Londra'yı dengesinden çıkarmalıydı, yoksa bu karmaşanın içinden asla çıkamazdı.

Elias, London'a sert bir bakış attı. "Bu da Lansing'in işi mi? Eğer öyleyse, hemen söylemelisin."

London'ın yüzü soldu.

Doğru. Şu anki konumuna nasıl geldiğini hatırla. Neden artık saldırı lideri olmadığını hatırla.

London sandalyesine yaslandı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Daha ne kadar sürecek? Kendimi kaç kez daha kanıtlamam gerekiyor? Hiç bırakmayacak mısın?"

Ne yapmam gerekiyor?"

Çok kolay. "Tüm eskort ekibini ve madencilerin çoğunu kaybetmemek iyi bir başlangıç olur."

Sözler aralarında asılı kaldı.

Kapı açıldı. Leo odaya girdi ve Elias'ın soluna oturdu. Bunu röportajdan önce ayarlamışlardı.

"Bu haksızlık," dedi London. "Bunu kimse engelleyemezdi. Sen de engelleyemezdin."

"Denerdim."

"Ve sen ölmüş olurdun."

Elias, büyük bir poster tahtasına basılmış maden sahasının planını gösterdi. Kütüphanede kalmanın avantajları vardı. "Anlat bana."

London, Leo'ya bir bakış attı. "Zaten guild başkan yardımcısıyla konuştum." "Ve şimdi benimle konuşuyorsun." Elias, sözlerinin etkisini hissettirmek için bir an durdu.

sözlerinin etkisini hissetmesi için durakladı.

Eskort kaptanı vücudunu yana kaydırды, sandalyesinde soluna yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Ofiste oturmak yerine gedikte duruyor olsalardı, London kalkanını kaldırmış olurdu.

Elias öne doğru eğildi, Londra'nın manzarasını daha iyi görebilmek için, aralarındaki masanın pek bir engel olmadığını ima etti. Konuşması telaşsızdı.

"Gerçeği söylemenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Her zaman aynıdır. Düşünmene gerek yok, takip etmene gerek yok. Asla değişmez. Kapıdan girdiğin andan başlayalım. Programın dört dakika gerisindeydin. Neden?"

London iç geçirdi. "Bayan Moore'un kızıyla ilgili acil bir telefon geldi. Girmeden önce bu durumu halletmesinin guild'in yararına olacağını düşündüm. Böylece değerlendirmeye daha iyi odaklanabilirdi."

"Sonra ne oldu?" Elias ısrar etti.

"Açığı geçtik ve maden sahasına ilerledik." London, araştırma raporunu gösterdi. "Yaklaşık on iki dakika yürüdük. Yolculuk sorunsuz geçti. Yedi dakika sonra, Calloway'in takipçilerinin bir türü olduğunu belirlediğimiz bir grup ölü düşmanla karşılaştık..."

Hikaye, Elias'ın okuduğu notlarla büyük ölçüde aynıydı: sahaya vardılar, madencilğe başladılar, sonra tünellerden beş düşman çıktı ve herkesi katletti. London'a göre, girişi çökertip kurtarabildiklerini kurtardı. Ancak bu sefer, adamantitin yanı sıra altından da bahsetti.

"İlk görüşmede altın bulduğunuzu belirtmemişsiniz. Neden?"

"Alakalı değildi. Tehdidin doğasını aktarmaya odaklanmıştım."

"On beş kişi öldü ya da öldüğü sanılıyor," dedi Elias. "Her şey alakalı."

"Biliyorum," London'ın sesinde öfke belirgindi. "Sayabilirim."

Elias, onun tamamen yalan söylemediğini düşündü. Saldırıyı anlatırken verdiği fiziksel tepkiler, ölümle burun buruna gelen birinin tepkileriyle aynıydı. Her ne oluyorsa, London'ı çok korkutmuştu ve sorun da tam olarak buydu.

Leo biraz daha dik oturdu. Elias, London'dan gözlerini ayırmadı. *Hayır, henüz değil.*

"Sence maden sahası güvenli miydi?" London dişlerini sıktı. "Hayır."

"Maden sahasını güvenli hale getirmek için ne gibi önlemler alırdın?"

"Kuzey erişim tünellerini çökertecektim."

Elias, Leo'ya baktı. *Şimdi.*

"Saldırı Ekibi Lideri Malcolm ile incelemeyi gözden geçirdin mi?" diye sordu Leo.

"İnceledim. O toplantının kaydı sende var."

"Malcolm maden sahasını nasıl seçtiğini belirtti mi?" diye sordu Elias.

"Yine, toplantının kaydı sizde var. O, sahayı şu kriterlere göre seçti duvarlardaki malakit ve bakır içeren cevherlerin görünür mineral birikintileri, mağaranın boyutu ve göreceli kararlılığı ve kapıya olan yakınlığı."

"Tünellerin oluşturduğu risklerin farkında mıydın?" diye sordu Leo. "Evet."

"Bu endişeleri Malcolm'a ilettiniz mi?" diye sordu Elias.

"İletmiştim."

"Malcolm tünelleri olduğu gibi bırakmak için size ne gibi bir gerekçe gösterdi?" diye sordu Leo.

"Ankora ulaşmak için alternatif bir yol gerekebileceğini düşündü."

"Neden tünelleri çökertip gerekirse kazıp geçmediniz?" diye sordu Elias.

"Bilmiyorum."

"Oraya vardığınızda tünelleri neden yıkmadınız?" diye sordu Leo.

London bir saniye ona baktı. "Çünkü bu benim kararım değil." Sözlerini keserek söyledi.

"Maden sahasının güvenliği senin kararın. Eskortların ve madencilerin güvenliğinden sen sorumlusun," diye karşılık verdi Elias. "Görevinin kapsamını anlıyor musun, Eskort Kaptanı Wright?"

London ona öfkeyle baktı. Yüzü kızardı.

"Malcolm tünelleri açık tutmak istedi. Ben olası riskleri dile getirdim. Malcolm tünelleri açık tutmak istediğini yineledi. Araştırmada stalkerlardan daha büyük yırtıcı hayvanlar bulunmadı ve ekibim stalkerlarla başa çıkmak için iyi donanımlıydı. Tünel girişinden yarım mil uzaklıkta ikinci bir tarama yapılmasını istedim. Keşif ekibi taramanın yapıldığını doğruladı. Bunu bana yıkamazsınız. Malcolm her şeyi mahvetti. Malcolm öldü."

Her şey dökülüyordu. Onu kırmışlardı.

“Bütün gün ayrıntılara takılabiliriz, ama sonunda bu odadaki hepimiz nihai sorumluluğun saldırı liderinde olduğunu biliyoruz. Eskort kaptanı olarak, saldırı lideriyle iyi bir çalışma ilişkisi sürdürmeliyim. Bu sistemi *sen* kurdun. Malcolm'u o pozisyona *sen* getirdin, beni de benim pozisyonuma *sen* getirdin.”

Yine suçu başkasına atıyordu. Eğer onun suçu değilse, Malcolm'un suçu, Malcolm'un suçu değilse, sistemin, loncaya ve Elias'ın suçu.

“Malcolm ve ben birbirimize saygı duyuyorduk. Onun arkasından iş çevirmeyecektim, çünkü gelecekte onunla çalışmak zorundaydım. Yanımda üç kişiyi kurtardım, aksi takdirde ölecek olan üç kişiyi. Olanların suçunu üstlenmeyeceğim. Bu öfke ve inceleme samimiyetsiz. Ölümcül bir olay oldu; insanlar öldü. Her gün ihlallerde insanlar ölüyor. Bu da onlardan farklı değildi. Ya buna alışın ya da bu oyundan çıkın.”

London'ın beyni sonunda ağzına yetiştii. Susuştu. Kimse bir şey söylemedi.

“İstediğiniz gibi yargılayın,” dedi London. “Ama siz orada değildiniz. Onları görmediniz. Hızları... O kadar hızlıydılar ki, bulanıklaştılar. Tepki sürem ortalama bir insanın yarısı kadar ve ben bile onları takip edemedim. Elias, cidden, o lanet mağarada hangi saldırı ekibi olsaydı, hiçbirisi kurtulamazdı. Koştum mu dememi istiyorsun? Evet, koştum. Sana söylediğim gibi, kurtarabildiklerimi kurtardım ve çıktım.”

Elias öne eğildi. “Gözlerimin içine bak ve o mağaradaki herkesin el bombasını attığında öldüğünü söyle.”

“Öldüler. Hepsi. Madenciler, K9, keşif eri - herkes öldü. DeBRA'nın parçalara ayrıldığını gördüm. Sana söz veriyorum.”

Sonraki on dakika boyunca London'ı sorguya çektiler, ama başka bir şey öğrenemediler. Elias, öğrenemeyeceklerini biliyordu. Sonunda, ona yerinde kalmasını söylediler ve serbest bıraktılar.

Elias sandalyesine yaslandı. London yalan söylüyordu. Gözlerinden belliydi.

"*Söz veriyorum*" derkenki o doğrudan ve hiç kırpmayan bakış.

"Altın yüzünden değildi," diye mırıldandı Leo. "Değildi."

Londra'nın tavırları, Elias'ın anket toplantısının kayıtlarından çıkardığı sonucu doğruladı. Altından haberi yoktu ve bunu önemli bulmuyordu.

Hayır, bu sorun daha derindi.

Leo parmaklarını birleştirip, metodik, neredeyse klinik bir tonla konuştu.

"Saldırı Ekibi 3, sarı ve turuncu kademelerde en iyi performans gösteren ekip. Malcolm ve London sık sık birlikte çalışıyordu. London, Malcolm'u mesleki açıdan eşi olarak görüyordu. Onun zihninde, ikisi eşit konumdaydı. Malcolm'a karşı çıkarsa, gerginlik ve çatışma çıkardı. London gerginlikten nefret eder. Ortamı karıştırmak istemedi. Yanlış yönlendirilmiş mesleki nezaket miydi?"

"Ve profesyonel kibir," dedi Elias. "Onu duydun. Stalker'dan daha büyük bir şey bulunmadı. İhlaller öngörülemez. Hiçbir şey kesin değildir. Kendini beğenmiş hale geldi."

Leo'nun gözleri beyazladı. "Yalan söylüyor. Kanıtlayamam ama hissediyorum." "Suçluluk duygusunun yokluğu," dedi Elias.

İhlallerde ekiplerini kaybedenler mahvolmuş halde çıkıyordu. Bazıları manik, bazıları katatonikti. Daha önce dalgıçları intihar gözetimine almak zorunda kalmıştı. Bu yüzden kadrolarında bir psikiyatrist, bir psikolog ve birkaç terapist vardı.

"London çok agresif, çok çatışmacı," dedi Elias. "Tüm sorumluluğu üstünden attı. Bir konuda haklı, onu o pozisyona ben getirdim. Sorumluluk bana ait."

"Lansing'den bu yana üç yıl geçti," dedi Leo. "Şimdiye kadar hiçbir şeyi batırmamıştı."

"Bildiğimiz kadarıyla. O ihlalde iki şeyden biri oldu. Ya London doğruyu söylüyor ve o üç madencinin hayatını kurtaran bir kahraman, ya da ekibini ölüme terk eden bir korkak."

"Sence hangisi?" diye sordu Leo.

"Bence onu korkutan bir şey gördü ve kaçtı. Olanları kanıtlamanın tek yolu, maden sahasını ve cesetleri incelemek, tabii geriye bir şey kalmışsa. Onu görevinden almak için bir neden lazım."

"Melissa onu destekliyor, elimizde hiçbir şey yok." Leo kaşlarını çatı. "Onu görevden alırsak, onu günah keçisi yaptığımız izlenimi vereceğiz."

"Bu bizim en büyük sorunumuz değil. Kanıt olmadan onu rütbesinden indirirsek, Guardian'a ya da onu kabul edecek başka bir loncaya geçecektir. Kağıt üzerinde iyi görünüyor. O işi sevdiği için yine eskort kaptanlığı hedefleyecektir ve bir dahaki sefere işler ters gittiğinde daha fazla insan ölecektir." Elias derin bir nefes aldı. "O gedikten bir an önce geçmeliyiz."

"Anlaştık," dedi Leo.

"Jackson'ı buldun mu?" diye sordu Elias.

"Henüz değil. Elimizden geleni yapıyoruz."

"Biliyorum."

Ellerini kavuşturup oturmak onu delirtiyordu, ama Jackson olmadan o gediklere girmek intihar olurdu. Hem hız hem de iyileştirme gücü önemliydi. İki yıl önce, kalbinden bıçaklanıp sol elini kaybetmişti ve Jackson orada olduğu için, göğsündeki bıçağı çekip sallamaya devam etmiş, eli dakikalar içinde yeniden çıkmıştı. Malcolm'un ekibini yok eden ve Londra'yı o kadar korkutan bir şey vardı ki, o da çıkışa doğru kaçtı. Daha fazla hayatı riske atamazlardı.

"Dinlenmelisiniz, efendim," dedi Leo sessizce.

Elias başını kaldırdı. Pencerenin dışında sabah tüm hızıyla devam ediyordu. Son kırk sekiz saatte dört saat uyumuştı.

"Aşağıda yataklar hazırladık," dedi Leo. "Bir şey olursa, bir şey duyarsam sizi uyandırırım."

Elias uyumak istemiyordu, ama vücudu buna ihtiyaç duyuyordu ve başı yastığa değdiği anda bayılacağını biliyordu.

"Jackson'ı bulur bulmaz beni uyandır." "Tabii, efendim."

FLEX.

Dere parlamıyordu. Biraz daha baktım ama sadece berrak su görüyordum. Kaya parçalarının arasındaki bir boşluktan akarak, devasa bir mağaranın içinden geçen dar ama derin bir akıntı oluşturuyordu.

Çiğneme sesi...

"Şunu yapmayı keser misin lütfen?"

Bear, kanlı burnunu takipçinin vücudundan kaldırdı ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Ciddiyim."

Dudaklarını yaladı.

Saatlerdir tünellerde ilerliyorduk. İki gümüş böcek gibi yaratıkla karşılaştık ve onları öldürdük. Düşündüğümden daha yavaşlardı. Ya da belki Bear ve ben daha hızlı olmuştuk. Kaç takipçiyi öldürdüğümüzü saymayı bırakmıştım. Son üçlü, iki dişi ve bir erkek, geçidin birkaç yüz metre içinde öldü ve en büyük cesedi dereye taşıdım.

Bear, takipçilerin etine rahatsız edici bir şekilde düşkün olmuştu. Her kavga ettiğimizde ve ben dikkatim dağıldığında, cesetleri sanki birinci sınıf köpek mamasıymış gibi çiğniyordu. Böcekleri de yemeye çalıştı ama tadı kötü olmalıydı çünkü bir ısırık aldıktan sonra bir daha dokunmadı. Ben şimdiye kadar erzaklarımdan uzak durmuştum ama enerji barları ve KitKat'lar çoktan bitmişti. Suyumuz da saatler önce bitmişti.

Yine dereye baktım. Bear yanıma geldi, suya baktı ve sızlandı. Zaten içmeye çalışmıştı ama onu durdurmuştum.

Mükemmel bir dünyada suyu kaynatırdım, ama ateş yakacak hiçbir şeyim yoktu. Yakabilsem bile, tek kabımız plastik baretimdi. Erir. Eh, belki bir matara içinde suyu kaynatabilirim... Zaten anlamsızdı. Çakmağım ya da yakıtım yoktu. Elimde iki boş matara ve sabırsızlıkla kıyıda dans eden çok susamış bir köpek vardı.

Siktir et.

Dereye doğru başımı salladım. "Git al."

Çoban kıyıya atladı ve suyu yalamaya başladı, her yere sıçratıyordu.

Gülümsedim. "Bunların hiçbiri ağzına girmiyor mu?" Bear

bana bakmak için durakladı ve içmeye devam etti.

Yukarı doğru kayarak ellerimi suya daldırdım. Takipçinin kanı biraz soldu. Parmaklarımı ovuşturdum. Tırnaklarımın altında koyu renkli kir vardı

ve orada ne tür bakterilerin ürediğini düşününce titredim.

Ellerimi elimden geldiğince temizledim, avuçlarımı suyla doldurdum ve ağzıma götürdüm. Tadı temiz ve soğuktu.

İki matara ve şapkamı doldurdum, tulumumun üzerine dökerek Magnaprene'den kurumuş kanı yıkamaya çalıştım. Çok uzun sürdü. Sonunda doğruldu. Bear suyun yanında yatmış, sol kulağını kıpırdatıyordu.

"İçtik, duş aldık, şimdi ziyafet zamanı."

Stalker'ın cesedine doğru yürüdüm, çömelip kılıcımı bıçağa çevirdim ve durakladım. Bear yol boyunca her fırsatta onları yemişti ve şu ana kadar titremeye başlamamıştı.

Mmm, çiğ uzaylı eti.

Başka seçeneğim yoktu. Güvenli bitki veya meyve bulmuş olsaydık onları yerdim, ama mağaralarda çoğunlukla mantar vardı. Mantarlara bakılırsa, parıldıyorlardı ve son derece zehirliydiler.

"Stalker. Akşam yemeği bu."

Bear nefes nefeseydi.

Stalker'ı bıçakladım ve içeri boşalttım. Hiç avcı olmamıştım. Hayatımda tek deri yüzme deneyimim, marketten aldığım tavuk budu derisini çıkarmakla sınırlıydı. Derisini çıkarmak biraz zaman aldı. Sonunda bir butu kesip Bear'a attım. Çoban onu çiğ çiğ yedi.

Diğer bacağından kağıt inceliğinde bir dilim kestim ve kokladım. Biraz av eti kokuyordu. İğrençti. Kokusu iğrençti. Evde, bulaşık makinesinde yıkayabilmek için sadece çiğ tavuk için özel bir kompozit kesme tahtası satın almıştım. Tüm tahta kesme tahtalarımı her kullanımdan sonra ovuşturuyordum ve tüm etlerimi doğru sıcaklıkta pişiriyordum. Üç adet pişirme termometrem vardı.

Bu et çiğdi. Az pişmiş değil. Sadece çiğ.

"Şu anda taco çok iyi giderdi. Ya da çoban pastası. Ben çok iyi çoban pastası yaparım, kremalı patates püresi ve üstüne eritilmiş peynirle

peynirli kabuklu."

Bear, jambonun sapını çiğnedi.

"En sevdiğim tatlı ne biliyor musun? Bazen, hayat çok zor olduğunda, Dairy Queen'e gidip Turtle Pecan Cluster Blizzard alırım. İçinde ceviz ve küçük çikolata parçaları var. Cevizi pek sevmem ve çikolata delisi de değilim, ama o Blizzard'da bir şey var. Sanki bir bardakta mutluluk gibi. Şu anda canım çok çekiyor."

Midem kalori için yalvarıyordu. Bear ve ben maden sahasından ayrıldığımız andan itibaren sayarsam, günlerdir yürüyordum ve yürüyüşler arasında hayatım için savaşıyordum. Vücudum yaralarımı iyileştirmeye devam ediyordu ve tüm bu yenilenmenin bir kalori bedeli olmalıydı.

Açlıktan ölüyordum. Her yerim ağrıyordu. Şu anda *kaslarımı gerersem*, etlerim parlak kırmızı olurdu. Yemek yemeliydim, yoksa başkasının akşam yemeği olacaktım. Zayıflık lüksüm yoktu.

Kaderime teslim oldum ve ince dilimi ısırđım.

Acı hissetmedim. Cam parçası da yoktu. Tadı iğrençti ve kokuyordu, ama etti. Nehrin kenarında çömelmiş, çiğ et yiyordum. Tamamen vahşileşmişim.

Bu mağaradan çıkacaktım ve bir daha bunu asla düşünmeyecektim. Bunu hafızamdan silecektim.

Eti çiğnedim ve başka bir şey düşünmeye çalıştım. Şanslıydım ki, düşünecek çok şeyim vardı.

O küçük mağaradan çıkıp taş köprüyü geçtiğimizde, bir şey hissettim. Uzakta, sayısız mağara duvarının ve sağlam taşların arkasında gizlenmiş, bir düğüm gibi... Bir şey. Tam olarak tarif edemiyordum. Sanki sıcak bir mıknatıs gibi hissettiriyordu. Beni çekiyordu, ama hoş bir şekilde değil. Daha çok psişik bir acı gibiydi, bilincime saplanmış bir kıymık gibi.

Takipçiler ve diğer yaratıklar beni meşgul etmişti, bu yüzden çoğunlukla farkına varıp yoluma devam ettim. Ama şu anda, dikkatimi dağıtan bir şey yoktu ve bu şey beni rahatsız ediyordu.

Her şey olabilirdi, ama en makul açıklama genellikle doğru olanıdır.

Çapa'nın farkına varmışım.

Çoğu geçit dalgıcı, çapanın üzerine gelene kadar onu hissetmezdi. Uzak farkındalık genellikle üst düzey Yeteneklere özgü olağanüstü bir güçle birlikte gelir. Güçlü lonca üyelerinin hepsi çapayı uzaktan hissedemezdi, ama hissedenlerin hepsi yetenek havuzunun üst katmanındaydı.

Nehre eğildim ve yansımama bakmaya çalıştım. Kendimi gerçekten göremedim. Işık çok dağınıktı. Kollarım ve bacaklarım çok farklı görünmüyordu, ama tulum giyiyordum.

Bir yerlerde yansıtıcı bir yüzey bulmam gerekecekti. Bu konuyu fazla düşünmek istemiyordum. Tanınacak kadar kendime benziyorsam, sorun olmazdı. Yeteneğimin merceğinden kanımı kontrol etmişim ve DDC kan testlerinden geçeceğime oldukça emindim. Yenilenme yeteneğim çok daha derinde, hücresel düzeydeydi.

Daha büyük sorun çapa idi. Başladığımızdan beri daha da yaklaşmıştık. Ona doğru yürüyorduk. Çapaya doğru gitmek istemiyordum. Kapıya ve çıkışa doğru gitmek istiyordum. Ama şu anda fazla seçeneğim yoktu. Geri dönmek istesem bile, dönemezdim. Tünellerin labirentinde iğne gibi ilerlemiştik ve geri dönüş yolunu hatırlamıyordum.

Saldırı ekibi, maden sahasından uzaklaşan bir yoldan çapaya doğru ilerlemişti. Teorik olarak, çapa odasını bulursam, o yolu bulup kapıya ulaşmayı deneyebilirdim. Ancak çapaya yaklaştıkça çatışmalar daha da zorlaşıyordu.

İki seçeneğim vardı: bu mağaralarda amaçsızca dolaşmak ya da çapa noktasına gitmek. İlk saldırı ekibinin izlediği yolu bulamam bile, sonunda Soğuk Kaos ikinci saldırı ekibini gönderecekti. Onlara katılmak çok tehlikeli olurdu. Soğuk Kaos'un, Londra'nın beni terk ettiğini itiraf etmenin yol açacağı büyük halkla ilişkiler fırtınasından ve yaptırımlardan kaçınmak için beni öldürmek istediği ihtimali çok yüksekti.

Soğuk Kaos saldırı ekibinin kollarına koşmak akıllıca olmazdı. Ama onların adımlarını takip edebilir veya onları kapıya kadar gizlice takip edebilirdim. Sessizce hareket etmekte çok iyiydim.

Çapa tek mantıklı seçimdi. Şansımı denemeliydim. En azından artık bir yönüm vardı.

On beş dakika sonra, Bear köşede kayaların yanına kakasını yapmak için ayrıldı ve geri geldi.

"Gidebilir miyiz?"

Köpek kuyruğunu salladı.

Belki biraz nefes alabiliriz...

Bear'ın kakasının yanındaki mağara duvarı

hareket etti. "Gel!" diye bağırdım.

Bear bana doğru koştu.

Duvar titredi ve parçalanarak yere düştü.

Ben dereyi atlardım. Bear da benimle birlikte atladı. Beş metreyi aştık ve diğerk kıyıya indi.

Duvar parçaları takipçinin cesedine doğru akıyordu. Kaslarımı *gerginleştirdim*. Yaklaşık 30 cm çapında, taşları mükemmel şekilde taklit eden kitin kabuklu böcekler.

Geri çekildim.

Böcek girdabı açıldı ve çıplak bir iskelet ortaya çıktı. Etten tek bir parça bile kalmamıştı. Eğer burada uykuya dalmış olsaydık...

"Bu yerden nefret ediyorum. Hadi Bear. Mağara piranha böcekleri bizi de yemeden."

Sadık köpeğim yanımda koşarken karanlığa doğru ilerledim.

I CROUCHED ON A NARROW STONE LEDGE PROTRUDING ABOVE A VAST

mağara. Ayı yanımda yatmış, bir avcı kemik kemiriyordu.

Uzun, ışıldayan kristal damarlar tavanı yer yer bölüyor ve duvarları yukarı doğru kayarak, aşırı güçlü lambalar gibi parıldayarak karanlığı yumuşak bir alacakaranlığa dönüştürüyordu. Yeteneğim bana bunun jubar taşı olduğunu söyledi, bir kırık mineral, projektör ışığı gibi parıldayan. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük jubar taşı yumruğum kadar büyüklükteydi.

Yüz altmış iki fit aşağıda, mağaranın dibinde, devasa lianalar taş duvarlara tırmanıyor ve dev çiçekler taşıyordu. Her çiçek, bükülmüş bir boynuz gibi şekillendirilmiş, en az on fit genişliğinde ve on beş fit derinliğinde bir huniye sahipti ve mercan ve sarı renkli, kalın, hurma rengi yapraklarla çevriliydi. Sanki bahçede yetişen bir trompet çiçeği uçuruma atılmış ve kontrolsüz bir şekilde mutasyona uğrayarak kendi canavar versiyonuna dönüşmüş gibiydi.

Garip varlıklar, saydam soluk cüppeler giymiş, mağara zemini boyunca hareket ediyordu. Gövdeleri neredeyse insansı görünüyordu, ancak hareketlerinde tuhaf bir böcek benzeri yan vardı. Uzun sopalar taşıyarak ve arabaları iterek çiçeklerin arasında yürüyorlardı.

Ben izlerken, içerinden biri aşağıda karşı duvarda durdu ve büyük bir çiçekten sarkan uzun yeşil filizleri çekti. Küçük bir araba büyüklüğünde bir örümcek çiçekten kaydı. Beyaz ve yarı saydamdı, sanki buzlu camdan yapılmış gibiydi.

Varlık onu inceledi, yeşil camdan ya da belki de kocaman bir mücevherden yapılmış büyük bir parçanın bulunduğu bir sopayla d rtt . Yeteneğim bu mesafeden onu tanımlayamadı. Örümcek uysal bir evcil hayvan gibi bekledi.

Varlık, ince bir uzantısını arabasına daldırdı, dev bir karahindiba gibi görünen parlak, tüylü bir küre çıkardı ve örümceğe attı. Canavar  r mcek onu yakaladı ve çiçeğin içine geri kaydı.

Örümcek obanı bir sonraki çiçeğe geçti.

Bu gerek st yd . Onları yaklaşık iki saattir izliyordum ama zihnim hala bunu kabullenemiyordu. Aşağıda yüzlerce iek vardı ve çoğunda örümcekler vardı. obanlar bunu uzun süredir yapıyorlardı – hareketleri ölçülü ve rutin idi ve mağaranın tabanını kaplayan hafif parlayan likenlerde yollar açmışlardı.

Yabancı bir medeniyetin hayvanlarına bakmasını izliyordum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Bear? Bu hayvancılık."

Bear pek etkilenmiş görünmüyordu.

Eğer örümcekleri gütmek zorunda kalsaydım, burası kesinlikle iyi bir yer olurdu. Bu açıdan mağara neredeyse bir kanyon gibi görünüyordu, nispeten dar ve dik, çoğunlukla sarp duvarları vardı. Su kaynakları vardı – mağaranın tabanında kıvrılan dar bir dere akıyordu. Başka giriş göremedim, ama muhtemelen mağaranın solunda, kıvrımın arkasında bir yerlerde olmalıydı. Stalkerlar veya diğer yırtıcılar bir şekilde içeri girerse, onları kolayca sıkıştırabilirlerdi. Tek bir şey dışında, ideal, korunaklı bir yerdı.

Sol taraftaki kıvrımın arkasından başka bir örümcek çobanı ortaya ıktı. O tarafta ıkıntım sadece birkaç metre uzakta bitiyordu, bu yüzden tam olarak nerede olduğunu göremedim.

gelmişlerdi. Bu, daha büyük bir arabayı itiyordu.

"İşte başlıyoruz," diye Bear'a fısıldadım.

Kulağını oynattı.

Örümcek çobanı durakladı. Onların üzerinde, yerden yaklaşık on iki metre yükseklikte, kırmızı yerine altın renginde parlayan büyük bir çiçek vardı. Çoban, sopasını kaldırdı ve duvara atladı, tek bir sıçrayışla üç metreyi aştı. Şaşırtıcı bir hızla asmaya tırmandılar, çiçeğe ulaştılar ve sopayı çiçeğin içine sapladılar.

Sağıma baktım. Mağaranın karşısında, tavana yakın bir yerde duvarda bir çatlak vardı, en geniş yerinde yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde ve bir buçuk metre genişliğinde, sert taşta bir yarık.

Hiçbir şey kıpırdamadı. Çatlak karanlık kalmıştı.

Örümcek çobanı, çubuğu bir kaseden krep hamuru sıyrır gibi çevirdi.

Çatlak hareketsiz kaldı.

Örümcek çobanı asasını çekti. Üç yoğun örümcek ipeği kümesi, krem rengi bir ışıkla yumuşak bir şekilde parlayarak üstten sarkıyordu. Boyutları plaj topu kadardı.

Çatlaktan bölünmüş bir vücut sıkışarak dışarı çıktı ve daldı, üç çift yarı saydam kanat uçuş sırasında açıldı. Kayık büyüklüğünde, yaban arısı benzeri bir böcek havada süzülerek, altın filigranla sarılmış mavi safir gibi mavi ve sarı renkte parlıyordu.

Ayı zıpladı ve kükredi.

Örümcek çobanı yaban arısını gördü ve aşağıya indi, ama yeterince hızlı olamadı. Dev böcek mağaranın içinden dalış yaptı, bölünmüş bacaklarıyla örümcek yumurtalarından birini yakaladı, demetten kopardı ve duvar boyunca vızıldayarak U dönüşü yaptı. Bir an sonra, ödülünü de yanına alarak çatlağa geri sıkıştı.

Örümcek çobanı uzun bir süre onu izledi, aşağı indi ve kalan iki yumurta torbasını arabasına koydu.

Benzer bir sahneyi saatler önce, mağarayı ilk bulduğumda da görmüştüm. O zamandan beri geri dönüp, etrafındaki tünelleri elimden geldiğince keşfetmiştim. Hepsi ya çıkmazdı ya da bu mağaraya paralel uzanan dar, dipsiz bir uçuruma çıkıyordu. Bir süre önce çıkıntıya geri dönüp, buraya oturmuş, gözlemleyip nasıl devam edeceğime karar veriyordum.

Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Çapa hala tam önümde ve solumda, rahatsız edici bir ışık yayıyordu. Gözlerimi açtım. Mağaranın kıvrımına bakıyordum.

Çapa ulaşmak istiyorsak, bu yeraltı kanyonundan geçmek zorundaydık. Başka yol yoktu. Geri dönmek de bir seçenek değildi. Bu noktada gerçekten kaybolmuştuk.

Ne yazık ki, örümcek çobanlarının bizim bölgelerine girmeyi hoş karşılamayacaklarını hissediyordum.

Başka bir yaban arısı boşluktan sıkışarak dışarı çıktı ve arabayı hedef alarak daldı. Örümcek çobanı yüksek bir tıklama sesi çıkardı. Eşek büyüklüğünde yeşil bir örümcek mağaranın kıvrımından hızla çıktı ve havaya sıçrayarak yaban arısını duvara çarptı. Böcek ve örümcek sarmaşıkların arasından yuvarlanarak yere düştü. Yaban arısı, kılıç büyüklüğündeki iğnesiyle örümceğe saldırdı, ama örümcek ona yapıştı ve dişlerini yaban arısının boynuna geçirdi. Böceğin başı yere düştü.

Örümcek çobanı yine tıklama sesi çıkardı. Yeşil örümcek eşek arısını bırakıp arabaya koştu. Çoban parlak sarı bir küre çıkardı ve örümceğe attı. Örümcek onu yakaladı ve virajın arkasına koştu.

"Bak, Ayı, başka bir boyuttan gelen kuzenin bir ikram aldı."

Ayı başını eğdi.

Örümcek çobanı, sopasını yaban arısının vücuduna doğrulttu. Bir an geçti. Bir an daha. Yeşil bir şimşek mücevherden fırlayarak cesede çarptı. Böcek cızırdadı ve toza dönüştü.

Etkinleştirme süresi biraz uzundu. Ateşleme gecikmesi göz önüne alındığında, eşek arıları kaçmakta zorlanmazdı, ancak ışın çarptığında sonuçlar yıkıcı oldu.

Ayı ve ben, bir şekilde çıkıntıdan aşağı inmeyi başarırsak, oraya doğru yürürsek, çobanların yanından geçmemiz imkansız olurdu. Yeşil örümcekler ve yeşil şimşekler arasında, ciddi yaralanmalar olmadan geçemezdik.

Çatlağa baktım. Arkasında bir yaban arısı yuvası vardı. Örümcekler duvar tırmanmada ustaydı. Teorik olarak, örümcek çobanları tam bir saldırı düzenleyebilirdi, ama bunun üç sorunu vardı.

Birincisi, çatlak yeterince geniş değildi. Eşek arıları uzun ve dardı ve geçmek için kanatlarını katlıyorlardı. Beyaz örümcekler asla sığamazdı. Yeşil olanlar sıkışarak geçmeyi deneyebilirdi, ama tek tek girmek zorunda kalacaklardı ve eşek arıları üzerlerine üşüşecekti.

İkincisi, eşek arıları saldırıyı fark ederse uçup gidebilir ve saldırının geçmesini bekleyebilirdi. Örümcekler eşek arılarının yuvasının yanında sonsuza kadar bekleyemezdi ve orada beklemek onları havadan saldırıya maruz bırakıyordu.

Üçüncüsü, yuvanın etrafındaki duvarın tamamı mor çiçeklerle kaplıydı. Üst kısımda, çıkıntının çatlağa değdiği yerde, duvar tamamen dik değildi. Bir dizi çıkıntıya ayrılıyordu ve mor çiçekler, ölümcül Afrika menekşeleri gibi kayalara yapışmıştı. Onları geçmeden yuvaya yaklaşmanın bir yolu yoktu.

Beyaz örümceklerden biri en yüksek çiçekten fırladığında, onu inceleyebildim. Onlar polene karşı bağışık değildi. Polen, sinir sistemlerini kısa devre yapıyordu. Örümcek çobanları ve eşek arıları karşı karşıya gelmişti.

Mağaraya ilk rastladığımda, başka bir görüntü gördüm. Üç örümcek çobanı, yabancı bir dünyanın rüzgârında peçeleri dalgalanıyor, arkalarında dev örümcekler var; insan kolları olan biri onlara oyulmuş tahta bir kutu uzatıyor; öndeki örümcek çobanı kutuyu alıyor;

örümcekler ayrılıyordu ve tek bir kelime söyleniyordu: *Bekh-razz*. Güvenli geçiş için bir hediye.

Geçmek için bir hediye sunmam gerekecekti.

Örümcekler yuvaya ulaşamazdı, ama ben ulaşabilirdim. Üzerinde durduğum çıkıntı, duvar boyunca yuvaya kadar uzanıyordu. Yuvanın girişinde genişliği ancak iki metre kadardı. Çalışmak için fazla yerim yoktu.

Ayağa kalktım ve çıkıntı boyunca çatlağa doğru yürüdüm.

Ayı kemiğini düşürdü ve peşimden koştu. İlk mor çiçek kümesi önünde durdum ve *esnedim*.

Soluk leylak rengine parlıyorlardı. Parlaklığı açık mavi ve pembe renkli ayrı katmanlara ayırdım. Mavi renk, hem bana hem de Bear'a hala hafif zehirli olduklarını, ancak yenilenme gücümüzün halledemeyeceği bir şey olmadığını, soluk pembe renk ise bitkinin uygun şekilde işlendiğinde temasla ağrı kesici olarak kullanılabileceğini gösteriyordu. Mantıklıydı. Bu yüzden polenin üzerimizdeki etkisini çok geç fark ettik.

Yaban arıları kovan davranışı sergiliyordu. Bunu anlamak için görme yeteneğine ihtiyacım yoktu. Davranışlarından belliydi. Bu, yuvaya saldırdığım anda tüm yaban arılarının beni öldürmek için ölümüne savaşacağı anlamına geliyordu. Yuvanın ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Ya da içinde kaç tane dev yaban arısı beklediğini. Çok emin olmam gerekiyordu, çünkü bir kez başladığımda durmak yoktu. Toprak yaban arıları intikamcıydı ve bunların da öyle olacağını varsaymak daha güvenliydi. Kaçsam bile, beni mağaraların içinde kovalayacaklardı ve bu mağaranın çevresinde onları atlatacak kadar dar bir geçit yoktu.

Yuva gürlledi.

Yere çöktüm. "Yere yat." Bear da benimle birlikte çıkıntıya sarıldı.

"Aferin kızım," diye fısıldadım.

Büyük bir yaban arısı boşluktan sıkışarak çıktı ve uçup virajın arkasında kayboldu.

Yumurtaların toplandığını nasıl anlıyorlar acaba? Yumurtalar bir sinyal mi yayıyor yoksa...

Boğuk bir çığlık mağarada yankılandı. Bu yeni bir şeydi.

Yaban arısı, pençelerinde başka bir ipekle sarılmış örümcek yumurtası taşıyarak yuvasına geri döndü. Yumurta mercan pembesi renkte parlıyordu. Ona odaklanarak kendimi *gerginleştirdim*, ama yaban arısı çok hızlıydı. Gözümü kırpmadan bir saniye içinde yuvasına girdi.

Bunun dışında üç yumurta daha çaldıklarını görmüştüm ve ilk üç seferinde kimse çılgılık atmamıştı. Ayrıca, diğer yumurtalar pembe değil krem renginde parlıyordu. Bu yumurtada özel bir şey vardı.

Bu benim en iyi şansımdı. Ya şimdi harekete geçmeliydim ya da başka bir yol bulmalıyım.

Bileğimi çevirdim ve manşeti keskin, iki fit uzunluğunda bir pala şeklinde uzattım. Bear yumuşak, heyecanlı bir inilti çıkardı.

"ŠŠŠ."

Çiçeklerin arasında sessizce ilerledim, köpeğim peşimden geliyordu. Bu aptalca bir plandı.

Yuvaya on metre

kaldı. Beş.

 $\ddot{U}_{\zeta}.$

Çatlakta bir şey gürledi.

Tek bir sıçrayışla yarıkla aramdaki mesafeyi kapattım.

Bir yaban arısı çatlaktan dışarı fırladı. Bıçağı salladım ve kafasını kopardım. Mavi ve sarı renkli gövdesi yere düştü, sol elimle yakaladım, çatlaktan çekip çıkardım ve aşağıya, uzaklara fırlattım.

Bear havaya havaya havaya havaya *havaya havaya havaya havaya havaya*
havaya havaya havaya havaya havaya havaya havaya havaya hav

Tüm yuva, canlanan bir kasırga gibi vızıldıyordu. Bir yaban arısı daha çatlattan fırladı ve onu ikiye böldüm, kılıcım bölünmüş göğsünü tereyağı gibi kesti.

"EFENDİM?"

Elias'ın gözleri birden açıldı. Leo onun görüş alanında uçuyordu.

Elias oturdu. "Jackson'ı bulduk," dedi ikinci komutan.

İKİ YABAN ARISI AYNI ANDA BOŞLUKTAN GEÇMEYE ÇALIŞTI VE

birbirlerinin üzerine yapıştılar. Kılıcı sivri bir şekilde çevirip, daha yakın olan üstteki arıyı şişledim ve onun ağırlığıyla ikinci arıyı aşağıya doğru ittim. Arı yere yapışmış halde çırpınıyordu ve ben onu kesip biçtim.

Vızıltı artık kulakları sağır ediyordu. Öfkeli arı kovana topyekûn saldırıya geçince çatlağın duvarları titredi. Yanımda Bear havlayarak tükürük saçıyordu. O sadece bir köpek değildi, ihlal canavarları yaklaştığında uyarı vermek için eğitilmiş bir guild K9'du. Canavarlar gelmişti ve o herkesi uyarıyordu.

En üstteki yaban arısının cesedini yakaladım, çatlaktan çıkardım ve kenardan aşağıya fırlattım.

"JAPONYA'DA YETKİLİLER TARAFINDAN GÖZALTINA ALINDI."

Elias bu bilgiyi sindirmek için bir an durakladı. "Ne gerekçeyle?"

"Lüks bir restorana girip, yüksek kaliteli Wagyu sığır eti sipariş etti, bir şişesi dört yüz bin dolar olan Yamazaki Single Malt 55-Year-Old Whisky ile yudumladı ve ödeme yapmadan çıktı."

"Yiyip kaçtığını mı söylüyorlar?"

Leo gülümsedi. Teknik olarak gülümsemeydi, ama daha çok dişlerini gösteren bir yırtıcı hayvan gibi görünüyordu.

CESETLER, HEMOLENF İLE SIRILSIKLAM OLMUŞ HALDE ÇATLAĞI TIKAMIŞTI. BEN DE
BIÇAKLA

yığının içine daldım ve böceklerin parçalarını kopardım.

Yedi eşek

arısı.

Sekiz.

On iki.

"JACKSON? YILDA BİR BIRA İÇEN VE SADECE

"Zorla mı?"

"Evet, efendim. Bizim Jackson."

Elias bir homurtuyu bastırdı. Bu, Yosuke'ye misillemeydi.

İki yıl önce, bir yıldız boşluğu ronin, en üst düzey bir Yetenek, Japonya'nın en büyük loncasıyla anlaşmazlığa düşmüş ve istifa etmişti. Onu kara listeye aldılar. Ülkedeki hiçbir lonca onu işe almadı. İşsizliğin baskısı onu eve geri dönmeye zorlayacaktı. Yosuke onların blöfünü gördü. Cold Chaos onu on sekiz ay önce aralarına kabul etti. Şu anda başka bir geçitten Elmwood'a geliyordu ve yarın varması bekleniyordu.

Hikari no Ryu kamuoyuna hiçbir açıklama yapmadı. Ancak özel olarak, guild Japonya'da çok güçlüydü ve çok kızgındı. Elias bu konuda bir anlaşmaya vardıklarını sanıyordu. Anlaşılan yanlışmıştı. Önemli değildi. Elias kararından hiç pişman olmamıştı ve şimdi de pişman olmayacaktı.

"Herhangi bir talep ettiler mi?" diye sordu.

"Hayır. Muhtemelen onu alıkoyup bizim gelmemizi bekleyeceklerdir."

Lonca siyaseti karmaşık ve acımasızdı. Hangi kıtada olduğu önemli değildi. Elias, Amerika'da daha kötü saçmalıklarla birçok kez uğraşmıştı.

Ancak tüm guildlerin uyduğu yazılı olmayan bir kural vardı: şifacılar tüm siyasi saçmalıklardan muaftı. Onlar dokunulmazdı. Onları kaçırmaz, tehdit etmez ve intikam almazdınız. Kimin için çalışacaklarını kendileri seçerdi ve iyi bir şifacı bulursanız, onu elinizde tutmak için elinizden geleni yapardınız.

Japonya'da biri çok tehlikeli bir sınırı aşmıştı. "Nasıl devam etmek istersin?" diye sordu Leo.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

YUVA SESSİZDİ.

Bear hala havlıyordu. "Sessiz ol."

Çoban kadının ağzını kapattı. Vızıltıyı dinledim. Hiçbir şey duyulmuyordu.

"Kal, Bear. Kal. Kal!" Bear oturdu.

"Güzel. Burada bekle. Peşimden gelme. Bekle."

On iki küçük yaban arısı, muhtemelen işçiler, ve beş büyük yaban arısı, muhtemelen muhafızlar, öldürmüştüm. Evde yaban arısı kolonilerinde bir kraliçe vardı. Genellikle işçilerden ve muhafızlardan daha büyüktü ve burada da durum aynıysa, yuvanın içinde kapana kısılmıştı. Bu savaşın nasıl olacağını veya manevra yapabileceğimiz alanın ne kadar olacağını hiç bilmiyordum. Ve eğer kraliçe işçileri ve muhafızları gibi görünüyorsa, bacakları neredeyse tamamen kitin, kaya gibi sert ve katı olacaktı. Bear'ın çeneleri fazla zarar vermezdi ve en son istediğim şey onun oraya koşup kendini öldürmesiydi.

Yavaşça ve sessizce yarığa girdim. Yaklaşık üç metre derinliğindeydi. Ondandır geçit, karanlık ve yukarıdan gelen soluk ışıklarla kaplı başka bir mağara odasına açılıyordu.

Esnedi. Diğer duvara yüz on iki metre vardı. Çok geniş bir alan vardı ve zemin doğal olmayan bir şekilde temizdi. Eşek arıları, odayı dolduran tüm enkazları temizlemiş olmalıydı. Çatlaktan çıktığımda, açıkta kalacaktım.

Bir
adım.
Bir adım
daha.

Sağda, geçidin hemen dışında, büyük bir şeyin ağırlığını kaydırdığına dair bir fısıltı duyuldu. Eşek arısının yukarıdan saldıracağını düşünmüştüm, ama ses yere vurmuş gibi geliyordu.

Durdum, parmak uçlarımda dengede durdum. Parmaklarım titriyordu. Korku beni sardı. Korku içinde boğuluyordum.

Başka bir hafif fısıltı. Yaban arısı sadece birkaç metre ötede, içeri girdiğim anda bana saldırmaya hazır bekliyordu. Hızıma güvenmek zorundaydım.

Yuvaya daldım, sola doğru yöneldim. Üzerime bir gölge düştü, öne atıldım, yuvarlandım ve ayağa kalktım.

Devasa bir yaban arısı üzerime çullandı. Göl ejderhası kadar büyüktü, altı devasa, bölünmüş bacağı vardı ve her birinde orak büyüklüğünde iki kitin pençe vardı.

Kahretsin.

Yaban arısı bana saldırdı. Uçmuyordu. Yerde koşarak bana doğru geldi ve korkunç pençeleriyle bana saldırdı. Korkmuş bir tavşan gibi ileri geri koştum.

Sağ, sol, sol, çok fazla bacak var, sağ...

Yaban arısı, ölümcül tırpanlarla donanmış bir hokey oyuncusu gibi bana saldırdı. Beni şişleyip korkunç ağzına sürüklemeye çalışıyordu. Orada iki çift keskin çenesi kemiklerimi parçalayıp etimi kemiklerimden ayırıp beni parçalayacaktı.

Dünya, mağaranın taş zemini, ışık havuzları ve arkamdaki korkunç yaratığa küçüldü. Tüm içgüdülerim panik içinde çılgılık atıyordu. Kaçmam gerekiyordu. Bu şeyden kaçıp çatlaktan geri dönmem gerekiyordu, ama onu bulamıyordum. Duvarlar başımı döndüren bir kasırga gibiydi.

Nefesim kesilmişti. Kafam karışmıştı. Bir plan yapabilecek kadar bile düşünemiyordum. Tek yapabileceğim şey hayatım için koşmaktı. Koşmak daha fazla işe yaramayacaktı. Burada, bu yuvada ölecektim.

Karanlık ve tüylü bir şey duvardan fırladı. Beynim ne olduğunu anlamadan, Bear eşek arısına saldırdı.

"Hayır! Bear, hayır!"

Alman çoban köpeği, eşek arısının orta bacaklarından birine dişlerini geçirdi. Böcek onu salladı ve Bear'ı fırlattı.

"Hayır!"

Yaban arısının bacaklarından biri tırpan gibi kesildi. Geldiğini gördüm. Bear yüzünden koşmayı bırakmıştım ve artık çok geçti. Geri çekildim, ama yeterince hızlı olamadım. Darbe beni ayaklarımdan süpürdü. Yerde yuvarlandım, yan tarafıma acı saplandı. Yaban arısı üzerime dikildi. Ön bacağı çekiç gibi indi. İki pençesinden biri sağ uyluğumu deldi, kemiği sıyırdı.

Bear yanımdan atladı ve beni delen bacağı ısırıldı. Yaban arısı kraliçesi farkına bile varmadı. Diğer pençesi diğer bacağıma yapıştı. Pürüzlü kitin etime battı. Kendimi korkunç çenelerin tıklattığı yere doğru kaldırıldığını hissettim.

Hayır

Beni tutan yaban arısının bacağını kestim. Kılıcım kitini dal gibi kesti. Yaban arısı geri çekildi. Kesik parçayı uyluğumdan çekip çıkardım ve ayağa kalktım.

Siktir et bu lanet şeyi. Neden kaçıyordum

ki? Bear yanımda hırladı.

Yaban arısı, yaralanmamış ön bacağıyla bana saldırdı. Kocaman ve hızlıydı, ama ben daha hızlıydım. Kenara eğildim. Bacak, az önce durduğum yeri kesti. Yaban arısı tekrar saldırdı ve ben yine geri çekildim, tam ulaşamayacağı bir mesafeye.

Vur, kaç. Vur, kaç. Bana dokunamıyordu.

Esnedim, zamanı lastik bant gibi gererek duyularımı aşırı hızda çalıştırdım. Yaralanmamış ön bacağı bana vurdu, melas gibi yavaştı. Onu kestim, eşek arısının altından geçtim, koşarken diğer bacaklarını hızlı vuruşlarla kopardım ve canavar böceğin arkasında ortaya çıktım. Bir saniye ve her şey bitti. Dünya yeniden başladı ve kraliçe yere çakıldı, bacaklarının kütükleri çılgınca seğiriyordu.

Bear uludu.

Koşarak hızlandım ve zıpladım. Sıçrayışım beni havaya taşıdı ve kraliçenin şişman karnına indim, kafasına doğru koştum.

Kraliçenin dev kanatları kıpırdadı. Uçmaya çalışıyordu.

Karın ve göğüs kafesini birbirine bağlayan dar bel kısmında kayıp, kendimi tutarak göğüs kafesine atladım ve boynuna tırmandım.

Kanatlar helikopterin pervaneleri gibi uğuldadı ve bulanıklaştı. Bir rüzgâr esti ve beni sarsarak savurdu.

Kılıcımı kraliçenin boynuna sapladım. Kılıcım boynu delip geçti ve ben de onu yana doğru çekerek dış iskeleti kestim. Kraliçenin başı öne düştü ve ben de onu vücuduna bağlayan ince ipi kestim.

Kafa yere düştü.

Kanatlar hareket etmeye devam etti. Kafasız beden havaya yükseldi ve beni de beraberinde götürdü. Ben ona tutundum. Yaban arısı cesedi yirmi fit yükseğe tırmandı...

Kanatlar yavaşladı.

Vücut yavaşça düştü, yuvarlandı ve bir yığın halinde yere çakıldı. Zıpladım, düşüşümü yavaşlatmak için yuvarlandım ve çömelerek ayağa kalktım.

Kraliçe ölmüştü.

ELIAS TELEFONUNU KALDIRDI.

"Güzel." Leo sıırttı.

"Onlar kavga istediler. Biz de kavga ettik."

Şimdi tek yapmaları gereken beklemektir.

"O da neydi öyle?"

Bear bana nefes nefese sordu.

"*Kal* dedim. Kalın ne demek olduğunu biliyorsun. Kavgaya atla ve dev arıyı ısır demedim."

Bear hiç pişman görünmüyordu.

"Sen bir pisliksin. Bundan sonra adın bu. Bear Butthole Moore."

Butthole yanıma geldi ve yüzünde kocaman bir köpek gülümsemesiyle oturdu. "Neden bu kadar mutlusun? Sana kızgıyım. En azından utanç duyacak kadar nezaket göster de utandığını göster."

Bear kulaklarını oynattı. Bear ve utanç açıkça birbiriyle alakasızdı.

Yukarı baktım. Ve nefes almayı unuttum. Üstümde, oda yüz elli fit yüksekliğe kadar yükseliyor ve daha geniş bir alana yayılıyordu. Mağaranın çevresini kağıt gibi görünen uzun spiral çıkıntılar sarmış ve aralarında soluk sarı ışıqla parlayan devasa kristaller vardı. Yukarıda, en tepede, bir grup kağıt tüp birbirine asılıydı, bazıları soluk kağıt kapaklarla kapatılmış, diğerleri boş, kenarları pürüzlüydü. Devasa bir deniz kabuğunun içinde durmak gibiydi ve katedral gibi, başka bir dünyadaymışım hissi uyandırıyor.

Pişmanlık duyuyordum. Bunu ben mahvetmiştim.

Evet, çok güzeldi, ama örümcek çobanları yumurtalarını huzur içinde toplamayı hak ediyorlardı ve benim eve gitmem gerekiyordu. Mercan yumurtasını alıp çıkmam gerekiyordu.

"Hadi, Butthole. Aradığımız şeyi bulalım."

ıkıntılar kağıttandı, ama gördüğüm en sağlam kağıttı. Ağırlığımı taşımakta hiçbir sorun yoktu. nce çıkıntılarını tırmanarak tepeye çıktım, pupa kümelerini kopardım ve yere düşmelerine izin verdim. Onların evini karıştırırken başka işçi eşek arılarının yumurtadan çıkmasını istemedim. Sonra yuvayı baştan aşağı aradım.

alınan rmcek yumurtalarını, ağ kozalarının içinde duvarlara yapışmış halde buldum. Her yumurtanın yanında mavi, hindistancevizi büyüklüğünde küreler vardı - bunlar, larvaları içeren yaban arısı yumurta keseleriydi. Bazı yerlerde, keselerden  fit uzunluğunda, kurtçuklara benzeyen şişman larvalar ık mış ve örümcek yumurtalarını yiyorlardı.

Yaşam döngüsü açıktı. Eşek arıları örümcek yumurtalarını çalmış ve yavruları için bırak mıştı. Eşek arısı larvaları yumurtadan çıktıktan sonra örümcek yumurtalarını yiyip, pupa haline gelene kadar büyüyecek ve sonunda yetişkinlere dnşeceklerdi. Örümcekler yuvanın tek avı değildi. Yumurta keselerinin yanında, aynı kaba kağıtla yapıştırılmış  avcı cesedi ve küçük geyik büyüklüğünde dört keçi benzeri hayvanın cesedini buldum.

Örümcek yumurtalarının çoğu boştu veya karanlıktı. Karşılaştığım tüm yaban arısı keselerini ve larvalarını yok ettim.

Mercan yumurtası, yuvanın tepesine yakın, odanın kıvrımında saklanmıştı ve yanında duvara tek bir yumurta kesesi yapışmıştı. Belki de yeni kraliçe için yiyecek. Yaban arısı yumurtasını öldürdüm ve örümcek yumurtasını duvardan nazikçe çıkardım. Diğerlerinden daha küçüktü, plaj topundan çok futbol topuna benziyordu ve sıcak ve şaşırtıcı derecede hafifti. Ona odaklandım ve yeteneğimi harekete geçirdim. Içinde, besleyici bir sıvının kabuğunda güvende, minik bir yaşam uyuyordu.

Oh.

Kremalı yumurtalar örümceklerden gelmişti. Bu gelmemiştir. Bu da *onlardan* biriydi, bir bebek örümcek çobanı. Sadece bilinçli ya da akıllı değil, yabancı bir medeniyetin yarattığı. Resmi adı sophont'tu, Dünya'da doğmamış, insanlarla eşit ya da daha üstün zekaya ve medeniyet kurma yeteneğine sahip varlıklar.

Oturup ona baktım. Ebeveynlerinden ayrılmış, yaban arısı yemi olmak ve ilk bilinç anından önce kurtçuklar tarafından yutulmak için çalınmış bir çocuk.

Bu çok ağırdı.

Binlerce yıldır insanlar yenilmekten korkuyordu. Bu, en ilkel korkumuzdu. Bu korku, ilerlememizi ve teknolojiyi durmaksızın aramamızı sağladı. Çocuklarımızı geceleri dolaşan yırtıcı hayvanlardan korumak için gezegeni fethettik. Bu çağdışı korkuyu geride bıraktığımızı sanıyorduk. Sonra kapılar ortaya çıktı ve eski korku geri döndü. Bir kez daha, canavarların çocuklarımızı saldırıp yiyip bitireceğinden ve tüm silahlarımızın ve ilerlememizin bunu durdurmaya yetmeyeceğinden korktuk.

Yumurtayı nazikçe kucakladım ve içimdeki fırtına dinene kadar öyle kaldım. Çocuklarıma geri dönecektim. Ve bu çocuğu ailesine geri verecektim.

Toplamda, mercan rengi olan da dahil olmak üzere, hala parlayan beş örümcek yumurtası buldum. Şimdi onları oradan çıkarıp, öldürülmeden mağaranın dibine inmeliyim. Bir ipe ihtiyacım vardı.

Etrafta bol miktarda örümcek ipeği vardı.

Duvardaki oyuk kozalardan birinden örümcek ipliğinden bir dal kestim ve onu çektim. Kolayca koptu ve arı kağıdı parçalarıyla birlikte çıktı. Kalın bir iplik kadar geniş ve tüy kadar hafifti.

Esnettim. Çapı 1,8 milimetre, mutfak ipi kadar ince. Vay canına. Gerilme mukavemeti inanılmazdı.

Kırılmadan önce 157 pound ağırlığındaydım. Ağırlığımı düzenli olarak kontrol ediyordum. DDC spor salonunda bol miktarda tartı vardı. DDC, devletin istihdam ettiği tüm kapı dalgıçlarını olağandışı değişiklikler açısından izliyordu. Her üç ayda bir ağırlık ve boy kontrolü, her altı ayda bir kan tahlili yapılıyordu.

Kendime odaklandım. 151 pound. Altı pound kilo vermiştim. Tahmin ettiğim gibi, tüm o iyileşme ve mücadele bir bedeli vardı. Bu küçük örümcek ipi, benim ağırlığımın on katını taşıyabilirdi. Yumurtalar ağır değildi, sadece büyüktü. Geriye Bear kalmıştı.

Köpeğe baktım ve donakaldım.

Doksan dört kilo.

Bu imkansızdı. Onu daha önce kontrol etmiştim ve 76 pound ağırlığındaydı. 18 pound almıştı. Bu imkansızdı. Zaman algım tamamen yanlış olsa ve bir haftadır orada kalsak bile, bir köpek yedi günde 18 pound alamazdı.

"Bear, buraya gel kızım."

Çoban köpeği koşarak geldi. Elimi vücudunun üzerinde gezdirerek, kürkünün altındaki yanlarını ve sırtını hissettim. Orada fazla yağ yoktu, tam tersine. Oldukça zayıftı. Sadece dokunarak yargılayacak olursam, birkaç öğün daha yemek yemesi gerekiyordu.

Onun genel boyutlarını hatırlamaya çalıştım ve hafızamdan birdenbire aklıma geldi.

Bear üç inç daha uzundu ve dört inç daha uzundu.

Bunu anlamakta zorlandım. Daha uzun ve daha uzundu, bu da kemiklerinin uzadığı anlamına geliyordu. Bu kadar hızlı büyümek vücuduna büyük bir yük bindirmiş olmalıydı.

Bu, takipçinin yenilenmesi olmalıydı. Her fırsatta yemek yiyordu ve yeni hızlanan iyileşmesi, bu kalorileri büyümesine aktarıyor olmalıydı.

Tekrar *esnedim*, ona odaklanarak herhangi bir anormallik aradım. Tamamen sağlıklıydı. Garip bir şey yoktu. Sadece çok büyük bir köpek. Ayrıca, koşum takımı çok sıkıydı. Bunu daha önce fark etmiştim ve gevşetmiştim, ama o zamandan beri büyümüş olmalıydı.

Onu mağaranın zeminine indirmek için koşum takımına ihtiyacım olacaktı, ama bu engeli aştıktan sonra - hayatta kalırsak tabii - onu çıkarmam gerekecekti. Koşum takımı olabildiğince büyüktü ve vücudunu sıkıyordu. Daha da büyürse, ona zarar verecekti.

Bear'ın patlayıcı büyümesine karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Neyse ne. Kesin olan bir şey vardı, onu daha iyi beslemem gerekiyordu. Büyüyorsa, daha fazla kaloriye ihtiyacı olacaktı. Bir dahaki sefere bir takipçiyi ya da belki o keçi gibi şeylerden birini avladığımızda, istediği kadar yemesine izin verecektim. Şimdilik ipi yapmaya konsantre olmalıyım. İp kalınlığındaki örümcek ipeği ağırlığımı taşıyabilirdi, ama ellerimi de keserdi. Yapmam gerekiyordu.

daha kalın ve parmaklarımı korumak için bir yol bulmalıyım.

İpeği çektim ve gevşedi. Şansım yaver giderse, uzun bir ip elde edecektim ve kullanabileceğim çok sayıda koza vardı.

HALATI YAPMAK BEKLEDİĞİMDEN ÇOK DAHA UZUN SÜRDÜ.

üç saat kadar uğraşmışım ama sonunda sadece bir ip elde etmedim. Birkaç ipek ipi birbirine örerek iki ip yaptım. Ayrıca, mercan yumurtası hariç tüm örümcek yumurtalarını koymak için bir ağ çuval yaptım. O yumurta benimle birlikte aşağı inecekti. Yere düşürdüğüm tüp yığınının kağıt kapağı çıkardım. Kanvas gibi kalın ama esnekti ve onu kaba bir çuval haline getirebildim. Mercan yumurtasını içine koydum ve Bear'ın tasmasıyla sabitledim.

Bear mağaradan dışarı koştu ve geri geldi. Ben ipi bağlamaya başladıktan birkaç dakika sonra o da aynı şeyi yapmaya başladı. Alman çoban köpeklerinin devriye gezmeyi sevdiklerini bir yerde okumuştum. Aşağıdan hiçbir şey çıkıntıya ulaşamazdı ve tünelden bir şey gelirse, onu burada yuvada tutabilirdik, bu yüzden devriye gezmek onu rahatlatıyorsa, onu engellemek için bir neden yoktu. İplerimi sardım ve çıkıntıya çıktım. Aşağıda, yaklaşık yüz metre uzakta, örümcek çobanları mağaranın zeminini kapatmıştı. Yedi kişiydiler ve arkalarında, her biri en az yirmi fit uzunluğunda, siyah lekelerle kaplı devasa beyaz örümcekler belirliyordu.

Tamam o zaman. Bu durumu değiştirdi.

Bear örümcek ordusuna bakarak sessizce havladı. "Evet. Anlıyorum."

Mağaranın içine geri girdim, kraliçenin kafasını yakaladım ve onu boşluğa doğru sürükledim. Zar zor sığıdı, ama sonunda onu itmeyi başardım. Onu yakaladım ve tüm gücümle çektim. Kafası şaşırtıcı derecede hafifti. Onu başımın üstüne kaldırdım.

Bak, düşmanını öldürdüm.

Örümcek çobanları, duygusuz bir şekilde izliyorlardı.

Kraliçenin kafasını uçurumdan aşağı attım. Aşağıdaki kayalara çarptı.

Hiç tepki yoktu. Pek umut verici değildi. Alkışlar bekliyordum.

Halatlarımı aldım ve çiçeklerden uzaklaşarak çıkıntı boyunca yürüdüm. Bear peşimden koştu.

Çiçekleri temizledik. Büyük bir kaya parçası seçtim, bir ipi onun etrafına bağladım, diğer ipi başka bir kaya parçasına bağladım ve yumurtaları almak için yaban arısı yuvasına geri döndüm. Geri döndüğümde, örümcek çobanları iplerimin hemen altına, mükemmel bir hilal şeklinde dizilmişlerdi, arkalarında ise devasa örümcekler duruyordu.

Kaslarımı *gerginleştirdim*. Ağ torbasındaki yumurtaların üzerine biraz polen bulaşmıştı. Ellerimi üzerinde sallayarak temizlemeye çalıştım. Polen tüy kadar hafifti ve birkaç dakika sonra çoğu temizlendi. İpi dört normal yumurtanın bulunduğu ağ torbasına bağladım, diğer ucunu bir kayaya bağladım ve torbayı düşecek yerin üzerine tuttum.

Hâlâ tepki yoktu.

Çuvalı yavaşça indirdim. İp yeterince uzundu. İşin püf noktası, yumurtaları kayalık duvara çarpmamaktır.

Yavaş ve dikkatli.

Bir örümcek çobanı öne çıktı. Torbayı kollarının arasına indirdim. Çoban eliyle ipi kesti ve ağ torbayı serbest bıraktı. Hiçbir çekme, hiçbir gerilme olmadı. Bir an yumurtaların ağırlığı ipin üzerindeydi

ve bir anda yok oldu. Örümcek çobanı ödülüyle arkaya çekildi ve ben ipi yukarı çektim.

Hala mercan yumurtası, Bear ve ben kalmıştık.

Sırada Bear vardı. İpi kayanın etrafına üç kez daha doladım, sonra onu Bear'ın etrafına sardım ve koşum takımından geçirdim.

"Her şey yoluna girecek, kızım. Hemen aşağı geliyorum."

Derin bir nefes aldım ve Bear'ı kollarımla destekleyerek yavaşça uçurumdan indirdim. Yaklaşık bir metre aşağı indiğinde geri çekildim, ipi omuzlarımla üzerine attım ve olabildiğince yavaşça, adım adım, birazdan birazdan ipi bırakmaya başladım. Eski ben bunu asla yapamazdı. O çok ağır olurdu.

Halatım bitti ve aşağı baktım. Hesaplamam doğruydı. Bear yerden yaklaşık iki metre yükseklikte asılı duruyordu. Onu tamamen aşağı indirmek tehlikeli bir kumar olurdu. Bear akıllıydı ama o bir köpekti. Dev örümcekler ve tuhaf görünümlü yaratıklarla karşılaştığında ne yapacağını bilemezdim. Uslu bir kız gibi beni bekleyebilirdi ya da ısırma zamanı geldiğine karar verip kendini öldürebilirdi. Onu asılı bırakmak en güvenli seçimdi. Örümcek çobanları ona doğru hiçbir hareket yapmıyordu ve ip koparsa düşse bile yaralanmazdı.

Sıra bendeydi. Son yumurtanın bulunduğu çuvalı boynuma astım ve bir kolumu çuvalın içinden geçirerek Bear'ın tasmaının sırtımdan geçmesini sağladım. Yumurta artık göğsüme dayanıyordu. Kayalığa çarparsam, kollarımı ve bacaklarımı kullanarak darbeyi hafifletebilir ve yumurtayı koruyabilirdim. İkinci ipi tuttum. Hayatımda hiç ip ile iniş yapmamıştım. Öğrenmek için ne kötü bir yol.

Düşündüğümde daha kolaydı. İlk seferinde biraz fazla itmişim ama dördüncü seferde işin püf noktasını yakaladım.

İt. İt.

İt.

Ayaklarım sağlam zemine değdi. İpi bıraktım ve arkama döndüm. Örümcek çobanları hareketsiz duruyorlardı. Neredeyse iki buçuk metre boyundaydılar ve üzerimde dikilmiş, tehditkar ve sessizce duruyorlardı, yüzleri peçelerin arkasında gizliydi. Sadece gözleri görünüyordu, her yüzünde iki tane, büyük, dar, en ufak bir böcek benzeri özelliği olmayan, siyah göz akı üzerinde garip görünümlü beyaz irisleri vardı.

Sırtımdan kağıt torbayı çıkardım, kağıdı açtım ve mercan yumurtasını uzattım.

"*Bekh-razz.*" Sesim titriyordu.

Ortakdaki örümcek çobanı öne çıktı. Kafamın içinde bir ışık balonu patladı ve çobanın erkek olduğunu ve elindeki, sapına semboller kazınmış asanın bu grubun lideri olduğunu anladım.

Çobanın cüppesi hareket ettikçe hafifçe dalgalandı ve insanımsı şeklin bir illüzyon olduğunu anladım. Üst yarısı, dik duran yarısı insan gibi görünüyordu. Kolları, doğal olmayan bir beyazlıkta, uzun ve inceydi ve ellerinde altı parmak vardı, her parmağın ucunda siyah bir pençe vardı. Yürümekten çok süzülerek ilerliyordu ve hareket ederken soluk ipek kumaşın altından dört parçalı bacaklarının silüetini gördüm.

Örümcek çobanından yumuşak bir ses çıktı. "*Horsun, gehr tirr did sembadzer.*"

İçimde bir şey bu dili tanıdı. Düzenli ritim çok tanıdık geliyordu. Kelimeleri biliyordum, ama anlamları sanki kaygan, ıslak çamura tutunmaya çalışıyormuşum gibi benden kaçıyordu.

"*Dzerhen tam dzal lukr tuhta gef.*"

Eskiden bunu söyledim. Uzun zaman önce. Nasıl olduğunu unuttum... Hayır, dur, ben değildim.

"*...Dzer lohr dzal, Sadrin.*"

Ben. Ben *sadrin*'dim. Bu bir isimden daha fazlasıydı. Bir meslekti... hayır, bir amaçtı. Hayattaki hedefimdi. Varlık nedenimdi. Benliğimin özüydü.

... Anlayışım kayboldu ve hayal kırıklığından neredeyse kükreyecektim. Çok yakındım.

Zihnimde bir kağıt parçası yırtıldı ve aniden bazı tıklamalar ve garip heceler anlam kazandı.

“... *hyrt argadi*...”

Kız. *Argadi*, kız anlamına geliyordu. Bir kız çocuğu

kurtarmıştım. “...*Argadi dzal to na yen sah-dejjit*...”

Sah-dejjit. Arkadaş. Beni arkadaş olarak görüyorlardı.

“*Dzer meq dzal bekh-razz danur. Bekh-razz danir.*”

Şimdilik ve sonsuza kadar güvenli geçiş. Oh.

Örümcek çobanı sol kolumu işaret etti. Bir adım öne çıktım ve kolumu uzattım. Asasındaki ışık iğne kadar ince yeşil bir ışın haline geldi ve koluma çarptı. Acı beni sardı. Dişlerimi sıktım.

Işık söndü. Kolumda dar bir yara izi kaldı, kıvrılarak akan bir sembole dönüştü. Yeteneğim ona odaklandı.

Zihnimde bir görüntü belirdi. *Birbiri ardına örümcek çobanları, farklı manzaralar, farklı zamanlar, hepsi başlarını sallayıp geçmeme izin veriyorlardı*. Bana büyük, nadir bir onur verilmişti.

Sözler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü.

“*Adaren kullnemeq, Sindra-ron. Sadrin issun tanil danir.*”

Paha biçilmez hediyeniz için teşekkürler, Sindra'nın çocukları. Size sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Örümcek çobanları kenara çekildi ve arkalarındaki örümcek denizi önümde ikiye ayrıldı.

ELMWOOD PARK REKREASYON MERKEZİ'NDEKİ AĞIRLIK ODASI KÜÇÜKTÜ, AMA bir bench press vardı. Spor salonu boştu. Kapı artık yüksek riskli kabul ediliyordu ve yakın çevrede yaşayanlar

uzun zaman önce tahliye edilmişti. Elias, barın her iki tarafına dört plaka yükledi. Dört yüz beş pound. Gerçekten çalışmaya başlamak için iki yüz pound daha eklemesi gerekiyordu, ama başka plaka kalmamıştı. *Hafif bir antrenman olacak.*

Elias bankın üzerine kaydı, yumruklarını neredeyse birbirine değecek şekilde sıkıca kavradı, barı basamaklardan kaldırdı ve yavaşça göğsüne yaklaşık bir inç kadar indirdi. Birkaç nefes boyunca o pozisyonda kaldı, yavaşça yukarı itti ve tekrar indirdi.

Antrenman planlı değildi, ama ellerinin üzerinde oturmak ona zor geliyordu. Biraz stres atması gerekiyordu, yoksa patlayacaktı.

Otuz dakika sonra, göğüs ve bacak pres makinesini bitirmiş, dört ağırlık plakası zincirlenmiş dip barlarına geçmişti ve ikinci set elli dip yapmaya başlamıştı ki, Leo tabletiyle spor salonuna girdi. XO, fareyi yakalamış ve avcılık becerilerinden çok memnun bir kedi gibi görünüyordu.

Elias ona başıyla selam verdi. "İyi haber mi?"

"Bir bakıma. Malcolm'un bir kardeşi var." Leo tabletini kaldırdı. Tablet ekranında, Malcolm'a çok benzeyen bir adam ormanın önünde kameraya gülümsüyordu. Aynı boy, aynı sırık gibi vücut, aynı koyu saçlar ve kahverengi gözler. Onu taktik giysileri giydiren, Elias onu Elmwood kapı saldırı ekibi lideriyle karıştırabilirdi.

Elias hareket etmeye devam etti, vücudunu yukarı aşağı kaldırarak, rahat ağırlıktaki plakaları çekerek. "İkizler mi?"

"Hayır, Peter iki yaş küçük." "O

da yetenekli mi?"

Leo başını salladı. "O bir biyolog. Zamanının çoğunu Avustralya'da geçiriyor."

"Orada ne yapıyor?"

"Koalalarda klamidya salgını kontrol altına alınmaya çalışılıyor." Elias asansörün ortasında durdu ve Leo'ya baktı.

"Görünüşe göre koalalar klamidy virüsüne karşı çok duyarlı," dedi Leo. "En son ortaya çıkan tür, Yeni Güney Galler'de koalaların neslini tükenme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor."

Elias başını salladı ve dipçiklere devam etti.

"İlginç bir gerçek," diye devam etti Leo. "Dr. Peter Nevin aynı anda iki yerde birden bulunabiliyor. Şu anda Yeni Güney Galler'deki Port Macquarie'de Ulusal Koala Konferansı'nda konuşuyor."

Tableti kaydirdi ve podyumda duran Peter Nevin'in resmi ekrana geldi.

"Ve burada, aynı gün poker masasında üç yüz bin dolar kaybettikten sonra Vegas'ta." Leo tableti kaydirdi ve Malcolm'un yüzü asık bir şekilde kumarhaneden çıkarkenki fotoğrafı ekrana geldi.

Elias sosu bitti, yere atladı ve ağırlıkları zincirinden çıkarmaya başladı. "Malcolm kardeşinin adıyla kumar oynadı."

"Oh, sadece kumar oynamadı. Malcolm gibi biri Vegas'a indiğinde, sirenler çalar ve uçaktan striptiz kulübüne kadar kırmızı halı serilir."

"Borcu ne kadar?"

"Yirmi üç milyon."

Elias, ağırlık plakasını rafa geri koyarken özel bir özen gösterdi. Toplumun malını kırmak iyi olmazdı. Ancak, şimdiye kadar bastırıldığı öfke iki katına çıkmıştı.

Yirmi üç milyon. Malcolm'un ikramiye dahil yıllık maaşının üç katından fazla.

Malcolm bir kumarbazdı. Her şey birdenbire anlam kazandı. Altın madeni abartı değilse, Malcolm birkaç yüz bin dolarlık ikramiyeyle oradan ayrılabilirdi.

Kumarhaneler kiminle uğraştıklarını bilmek zorundaydı. Kimse bir koala bilimcisinin bu kadar borcu olmasına izin vermezdi, ama büyük bir loncadan gelen yıldız saldırı ekibi lideri ise başka bir hikayeydi. Biraz ahlakları olsaydı Malcolm'u keserlerdi, ama onlar ahlak işinde değillerdi.

"O bir ödeme planında," dedi Leo.

"Tabii ki öyle."

Ve onun bu çukuru daha da derinleştirmesine izin vereceklerdi. Neden olmasın? O, pasif gelir kaynağı olan altın yumurtlayan tavuk olmuştu. Ve tüm bunlar denetimler sırasında ortaya çıkmalıydı. Bu ödemeler bir yerden gelmiş olmalıydı ve Malcolm yıllardır bunu yapıyordu. Kendine saygısı olan herhangi bir muhasebeci, büyük miktarda para çıktığını fark ederdi.

"Denetçi..." "Onu da

hallettik, efendim."

Kadın mı? Malcolm'un denetçisi bir erkekti... ve iki yıl önce emekli olmuştu.

Lonca onu başka birine atamış olmalı. "Susan Calloway mı?" "Evet."

"İlişkileri mi var?"

Leo gözlerini kırptı. "Öyle! Nasıl..."

"Üç yıl önce Kuruluş Partisi'nde. İki içki aldı, biri karısı için, biri Susan için, ve şampanyayı ona uzattığında, kadının yüzü aydınlandı. Sonra kocası masaya döndü ve kadın gülümsemeyi kesti."

O partiden sonra Malcolm ve Susan'a ayrı ayrı kuralların geçerli olduğunu hatırlatmıştı. Loncada bir davranış kuralları vardı ve her üye aday, sözleşme aşamasında bu kuralları okuduğunu ve uymayı kabul ettiğini belirten bir belge imzalamıştı. Cold Chaos, ilişkileri hoş görmezdi. Her iki taraf da bekarsa, lonca üyeleri arasındaki ilişkiler sorun olmazdı, ancak eşini aldatmak, lonca içinde veya dışında, ağır yaptırımlarla sonuçlanırdı.

Zina, güveni sarsar, morali bozar ve emir komuta zincirini zayıflatırdı. Bu, ABD Ordusu'nun resmi tutumuydu ve subaylık görevindeyken, bu talimatın defalarca ihlal edildiğini görmüştü. Kıdemli astsubaylar, uzun süreli görevlere her gittiklerinde, çift hayat süren subayların

uzun süreli görevlere her çıktıklarında çift hayat süren subaylara kadar. Hiçbiri iyi sonuçlanmamıştı.

O, guild'de böyle şeylerin olmasını istemiyordu. Hayatında en önemli olması gereken kişiye sadık kalacak disiplin ve ahlaki dayanıklılığa sahip değilsen, hayatların tehlikede olduğu bir durumda kimse sana güvenebilir mi?

Konumunu oldukça netleştirmişti. Malcolm ve Susan hiçbir şey olmadığını yemin ettiler ve Elias o günden sonra herhangi bir sorun belirtisi görmedi. Bu arada Susan sessizce Malcolm'un denetçisi oldu ve onun kumar oynamasını görmezden gelmeye karar verdi.

Elias içini çekerek içini çekti. Bazı günler artık pes ediyordu. "Hukuk departmanı haberdar mı?" diye sordu.

"Evet. Kumarhanenin Malcolm'un mirasından tahsilat yapmaya çalışmayacağını düşünüyorlar. Ondan zaten yeterince para aldılar ve ölen bir yeteneğin dul eşini takip etmek kötü bir görüntü olur. Tüm bu olaydaki dolandırıcılıktan bahsetmiyorum bile."

"Jackson?"

"Henüz haber yok."

"Artık çok uzun sürmez," dedi Elias.

Elias'ın telefonu sanki işaret almışçasına çaldı. Telefonuna baktı. 81 ülke kodu. "Lanet olsun."

Aramayı cevapladı.

Ekranda Yasuo Morita belirdi, kırklı yaşlarında zinde bir adam, kısa kesilmiş siyah saçları, çenesini koyulaştıran sakal izleri ve zeki gözlerinin köşelerinde kaz ayakları vardı.

"Elias. Seni görmek güzel," dedi Yasuo. Hikari no Ryu'nun başkan yardımcısı, çok az aksanlı İngilizce konuşuyordu.

"Sizi de görmek güzel."

"Şifacın eve dönmek için uçağa bindi. Adamlarım uçuş bilgilerini gönderdi."

Yasuo'nun görüş alanı dışında Leo tabletini salladı ve başını salladı.

"Bu bizim isteğimizle yapılmadı," dedi Yasuo. "Birisi iyilik yapmak için fazla hevesli davrandı. Bu hata düzeltildi."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Beni şaşırttın. Aferin."

"Hala seni tetikte tutabildiğime sevindim." Yasuo gülümsedi. "Bir daha olmayacak."

Japonya'da çalışan, ABD doğumlu birkaç düzine tanınmış Yetenekli vardı. Bu sabah dokuz tanesi aynı anda izin isteyip eve dönüş biletlerini ayırttı. Bu çok çarpıcı bir açıklamaydı ve etkileyici görünüyordu, ancak Cold Chaos için yapılmamıştı.

Lonca sandbox'ı küçüktü ve iyi şifacılar nadirdi. Özellikle Jackson gibi acil durumlarda elinden geleni yapan şifacılar. Elias, Jackson'ı tanıyan veya şifacının yardımından faydalanmış tüm yetenekleri aramıştı. Bazıları Jackson'ı şahsen tanıyordu, bazıları ise aile üyeleri aracılığıyla, ama hepsi şifacılar müdahale edilemeyeceği konusunda hemfikirdi.

Bütün bunları Yasuo'ya açıklamak gereksizdi. Cold Chaos'un geniş bir etki alanına sahip olduğunu düşünmesi çok daha iyiydi.

"Kardeşim nasıl?" diye sordu Yasuo.

"Yosuke iyi. Assault Team 2'nin baş hasar vericisi olarak terfi etti."

"Olması gerektiği gibi. Onu bir dahaki görüşünde, babasının onu iki yıldır görmediğini hatırlatır mısın?"

"Söylerim."

"Hoşça kal ve iyi şanslar."

"Sana da."

Elias telefonu kapattı. "Ne zaman geliyor?"

"Bir süre yok." Leo yüzünü buruşturdu. "Japonya'ya tayfun yaklaşıyor. Tüm uçuşlar yeniden düzenleniyor. Uçak az önce kalktı ve o Hong Kong'da bir gece konaklayarak

Narita'dan Hong Kong'da bir gece konaklayarak yola çıktı. Hazırlıklara başlayayım."

Jackson bir gün gecikse bile, işler yolunda gidiyordu. Sonunda bu lanet olası ihlali çözeceklerdi. Elias omuzlarını dikleştirdi.

Kapıdan girdikleri anda her şey yoluna girecekti.

Başımı bir göl ejderhasının vücudundan kaldırıp dinledim. Yanımda Bear çiğnemeyi bıraktı. Kulakları seğirdi.

Tünellerde bizi takip eden bir şey vardı.

Örümcek çobanlarını üç gece önce geride bıraktık. Saatim olmadığı için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ve sirkadiyen ritmim tamamen bozulmuştu. Güneşin doğuşu ya da batışı yoktu. Sadece mağaralar vardı. Yorulana kadar yürüdük ve savaştık, sonra yemek yiyip dinlendik. Kısa süreli uykular uyudum, yedi ya da sekiz saatlik tam uykular değil, birkaç saatlik uykular. Son kez yatmaya yattığımızda, Bear yarıda havlamaya başladı. O havlardı, ben uyanırdım, ikimiz de karanlığa bakardık, sonra o sakinleşir ve biz tekrar uykuya daldardık. Başımızda bir canavar dolaşıyor sanıyordum ama artık öyle gelmiyordu. Sanki akıllı ve sabırlı bir şey bizi kasten avlıyordu. Avcımız menzilimizin dışında kalıyordu. Bazen bir varlığın titremesini hissederdim, sonra kaybolurdu.

Dinlendikten sonra tüm gücümle ilerledim, tünelleri ve mağaraları son hızla geçtim. Onları atlattığımızı sandım. Ama öyle olmadı.

Bear, göl ejderhası bifteğini yemeye devam etti. Yaban arısı kraliçesi benim için bir dönüm noktası oldu. O ana kadar kendimi av olarak görüyordum.

Kavgadan kaçınmaya çalışıyordum ve karşılaştığımız her şeyin benden daha güçlü olduğunu varsayıyordum.

Hâlâ temkinliydim, ama gerçek sonunda kafama dank etmişti. Bu geçitteki birçok şeyden daha hızlı ve daha güçlüydüm ve yaralarım birkaç saat içinde iyileşti. Artık etrafta dolanmıyordum. Doğruca ilerliyordum. Ve bir şey çok yaklaşmayı başardığında, canavar köpeğim onu paramparça ediyordu. Bear iki santim daha uzadı ve kırk kiloya ulaştı. Başladığımızda arkamda saklanan korkak çoban çoktan gitmişti. Artık Bear bir düşman gördüğünde, kendini bir avcı gibi tutuyordu. Bir kavga kokusu aldığında kuyruğu sallanıyor ve parlak gözleri "Vay canına, acaba bu lezzetli mi?" der gibi bakıyordu.

Belki de bir değişiklik hissettikleri için, takipçilerimiz bize yaklaşmadı. Elektrik direği büyüklüğünde dev bir yılan, bir avuç gümüş böcek, tanımlayamadığım tentaküllü bir şey ve şimdi de derin bir göletin kıyısında bize pusu kurmaya çalışan bir göl ejderhası öldürdük. Bu, ilkinden daha küçüktü, ama yine de kazanmak için uğraşmamızı gerektirdi. Dinlenmek, iyileşmek ve yemek yemek için mola verdik ve şimdi görünmeyen takipçimiz bizi yakaladı.

Sırtımdaki çantayı yerinden oynattım. Örümcek çobanları beni öylece geçirmemişti. Liderleri ve iki muhafız örümceği, bizi tünellerde yaklaşık yarım mil boyunca eşlik etti. Konuşmadık, ama bana saygılı davrandı. Sonunda, diğer çobanlardan biri bize yetişti ve bana örümcek ipeğinden yapılmış, içinde iplerimden birinin bulunduğu bir sırt çantası getirdi.

Sırt çantası ağırlıksızdı ve neredeyse yok edilemezdi. Şu anda içinde o ip, kaskım, Bear'ın tasma ve koşum takımı vardı. Neden bu eşyaları yanımda taşıdığımı bilmiyordum. İp işe yarayabilirdi, ama koşum takımı Bear'a artık uymuyordu ve kask da çoğunlukla ayak bağı oluyordu. Işığı olmadan daha iyi görebiliyordum. Gözlerim karanlığa tamamen alışmıştı. İnsanların gece görüşü eşliğini günler önce aştığıma emindim.

Göl ejderhasının yanından kağıt inceliğinde bir dilim kestim ve çiğnedim.

"Ayı, ya bu ejderha tavuk gibi tadı var ya da ben aklımı kaçıyorum."

Ayı et parçasını parçaladı.

"Takipçilere kıyasla, bu gerçekten lezzetli."

Ne kadar rahat davranırsak, avcı o kadar yaklaşırdı. Bir ısırık daha aldım. Gelin, sadece ben ve köpeğim piknik yapıyoruz. Bize katılın, olur mu? Biz zararsızız, yemin ederim.

Çiğnedim ve
bekledim. Hiçbir şey
olmadı.

Hareket eden bir kamyon büyüklüğünde bir canavarı yiyip, arkada cesetler bırakırken zararsız görünmek zor.

Kayaya yaslandım. "Mutluyum, Ayı. Karnım doydu, su içtim, dinlendim ve ikimiz de yaralanmadık."

Çoban bana bir bakış attı.

"Gençken, mutluluğun büyük zafer anlarından oluştuğunu düşünürsün. Ehliyetini almak. Mezun olmak. İstedığın üniversiteye kabul edilmek. Düğün günün – bu çok büyük bir an. Ama yaşlandıkça, bunların hatırladığın anlar olduğunu, ama çok nadir olduğunu fark edersin. Mutlu olmak istiyorsan, küçük şeylerde mutluluk ararsın. En sevdiğin kahveden bir fincan. İyi bir kitap. Uzun ve zor bir iş gününün ardından kanepede uzanmak. Bazıları bunların mutlu değil, memnun olduğun anlar olduğunu söyleyebilir. Ama ben elimden geleni alırım ve şu anda bu bir an."

Bear bana gülümsedi.

"Dışarı çıktığımızda ve çocuklarıma kavuştuğumda, işte o an büyük bir an olacak. Onları seveceksin Bear. Onlar da seni sevecekler, çünkü sen dünyanın en iyi kızıydın."

Ne pahasına olursa olsun bu kapıdan çıkacaktım. Artık içeri girdiğim Ada olmasam bile. Ve çıktığımızda Bear benimle eve gelecekti. Ne pahasına olursa olsun onu guild'den koparacaktım. Sonuçta artık *sadrin'dim*. Bir şeyler düşünecektim.

Sadrin. Bu kelime zihnimde yankılandı. Ajansdaki iş arkadaşlarımdan birinin masasında, içinde dikroik film kağıdı bulunan kristal bir küp vardı. Küpü çevirdiğinde, içindeki renkler değişiyordu. Küpün aynı bölümü, konumuna ve ışığa göre mavi, kırmızı veya sarı görünebiliyordu. *Sadrin* de öyle biriydi.

Ben sadrin'dim. Ben sadrin'im.

Bu kelimedede bir anlam dünyası vardı, ama onu çözemiyordum. Hem ağır hem de geçici bir şey gibi geliyordu, bilmem gereken, zaten bildiğim, keşfetmem gereken bir şey... DDC eğitimi kapsamında katıldığım kuantum fiziği derslerinde olduğu gibi beynimi parçalıyordu. Elektron hem parçacık hem dalgaydı, ışık kuantum alanıydı ve ben *sadrin'dim*.

Örümcek çobanlarıyla konuştuğumda da aynı garip hissi yaşamıştım. Ne dediğimi biliyordum ve anlaşıyordum, ama onların dilini konuşmuyordum. Daha çok, minnettarlığımı ifade etme niyeti oluşturuyordum ve zihnimde bir şey bunu uygun seslere dönüştürüyordu.

Teknik olarak, konuşma genel olarak böyle işliyordu. Konuşma niyeti oluşturuyorduk ve vücudumuz sesi ürettiyordu, ama İngilizce konuştuğumda bu süreç anlık oluyordu. Örümcek çobanlarıyla konuşurken, bu sinirsel bağlantının yavaş çekimde gerçekleştiğini hissettim. Bu rahatsız ediciydi.

O kadın kafama ne koymuştu?

Ayı göle koştu, su içti ve bana doğru koştu. Gitme zamanı gelmişti.

Mağarayı geçip başka bir tünele ulaştık. Bir an gözlerimi kapatıp çapanın konumunu kontrol ettim. Evet, hâlâ dümdüz ilerliyordu. Artık çok yakındı ve dikkatimi daha da dağıtır hale gelmişti. Daha önce bunu psişik bir kıymıkla karşılaştırmıştım; o kıymık iltihaplanmıştı. Bilincime saplanıp zonkluyordu.

Çapa genellikle iyi korunurdu. Mecazi olarak konuşursak, seviye atlamıştım, ama onu koruyan şeyi alt edebileceğimden emin değildim. Bir parçam denemek istiyordu. Orada bir şey olmasını, kesip parçalara ayırabileceğim bir şey olmasını istiyordu.

Parçalamak istediğim bir şey. Öncelikle bu gedik açan kişiyi, onun değerli biyolojik silahını öldürerek cezalandırmak mı istediğimi, yoksa derinlerde hala korktuğum için kendime bir şey kanıtlamak mı istediğimi bilmiyordum. Bunun üzerinde durmanın bir faydası olmazdı. Çapa bizim hedefimizdi. Oraya varacaktık.

Belki orada bazı cevaplar bulurdum.

Tünel sona erdi ve Bear ile başka bir taş köprüye çıktık. Her iki tarafımızda oval bir mağara uzanıyordu, çok büyük değildi ama derindi, yaklaşık yüz metre genişliğinde ve iki katı derinliğinde. Dar taş köprü, mağaranın ortasından geçiyordu. Diğer tarafta başka bir tünel bizi bekliyordu.

Yolun ortasında yürümeye devam ettik. Köprünün ortasına gelmişken, aşağıda bir şeyin parladığını gördüm.

"Dinlen."

Ayı uzandı. Yeni komutlar üzerinde çalışıyorduk. Cold Chaos muhtemelen çoğunu çoktan öğretmişti, ama ben Almanca kelimelerini bilmiyordum, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldık. Şu ana kadar, *dinlen*, *kalk*, *bırak* ve *geri dön komutlarını* öğrendi. Sonuncusu özellikle kavgada çok kullanışlıydı. Savaş stratejilerimiz genellikle iki şekildeydi. Rakip ayıdan daha küçük veya yaklaşık aynı boyda ise, ayı rakibe çarpıp boğazına saldırırdı. Düşman daha büyükse, genellikle bir uzvunu hedef alır, üzerine atlar ve ağırlığını kullanarak onu yavaşlatırken ben onu keserdim. Onu arkama çağırmak çok önemliydi, çünkü göl ejderhası gibi bazı yaratıklar onu fırlatacak kadar güçlüydü. Son zamanlarda Bear bir şeyi ısırduğunda, üzerinde kalmaya başladı. Köpek dişleri artık 8 cm uzunluğundaydı ve diğer dişleri de büyümüştü.

Yiyecek olmadığını da anlıyor gibiydi, ama bu konuda karışık sonuçlar aldık.

Bir köpeği eğitmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyordum, ama Instagram'daki sevimli köpek yavrusu videoları bana bunun tekrar gerektirdiğini öğretti. Emir, itaat, ödül, tekrar ve tekrar. Bear'ın bir emri öğrenmesi sadece beş tekrar aldı

komutu öğrenmesi sadece beş tekrar aldı ve bir kez öğrendikten sonra unutmadı. Bunun normal olmadığını biliyordum, ama bu boşluğa girdiğimden beri hiçbir şey normal değildi. Normal, bavullarını toplayıp binayı terk etmişti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve dikkatlice kenara eğilip aşağıya baktım.

Aşağıda cesetler yatıyordu. Soğuk Kaos'un tanıdık indigo rengindeki insan cesetleri.

Üşüdüm.

Noah'ın oyuncak figürleri yatağa atılmış gibi mağaranın dibine dağılmışlardı. Bazılarının uzuvları eksikti, bazıları ikiye bölünmüştü. Tanıdık geliyordu. Bunu maden sahasında görmüştüm. Kontrollü bir katliam. Bir kesik. Bir ölüm.

Kendimi cesetlere odaklanmaya zorladım. Tam olarak analiz edemeyecek kadar uzaktaydılar, ama yeteneğimle mesafeleri ölçtüğümde, bir anlığına mesafe görüşümün arttığını fark ettim. Tam altımda yatan ceset sırtüstü yatıyordu. *Esnedim* ve bir anlığına yeteneğim onun yüzünü kavradı.

Malcolm. Bu, ilk saldırı ekibiydi.

Malcolm'un cesedinin yanında bir şey parladı. Ona odaklandım. Cheesecake taşı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. London dışarı çıkarsa, kapı koordinatörü boşluğa girip cheesecake'i, yani sinyal taşını, şu anda altımda yanıp sönen taşın ikizini etkinleştirecekti. Cheesecake yanıp sönmeye başladığı anda, saldırı ekibi geri dönüp kapıya doğru yürümeye başlayacaktı. Başaramadılar, bu da cheesecake yanıp sönmeye başladığında ya çoktan ölmüş oldukları ya da ölürken kapıya geri dönüyor oldukları anlamına geliyordu.

Saldırı ekibi, madencilik ekibinden bir saat önce kapıya girdi. Madencilik ekibi, içeri girdikten yaklaşık otuz dakika sonra öldü.

Kapı iki saatten az uzaklıktaydı. Öyle olmalıydı.

Oraya inebilirsem, iki saat içinde gedikten çıkabilirdim.
Bear ve ben bu kabustan kurtulurduk. Eve gidebilirdik.

Kenardan tırmanıp oturdum, kendimi toplamaya çalıştım. Sakinleşmem gerekiyordu.

Oraya inebilir miydik? Fiziksel olarak mümkün müydü?

Kenara geri sürünerek tekrar aşağı baktım ve yeteneğimi kullanarak mesafeyi ikinci kez ölçtüm. İki yüz on bir fit. Sırt çantamdaki ip, örümcek çobanlarının yardımıyla kayalıktan inmek için kestiğim uzunluktan geriye sadece elli fit kalmıştı.

Hiçbir şekilde yeterli değildi.

Artık oldukça uzağa atlayabiliyordum ve otuz fitlik bir düşüş imkansız değildi. Ama o ve ipim bana sadece seksen fit veriyordu. En az yüz otuz bir fit lazımdı.

Duvarları inceledim. Dik. Aşağı inmenin imkânı yoktu. Bear'ı bir şekilde kendime bağlasam bile başaramazdık.

Çılgılık atmak istedim. Çok yakındık. Lanet olsun.

Çok yakındık.

Tekrar aşağı baktım, cesetleri, zemini, duvarları inceledim...

Vazgeçmek zorundaydım. Aşağıya inmenin bir yolu yoktu. Burada oturup zaman ve enerjiyi boşa harcayarak takıntılı bir şekilde düşünmeye devam edemezdik.

Birinin bakışlarının ağırlığını hissettim. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Konsantre oldum. Gizli gözcü, mağaranın karşısında, köprüye dik olarak duruyordu.

Yavaşça sırt çantama uzandım, kaskımı çıkardım, ışığın seçici düğmesini en yüksek seviyeye getirdim ve kaskı başıma geçirdim.

Karşımızda, uzak duvardaki bir boşluktan iki parlak göz bana bakıyordu. Yeteneğim, uzun bir insan kafasının ana hatlarını yakaladı. Bir göz kırpma arasında, taşın arkasına kayboldu.

Kaskın üzerindeki ışık titreyerek söndü.

"Artık onu kaybetmediğimizi biliyoruz, Bear."

Bizi takip eden bir şey *vardı*. Sadece bir şey değil. Birisi. Ve parlak kırmızı renkteydi.

Kırmızı, değer anlamına geliyordu. Avcımız, renginin yoğunluğuna bakılırsa, bizim için çok değerli olan, çok ihtiyacımız olan bir şey sunuyordu.

Ayağa kalktım ve kaskı çuvalımın içine geri tıktırdım. Işık kaynağı olarak işe yaramazdı, ama Bear'ın su kabı olarak hala işlevini görüyordu. Çapa hala farkındalığımın sınırında nabız gibi atıyordu.

"Çapayı bulursak, belki aşağıya inmenin bir yolunu bulabiliriz." Bear kuyruğunu salladı.

"Hadi, Bearkins."

İleri doğru yürümeye başladım ve Bear peşimden koştu.

BEAR VE BEN, AŞAĞIDA UÇURUMUN OLDUĞU BAŞKA BİR TAŞ KÖPRÜDEN GEÇTİK.

Bu kısım, kısa tünellerle birbirine bağlanan devasa mağaralar ve derin kuyulardan oluşuyor gibiydi. Doğal taş köprüler, dik uçurumları birbirine bağlıyordu. Su çok azdı. Son göl ejderhasını öldürdüğümüzde matalarımızı doldurmuştum ve su rezervimizin yarısı bitmişti. Bu beni tedirgin ediyordu. Sürekli bir dere bulmayı umuyordum ama bulamıyordum.

Öldürdüğümüz canavarların kanından biraz nem alabilirdik, ama onlar da azalmıştı. Kimse yolumuzu kesmedi. Belki de gedikte yaşayanlar, hepimiz birden fazla tehdit oluşturduğumuza karar vermişlerdi, ama ben bundan şüpheliydim. Birkaç kez aşağıda yaratık cesetleri gördüm, sanki yüksekten düşmüş gibi parçalanmışlardı. Onları öldüren sadece düşüş değildi. Cesetler, korkunç pençeleri olan bir şey tarafından parçalanmış, parçalanmıştı. Daha da kötüsü, öldüklerinden beri onlara dokunulmamıştı. Burası leşçillerle doluydu, ama tüm o et çürüyordu. Bunun

Tek bir cevap vardı: Bu yaratıkları öldüren şey o kadar korkunçtu ki, başka hiçbir şey onların avlarına dokunmaya cesaret edemiyordu.

Çapa biraz sağda, ilerideydi. Yaklaşıyorduk, ama rotamız düz bir çizgi halinde değildi. Etrafında daireler çizerek, gittikçe daralan bir spiral içinde yaklaşıyorduk.

Arkamda Bear durdu. Döndüm. O, mağaranın sağ tarafına bakıyordu. O taraf karanlıkta kalmıştı.

Bear sessiz ve kasıtlı bir havladı.

Karanlıkta kesinlikle bir şey vardı.

Kaslarımı *gerginleştirdim*. Yeteneğim dışarıya doğru yayıldı, karanlığa olan mesafeyi ölçmeye çalıştı ama yetmedi.

Hav.

Altımızda sağa doğru uzanan başka bir taş köprü vardı. Yirmi fitlik bir düşüş vardı. Oraya inersek, ipimi kullanarak geri tırmanabilirdim.

Hav.

"Tamam. Gidip bir bakalım. Yukarı!"

Bear kollarıma atladı. Onu krem rengi kedim Mellow'u taşıdığım gibi kucakladım ve aşağı atladım. Alt taş köprüye indi. Darbe ayak tabanlarımdan bacaklarıma kadar yansıdı. Olimpik bir jimnastikçi gibi inişi başarıyla gerçekleştirdim. Belki buradan çıkınca kariyerimi değiştirim. Kırk yaşında akrobatlık yapan pek fazla kişi yok. Büyük sansasyon yaratırım.

Bear'ı yere indirdim ve gölgelere doğru ilerledik.

Dışarı çıktığımda ne yapacaktım? Öncelikle, Tia'nın deyiimiyle Cold Chaos'un beni öldürme şansı olmadığından emin olmam gerekiyordu. Onların başarısızlığının canlı kanıtıydım. Büyük bir yük. Bir hafta önce, ya da içeri girdiğimizden bu yana ne kadar zaman geçti bilmiyorum, büyük bir guildin, özellikle de Cold Chaos'un bu kadar alçalacağını düşünmezdim. Risk çok büyüktü. Ama artık en kötüsünü beklemekle kalmıyordum, buna güveniyordum.

Hayatta kalıp Cold Chaos engelini aştığımızı varsayarsak, DDC olanların tam olarak anlatılmasını isteyecekti. İki seçeneğim vardı. Birincisi, yeni keşfettiğim güçlerimi gösterip her şeyi itiraf edebilirdim. İkincisi, saklanabilirdim.

İlk seçenek, bildiğim hayatımın sonu anlamına geliyordu. Muhtemelen birden fazla şekilde. Duyarlı, zeki yaşam formlarıyla karşılaşmışım. Onlarla iletişim kurdum, ticaret yaptım ve diğer medeniyetlerin varlığına dair reddedilemez kanıtlara tanık oldum. Tek bir belirsiz, şekilsiz düşman değil, farklı zeki türlerden oluşan koca bir takımyıldız. Canavarlar ya da canavarlar değil. Düşünen, hisseden varlıklar.

Ve bazıları, örümcek çobanları gibi, açıkça düşmanca değildi. Biz onlara seçenek bırakmazsak kendilerini savunurlardı, ama mücevherimden edindiğim kısa bilgi, onların sadece yalnız bırakılmak istediklerini bana gösterdi.

Örümcek çobanları beni gördüklerinde şaşırmış görünmüyorlardı. Sakin tepkilerine bakılırsa, daha önce insan görmüş olmalılar ve benim *sadrin* olduğumu anında anlamışlardı. *Sadrin*'in ne olduğunu anlamamıştım, ama onlar anladı ve bana saygıyla davrandılar.

İhlaller neredeyse on yıldır devam ediyordu. Binlerce geçit, belki de dünya çapında yüz binlerce geçit dalgıcı vardı. Birisi benim gördüklerimi görmüş olmalıydı, ama DDC arşivlerinde düşmanca davranmayan zeki varlıklardan hiç bahsedilmiyordu.

Bu, çok yüksek bir yerde, onların varlığının gizli tutulması için bir karar alındığı anlamına geliyordu.

Mantıklıydı. Üniversitedeyken, uzay denizcilerin böcek benzeri uzaylılarla savaştığı bir bilim kurgu romanı okumuştum. Böcekler. Büyük, korkunç böcekler. Uzay denizcileri onları binlerce katlediyordu ve bundan hiç vicdan azabı duymuyorlardı, çünkü gerçek hayatta böcekleri suçluluk duymadan öldürebileceğimiz varlıklar olarak tanımlamıştık. Böcek ilaçları ve pestisitlerimiz vardı ve bunun ahlaki boyutunu hiç sorgulamıyorduk.

Düşmanınızı böcek veya akılsız bir canavara indirgemek, onların canını almanın suçluluk duygusunu ortadan kaldırıyordu. Savaşla karşı karşıya kaldıklarında, insanlar her zaman rakiplerini insanlıktan çıkardı. Bunu görmek için İkinci Dünya Savaşı dönemindeki karikatürlere bakmak yeterliydi.

Şu anda, gedikler canavarlarla doluydu. Kapı dalgıçları onlarla savaştı ve geri kalanımız onları destekledi ve hizmetleri için teşekkür etti. İstilayı püskürtmek için birleştik ve bu savaşın ahlakını sorgulamadık. Düşmanı nefret etmek normaldi, çünkü bizi yok etmek isteyen akılsız bir biyolojik silah ordusuydu.

Eğer ortaya çıkıp herkese akıllı varlıklarla karşılaştığımı, bazılarıyla sohbet ettiğimi ve benimle konuşan ve kimliğimi aktif olarak değiştiren bir şey kafama koyan bir insanla tanıştığımı söyleseydim, bu sosyal yapıyı yerle bir ederdim.

Birleşik cephe parçalanacaktı. Bazıları pazarlık ve iletişim kurmak için hemen bu gedikleri kapatmaya çalışacaktı; bazıları paniğe kapılacaktı; diğerleri ise kaçmaya çalışacaktı. Büyük dinler, on yıl önce tapınaklarının kapılarını inananlarına açıklamak için kendilerini pretzel gibi bükme zorunda kaldıkları gibi, çok sayıda medeniyeti açıklamak için bir dizi daha bükülme sürecinden geçmek zorunda kalacaktı. İnsanlık kendi istikrarsızlığı ve kendi içine dönük bakışıyla boğuşacaktı ve biz bunu göze alamazdık. Çapaları yok etmeye devam etmeliydik, yoksa yok edilirdik.

O kapıyı açarsam, hükümet, işverenlerim, bir şey yapamadan beni ortadan kaldırırlardı. Muhtemelen hemen öldürmezlerdi. Önce beni hapsederlerdi. Sorguya çekilirdim, incelenirdim, analiz edilirdim ve ya sessizce ortadan kaldırılırdım ya da bir silaha dönüştürülürdüm. Beni kontrol etmek çok kolaydı. DDC, Tia ve Noah'ı rehin tuttuğu sürece, istedikleri her şeyi yapardım. Çocuklarımla hayatları tehlikede olacaktı.

Hayır, saklanmak tek seçeneğimdi. Şehit olmaya hazır değildim.

O kapıdan çıktığımızda, herkesi hala Adaline Moore olduğuma, bir değerlendirici ve savaşçı olmayan, şans eseri çatışmadan kurtulmuş birine inandırmam gerekiyordu. Muhtemelen farklı görünüyor olmama, sihirli bir kılıç taşımama, köpeğimin girdiğimiz zamankinden yüzde yirmi beş daha büyük olmasına ve beni koruyacak hiçbir erzak, silah veya savaş yeteneği olmadan çatışmada en az bir hafta hayatta kalmış olmama rağmen. Bu gerçekten duyulmamış bir şeydi.

Çocuk oyuncağı. Tabii.

Bunu nasıl başaracağımı hiç bilmiyordum. Ve bunun için endişelenmek için henüz çok erkendi.

Bir plan düşünmek için bolca vaktim vardı.

Beş dakika yürüdükten sonra, duvardaki bir deliğin önünde durduk. Delik yaklaşık üç metre genişliğinde ve yarı daireseldi, sanki kayaya oyulmuş gibiydi. Bear ve benim mor çiçeklerle savaşmak için sığındığımız küçük mağarayı hatırlattı. Delik boş ve karanlıktı, tek bir şey hariç. Açıklığın tam ortasında, bir tatlı tabağı büyüklüğünde karmaşık bir kadran havada asılı duruyordu.

Esnedim. Girişin tamamı parlak elektrik sarısı renkte parladı. Dokunmamalıydım. Normal görüşümle göremediğim bir bariyer vardı. Sadece kadran parlamıyordu. Bariyerin kaynağı bu olmalıydı.

Kadranı izledim. Kemikten oyulmuş ve gül altın renginde bir metalle kaplanmış beş eşmerkezli daire vardı. Her dairenin üzerinde eşit aralıklarla sekiz küçük yuvarlak çentik vardı. En üstteki çentik karanlıktı, saat yönünde ikinci çentik çoğunlukla karanlıktı ve sağ tarafında soluk gül altın renginde bir hilal vardı, üçüncü çentik yarısı altın, yarısı karanlıktı... Ayın evreleri.

Beş daire, beş ay, her birinde sekiz evre.

Binlerce kombinasyon.

Aklımda bir şey kıpırdadı. Bir görüntü gözlerimi kapladı. İnce parmaklı ve benekli bir elin aynı kadranı tuttuğunu ve kırmızı pençeleriyle daireleri çevirerek aşamaları seçtiğini gördüm. Farklı renklerde ve farklı aşamalarda beş ayın bulunduğu bir gece gökyüzü panoraması

. Kutsal bir kozmik kombinasyon, çarpık bir inancın parçası ve sadece inisiye olanların bildiği kutsal bir ritüelin temel taşı.

Görüntü kayboldu. Artık anahtarı bulmuştum, ama açıklaması yoktu. Kadranı buraya kim bırakmıştı, arkasında ne vardı ve en önemlisi, açmalı mıydım?

O delikte tehlikeli bir şey mi kilitliydi? Hazine, değerli bilgiler veya bizi yok edecek bir tür doğaüstü korku içerebilirdi.

Sadece yürümeye devam edebilirdim.

Zihnimde başka bir şey, bariyer veya onun yaratıcısıyla ilgili başka bir bilgi aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Bu çok sinir bozucuydu. O parlayan mücevherin içinde, bir şekilde içimde yaşayan daha fazlası olduğunu biliyordum, ama ona ulaşamıyordum. Sadece istediği zaman bana bir anlık görüntüler gösteriyordu.

Kadrana baktım. Bilmeliydim. Şimdi uzaklaşırsam, geri dönüp onu açana kadar bariyer beni yiyip bitirecekti. Bu zaman ve emek kaybı olurdu. Ve uzaklaşırsam, geri dönme şansım olup olmayacağı belli değildi.

Kadranı uzattım ve üstteki daireyi çevirdim. İlk ay dolunaydan yeni ayın başlangıcındaydı, ikincisi hilal şeklindeydi, üçüncüsü dolunaydı, dördüncüsü son çeyrekteydi ve sonuncusu karanlık yeni ayydı. Beş aylı düzensiz beşgen.

Kadranın daireleri kendi kendine dönerek kaydı. Açıklık yeşil renkte parladı ve kadran yere düştü. Yol açılmıştı.

HAVA BAYAT VE ESKİ IDRAR KOKUSUYLA KARIŞIK, YAKICI BİR KOKU VARDI
yanmış plastik kokusunu andırıyordu.

Bear ile yan yana mağaraya girdim. Hava akımlarını kokladı ve dişlerinin kenarlarını gösterdi. Evet. Ben de seninleyim.

Mağara boştu. Kadranı sırt çantama saklamıştım. Kadranı sıfırlayabileceğime emindim ve taşınabilir, geçilmez bir bariyer işimize yarayabilirdi.

En uzak duvara ulaştık. Sağda bir çıkmaz, solda karanlık bir geçit vardı. Sola, sonra sağa döndük, kısa bir koridordan geçtik ve küçük bir odaya girdik. Duvarda bir ışık kaynağı parlıyordu, elma büyüklüğünde bir kristal zayıf sarı bir ışıkla parlıyor ve neredeyse bir meşale gibi titriyordu. Son nefesini veriyordu.

Işığın altında, bir yaratık boynundaki tasmaya bağlı bir tür metal kordonla duvara bağlanmıştı. Muhtemelen bir metre ile bir metre otuz santim uzunluğundaydı ve kalın gri kürkle kaplıydı. Duman rengine kabarık bir kuyruk etrafına kıvrılmış, hayvanın çoğunu görüşten gizliyordu. Tek görebildiğim, kırmızı tilki kürkü gibi parlak kırmızı tüylerle kaplı büyük üçgen kulaklardı.

Bear'ın ağzından düşük bir hırıltı duyuldu.

"Şşş," dedim ona.

Bu bir evcil hayvan mıydı? Bekçi köpeği gibi bir şey mi? Öyleyse neyi koruyordu?

Odada hiçbir şey yoktu.

Yaratığın kulaklarının kenarları sanki şiddetle yırtılmış gibi pürüzlüydü. Kenarlarında kurumuş kan vardı. Her neyse, iyi muamele görmemişti.

Kaslarımı *gerginleştirdim*. Canavar hayattaydı ve nefes alıyordu, ama yeteneğim bana daha fazla bir şey söylemiyordu ve mücevher de sessiz kalıyordu.

Dikkatlice bir adım attım. Bir adım daha.

Hayvan hareketsiz yatıyordu. Bu normal değildi. Beni duymuş olmalıydı. O kulaklar sadece süs için değildi. Yaklaşmamı kasten görmezden geliyordu.

Bir adım
daha. Bir
adım daha.

Tilki benzeri yaratık bana saldırdı. Yıldırım hızındaydı, ama ben bunu bekliyordum ve geri çekildim. Karanlık pençeleri yüzümün bir santim önünden geçerek yüzümü yaladı. Tasma tilkiyi geri çekti.

Ayı ileri atıldı. "Dur!"

Bear durdu.

"Geri!"

Ayı dişlerini gıcırdatarak hırladı ama ilerlemedi. Tilki keskin

dişlerini gösterdi, tasmaındaki zincir gerildi. "Geri çekil,

Ayı."

Çoban, bir adım arkama gelene kadar geri çekildi. "Aferin kızım.

Otur."

Ayı oturdu, ama gerçekten istemiyordu.

Tilki yaratık duvara çekildi ve çömeldi. İki ayak üzerinde yürüdü ve kendini indirdiğinde, arka ayakları üzerine oturmadı. İki ayak üzerinde yürümeye alışkın biri gibi, insan gibi çömeldi.

Rakun-tilkiler, eşekler, paçavralara sarılmış bazı uzaylı varlıklar, kaderlerine hayıflanıyorlardı... Bu türden varlıkları daha önce bir vizyonda görmüştüm. Tüylerinin rengi farklıydı ve giysiler giiyorlardı, ama benzerlikleri çok belirgindi. Aynı tür. Sizi maddi olarak mahveden adamlar.

Tilki benzeri yaratık beni büyük altın gözleriyle izliyordu. Bu kadar berbat durumda olmasaydı, çok sevimli olurdu. Göğsündeki kan kurumuş kabuklar halindeydi. Kolları uzun yara izleriyle kaplıydı. Bir şey ya da daha büyük olasılıkla birisi onu dövmüş ya da işkence etmişti.

Oda, ölmek üzere olan ışık ve tutsak dışında boştu. Su yoktu. Yiyecek yoktu. Bunların getirildiğini gösteren hiçbir kap yoktu. Tilki buraya zincirlenmiş ve ölüme terk edilmişti.

Ve çıkış yolunu görebiliyordu. Işık, arkamdaki geçidi aydınlatıyordu. Hücrede kapı yoktu. Çıkış, sadece birkaç metre ötede, tam orada gibi görünüyordu. Tilki, duvardaki ışığı izliyordu

ve onun hayatının bir metaforu olduğunu fark ediyordu. Yakında ışık sönecek, hücre karanlığa gömülecek ve tilki de onunla birlikte ölecek, açlık ve susuzluktan ölecekti.

Tilki yaratık bir şekilde ipi koparıp dışarı fırlarsa, özgür olduğunu düşünerek, bir bariyere çarparak acı içinde kalırdı. Acı azaldığında, kaçışını engelleyen görünmez bir duvar olduğunu fark ederdi, bu duvar sadece dışarıdan açılabilirdi. Kadranı görürdü, ama asla dokunamazdı.

Bu, insan düzeyinde bir zulümdü. Onu öldürmek daha insancıl olurdu.

"Beni anlayabiliyor musun?"

Tilki bana baktı, gözleri tehditkar bir şekilde parlıyordu.

Bildiğim kadarıyla, korkunç bir cinayet serisi nedeniyle bu hücrede ölüm cezasına çarptırılmış bir suçluydu.

Kaslarımı *gerginleştirdim*. Tilki parlamadı. Zehirli değildi, bariyer gibi anında acı veya tehlike kaynağı değildi. Gördüğüm avcı gibi kırmızı renkte parlamıyordu. Sadece oradaydı.

Belimden boş bir matara çıkardım, dolu olanı da çıkardım ve toplam su kaynağımızın yaklaşık üçte birini ilk matara döktüm. Tilki beni neredeyse ateşli bir dikkatle izliyordu. Kapakları tekrar vidaladım, dolu şişeyi kemerime takıp diğerini önümde tuttum.

"Su."

Matara tilkiye attım. Havada yakaladı. Uzun parmaklarıyla ustaca kapağı çevirdi ve uzun, açgözlü yudumlarla suyu içti. Matara boşaldı ve bana baktı.

Ne yapmış olursa olsun, onu burada ölüme terk edemezdim.

Metal kordonu işaret ettim ve kılıcımı kısa, kalın bir satır gibi şekillendirdim.

Tilki keskin dişlerini tekrar gösterdi.

Bekledim.

İki yanan göz, şiddetli bir yoğunlukla bana bakıyordu.

"Seni öldürmek istemiyorum."

Yine kordonu işaret ettim, satırla kesme hareketi yaptım ve ellerimi kaldırarak bir adım geri attım.

Tilki ayağa kalktı ve karşı duvara doğru yürüdü, metal kordonu olabildiğince gerdi. Tamam. Top benim sahamdaydı.

Kordonu duvara sabitleyen braketin yanına yürüdüm. Braket pek sağlam görünmüyordu, sanki onu oraya yerleştiren kişi tutsakların kaçmasını istemiş gibiydi. Aksi halde neden böyle bir bariyer koymuş olsun ki? Kordonun kendisi hafifti ve plastikle metalin karışımı gibi hissediliyordu.

Hadi bakalım. Bıçağı salladım ve kablonun üzerine indirdim. Bıçak, beş milimetre kalınlığındaki kabloyu tek bir keskin vuruşla kesti. Kablo yere düştü.

Tilki, Ayı'nın yanından geçerek koridora koştu ve metal kordonu da peşinde sürükleyerek gözden kayboldu.

Ayı başını eğdi ve şaşkın bir ses çıkardı. "Değil mi? Bir teşekkür bile etmedi."

Etrafa baktım. Burada hiçbir şey kalmamıştı.

"Bugünkü iyiliğimizi yaptık. Bakalım cezasız kalacak mı?

Hadi kızım."

Taş köprü'nün ortasına gelmiştik ki, ileride koyu renkli bir tüy yumağı gördüm. Tilki, yorgunluk ve açlıktan düşmeden önce yaklaşık yüz metre ilerlemişti. Düşerken mataramı taş köprüye düşürdü.

Yanına çöktüm. Hala nefes alıyordu. Bear kokladı ve bana baktı. "Hayır, yemek değil."

Bir an onun başında durdum. Öylece bırakabilirdim. Ama yaralı ve yalnızdı, köprüde sıkışıp kalmıştı. Tıpkı Bear ve ben gibi.

İç geçirdim, kılıcımı bıçak gibi kullanarak tilkinin boynundaki tasmayı kestim. Garip, yarı plastik yarı metal bant parçalandı.

Mataramı aldım, tilkiyi kaldırdım ve yolumuza devam ederek geri
d ö n d ük.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Tilki gözlerini kapalı tuttu.

"Nefes alıp verişindeki değişikliği
duydum." Tepki yoktu.

"İstediğin gibi."

Kaya içindeki küçük bir çukurda oturduk, tilkinin hapishanesi olan küçük mağaradan pek farklı değildi. Tilkiyi kaldırdıktan sonra, onu taş köprüye taşıdım. Tek bir ip ile onu ve Ayı'yı köprünün üstüne çıkarmak biraz manevra gerektirdi, ama sonunda başardık ve tilkiyi tekrar kaldırdım. Birkaç saat yürüdük - ne kadar sürdüğünü bilmiyordum - ta ki Bear ve ben acıkıncaya kadar. Av ve su bulmak bir saat kadar sürdü, sonra bu saklanma yerine yatıp uykuya daldık.

Mağara girişinin ötesinde, uzakta büyük bir mağara uzanıyordu. Aşağıda, mor çiçeklerle çevrili bir dizi sığ göletin içinden dar bir dere akıyordu. Ortadaki gölette genç bir göl ejderhası yaşıyordu. O anda su altındaydı ama daha önce, küçük bir sürü yan geçitten su içmek için suya doğru ilerlerken keçiye benzeyen otçul hayvanlardan birini yakaladığını görmüştük.

Dar bir çıkıntı, duvara yapışık bir şekilde sağa doğru uzanıyor, sonra aşağıya dalarak kayaya açılan başka bir tünele bağlanıyordu. Bu mağaraya ulaşmanın tek yolu buydu. Tüneli kadranlı bariyerle kapatmışım. Açıklığın düzensiz şekli önemli değildi. Güç bariyeri, sağlam kayaya ulaşana kadar uygun şekilde genişledi. Bunu farklı tünellerde denemiştım. Açıklığın genişliği yirmi altı fitten az olduğu sürece bariyer kendini gösteriyordu. Şu an için kanatları olmayan veya dik duvarları tırmanamayan her şeyden güvendeydik. DDC bu teknolojiyi ele geçirirse, bilim adamları bayılacaktı.

Bir stalker jambonundan bir parça kestım ve kılıcımın ucunda misafirimize uzattım. "Aç mısın?"

Tilki bir gözünü araladı, eti, sonra beni baktı. Eli hızla uzandı ve kılıcım boşaldı. Yaratık eti havaya kaldırdı, kokladı ve yanındaki bir kayanın üzerine koydu. Bear yemeyi bırakıp onu izledi.

Tilki dört ayak üstüne döndü. Sırtı kavis yaptı. Gerildi ve öksürdü. Vücudu titredi, spazmlar sardı. Tekrar öksürdü, daha yüksek sesle. Ağzından küçük metal bir nesne düştü.

"Harika." Kendi avcı tartarımdan bir ısırık aldım.

Tilki hayali bir bardağı dudaklarına götürdü ve pençesini bana uzattı. Ona matara'lardan birini uzattım. Yaratık kapağı nazikçe açtı ve kusmuğunun üzerine biraz su döktü. Nesneyi kürküne sürttü, inceledi, başını salladı, matara'dan bir yudum aldı ve bana geri uzattı.

"Oh hayır, o artık senin." Başımı salladım.

Yaratık matara içti, onu kendine sıkıca sarıp ayaklarının yanına koydu. Yüzeyinde çıkıntılar olan büyük bir bilyeye benziyordu. Tilki, alınmasın diye onu yutmuş olmalıydı.

Eski mahkum, kayadan eti kapıp ağzına tıktırdı.

"Daha fazla?"

Tilki başını salladı. İnanılmaz derecede insana benziyordu. Jambondan bir dilim daha kestim.

Yaklaşık yarım kilo et yedikten sonra, küçük canavar geriye yaslanıp karnını ovuşturdu.

"Daha iyi mi?"

Tilki bana baktı, sonra kemiğini kemiren Ayı'ya baktı.

"Sen bize zarar vermedikçe o da sana zarar vermez. O benim köpeğim ve iyi bir kızdır."

Tilkinin gözleri kısıldı. Geriye yaslandı ve kıkırdadı. Ses çok şaşırtıcıydı.

Bana *gülüyordu*. Küçük pislik beni anlamıştı. "Bunun neresi komik?"

Yaratık mermeri aldı ve sıktı. Küreden bir ışık huzmesi çıktı ve bir görüntüye dönüştü. Kabarık bir Pomeranian, ardından bir Golden Retriever ve sonra bir İngiliz Bulldog.

Bu kayıtları nereden bulmuştu?

"Evet, hepsi köpek. Bear gibi köpekler."

Tilki cihaza işaret etti ve küçük bir havladı. Sonra Bear'ı işaret etti ve başını salladı. Pençelerini çıkardı ve sessiz, tehditkar *bir kükreme* çıkardı.

Bear köpek değildi. Bear korkutucu bir şeydi. "Onu dinleme Bear. Sen en iyi köpeksin."

Tilki güldü, sonra öne doğru eğildi. Bir pençesini göğsüne koydu. Ağzından sessiz bir ses çıktı. Eğer insan olsaydı, erkek ve tenor olduğunu söyledim.

"Kiar Jovo."

Bu bir isim olmalıydı. Elimi göğsüme koydum. "Ada Moore."

Kiar Jovo mermeri tekrar sıktı. Bir erkek ve bir kadının görüntüsü belirdi. Erkek bulanıklaştı ve Kiar Jovo'ya dönüştü. Erkekti. O bir erkekti.

Başımı salladım.

Mermer tekrar parladı. Yaşlı bir tilki çifti, tüyleri gri, omuzlarına mücevherli kuşaklar takmış, yan yana duruyordu. Kulaklarında altın halka küpeler parlıyordu. Arkalarında, benzer giysiler giymiş, çoğu gri veya siyah, tüyleri yoğun duman gibi olan çok sayıda tilki yaratık belirdi.

Kiar Jovo görüntünün üzerinde elini salladı. "Kiar." Göğsüne tekrar dokundu. "Jovo."

Kiar, aile ya da kabileydi. O, Kiar'ın Jovo'suydu. Elimi göğsüme koydum. "Ada."

Mermerim yoktu. Etrafa baktım, bir taş aldım ve yere bir çubuk adam çizdim: Ben, Tia, Noah, Bear ve kedimiz. Çizimin etrafını taşla daire içine aldım. "Moore."

Jovo başını salladı.

Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki. Bizim hakkımızda nereden biliyordu, nereden gelmişti, bu yarığa nasıl girmişti, bu yarığı kim ve neden açmıştı? Ama şu anda en önemli soruyu sormam gerekiyordu.

Kulaklarını ve göğsündeki yarayı işaret ettim. "Kim?"

Jovo çirkin bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. Mermer parladı ve tanıdık bir figür belirdi, gri, yırtık pırtık bir cüppeye sarılmış, her birinde bir bıçak tutan dört kolu vardı. Yanında ikinci bir figür duruyordu, çok daha küçük, daha zayıf, yüzü zincirlerden oluşan bir peçeyle gizlenmiş. Jovo onları insan çiftiyle aynı sıraya koyarsa, büyük olan erkek, küçük olan dişiydi. Bu, maden sahasında sadece erkek saldırganlar olduğu anlamına geliyordu. Erkeğin başı ve omuzları bizi takip eden yaratığın silüetine uyuyordu. Avcımız da bunlardan biriydi. Mantıklıydı.

Jovo'nun sesi boğuk bir hırıltıydı. "Kael'gress."

"Onları tanıyorum. Onları gördüm." Kendimi işaret ettim. "Moore." Jovo'yu işaret ettim. "Kiar." Dört kollu suikastçıyı işaret ettim.

Jovo başını salladı. Elini tekrar göğsüne koydu. "Lees." Beni işaret etti. "Hoo-man." Yaratığın görüntüsünü işaret etti. "Gress." Elini bıçak saplar gibi kaldırdı ve hayali bir bıçakla havayı deldi, görünmez bir düşmanı bıçak darbeleriyle parçaladı. "Kael."

Gress, türün adıydı. Kael'gress, öldüren bir gress'ti. Katil gress.

Jovo pençelerini görüntünün üzerinde gezdirdi, dişlerini gösterdi. Projeksiyonu yırtmaya çalıştı, parçaladı ve bana baktı.

"Bu Kael'gress'i öldürmek mi istiyorsun?"

Parmağımı Kael'gress'in boğazına götürdüm.

Jovo birkaç kez başını salladı, gözleri parlıyordu.

Dört kollu savaşçılar inanılmaz derecede tehlikeliydi. Onların mağarada dönüp durdukları anı gözümün önüne geldi. Sahipleri öldükten sonra beni öldürmek için uzayan gri örtülerden birini hala hatırlıyordum.

"Tehlikeli," dedim.

Jovo bana kaşlarını çattı. Bu kelimeye aşina değildi herhalde.

Ellerimi kaldırıp parmaklarımı ayırdım, Bear'dan bahsederken yaptığı gibi taklit ettim ve hırlayan bir ses çıkardım.

Jovo başını salladı, sonra görüntüyü tekrar taradı. Doğru, hala öldürme konusuna takılmıştık.

"Seni neredeyse öldürüyordu. Zincirlenmiştin." Jovo'nun boynunu işaret ettim ve parmağımla hayali bir ip çizdim. Çimlere işaret ettim ve Jovo'nun boynuna, sonra da kendi boynuma bir çizgi çizdim. O ikimizi de öldürecekti.

Jovo ellerini birleştirip bana eğildi. Ben başımı salladım. Hayır.

Jovo tekrar eğildi, sonra bir kez daha.

Kafamı salladım. "Hayır. Tehlikeli."

Jovo'nun gözlerinde umutsuzluk parladı. Derin bir nefes aldı ve metal bilyeyi bana uzattı.

Başımı salladım. "Hayır."

Jovo benden uzaklaştı, misketini iki eliyle sıkıca tuttu. Misket, onun en değerli varlığı, tek varlığıydı. Bana sahip olduğu her şeyi teklif etti ve ben hayır dedim. Eğer o bir insan olsaydı, ağlamak üzere olduğunu tahmin ederdim. Bu, intikamdan daha önemli bir şey gibi görünüyordu.

Çimlere işaret ettim. "Neden?"

Jovo çimleri işaret etti ve yakalama hareketi yaparak havadan bir şeyi zorla kapmaya çalıştı.

"Senden bir şey mi aldı?"

Jovo misketini sıktı. Gece gökyüzü parladı, garip takımyıldızlar ışıldadı. Yıldızlardan biri daha parlak parlıyordu. Jovo ona uzandı, yüzü özlemle doluydu.

"Ev mi?" diye tahmin ettim.

Bana baktı. Çubukla çizdiğim resme işaret ettim. "Ev mi?"

"Ev," dedi Jovo.

Çimlere işaret etti ve ellerini X şeklinde birleştirdi.

Gress ondan ne aldıysa, Jovo eve dönmek için ona ihtiyaç duyuyordu.

Burada tek başına mahsur kalmıştı.

Ben de eve gitmek istiyordum, dünyadaki her şeyden çok.

Jovo yere çökmüş, morali bozuktı.

"Gress nerede? Onu nerede bulabiliriz?" Etrafıma bakıyormuş gibi yaptım.

Jovo elini kaldırdı ve omzumun üzerinden bir yeri işaret etti. Bakmama bile gerek yoktu. Tam olarak hangi yöne işaret ettiğini biliyordum.

Jovo çapayı gösteriyordu.

İkimizin de istediği her şey çapada idi.

Gress beni takip ediyordu. Bundan emindim. Dördü mavi giysili kadını kovalıyor, onu öldürmeye çalışıyordu. Ya onu öldürmek ya da ondan bir şey almak istiyorlardı. Kadın ölmeden önce, benim için çok değerli bir şeyi bana verdi ve bu da beni onların yeni hedefi haline getirdi. Bu mantıksal bir çıkarım değildi. Mantıksal bir sıçrama bile değildi.

Bu gress beni avlayacaktı. Beni takip etmişti ama henüz mesafeyi kapatamamıştı. Belki de öncülümün dört tanesini öldürdüğünü biliyordu. Belki de kaçış yolumun olmadığını emin olana kadar saldırmak istemiyordu. Bu labirent gibi geçitler ve mağaralarda onu kaybedersem, beni bulması zor olacaktı.

Şimdiye kadar benim çapa noktasına gittiğimi fark etmiş olmalıydı. Orada bana pusu kuracaktı. Bear ve ben onunla tek başımıza ya da Jovo ile birlikte yüzleşebilirdik.

Bir de başka bir konu vardı. Jovo'nun eve gitmesini istiyordum. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum ve klanına dönmesini istiyordum.

"Tamam." Teslimiyet ve teslimiyet işareti olarak kollarımı açtım.

Jovo canlandı, gözleri parladı.

"Deneyeceğiz," dedim ona.

Lees bir sıçrayışla aramızdaki mesafeyi kapattı, ellerini kaldırdı ve bana sarıldı. Bir an ne yapacağımı bilemedim, sonra dikkatlice ona sarıldım.

ELIAS, ELMWOOD KÜTÜPHANESİ'NDEKİ GEÇİCİ OFİSİNDE TEK BAŞINA OTURUYORDU.

Pencerenin dışında, kapının etrafını aydınlatan projektör ışıkları dışında sokak zifiri karanlıktı. Telefonu saatin on geç olduğunu gösteriyordu. Dün gece iyi uyuyamamış, saat beşte uyanmış ve tüm günü son iki haftada biriken idari işleri halletmekle geçirmişti. Elmwood kapısı onun son kapısı olabilirdi. Bazıları bu düşünceden kaçınırdı. O ise hazırlıklı olmayı seven bir gerçekçiydi. Eğer bu görevden kurtulamazsa, Lonca'nın başına Stephanie Nguyen geçecekti. Operasyon müdürü olarak, o ve Leo'dan sonra üçüncü sıradaydı. Geçiş, onun elinden gelen en sorunsuz şekilde gerçekleşecekti.

Yorgundu. İşini bitirir bitirmez yatmalıydı, ama uyuyamıyordu.

Her şey yolunda giderse, Jackson saat ikiden sonra inecekti. Gümrükten geçip bagajını almak biraz zaman alacaktı, bu yüzden saat dörde kadar orada olurdu. Leo, onu bilgilendirmek için rahatsız etmemişti. Muhtemelen her şey yolunda gidiyordu. Elias onu bulup durumunu öğrenmeyi düşündü ama vazgeçti. Çocuk zaten kendini paralamıştı. Başlarına başka bir felaket gelirse, Leo ortaya çıkıp ona rapor verirdi.

Elias soğuk kahvesinin son yudumunu içti. Önündeki tabletteki fotoğraf yirmi yıllık bir fotoğraftı. Şükran Günü tatilinde Chicago Botanik Bahçesi'nde çekilmişti. Brenda en sevdiği mavi paltosunu giymişti. Arkasında pitoresk çam ağaçlarının oluşturduğu bir duvar, altı yaşındaki Ryan'ı kollarına sararak taş merdivenlere çömelmişti. Ryan'ın yüzü limon yemiş gibi buruşmuştu. Oğlu doğduğundan beri fotoğrafının çekilmesine karşı özel bir savaş vermişti ve çoğu savaşı kazanmıştı. Brenda gülümsüyordu, yumuşak kahverengi saçları beyaz şapkasının altından dökülüyordu.

Neden bu fotoğrafa takıldığını bilmiyordu. Başka fotoğraflar da vardı, bazıları plajda, bazıları başka tatillerde çekilmiş, birkaç tanesi de ordudaki balolardan, Brenda ile birlikte giyinip poz vermişlerdi. Ama o her zaman bu fotoğrafa dönüyordu.

O zamanlar ikinci görevinden dönmüş ve bir süre Ortadoğu'dan uzak kalmaya karar vermişti. İlk denemesinde yüzbaşı olmuştu ve bir şirket komutanlığı görevi için hazırlıklar yapılıyordu. Tam olarak nerede olacağını bilmiyordu, ama Amerika'da olacağını biliyordu. Er ya da geç onu tekrar göndereceklerdi, bundan hiç şüphesi yoktu, ama şimdilik birkaç yıl boyunca her gece olmasa da çoğu gece evinde olacaktı. Onu nereye gönderirlerse göndersinler, Brenda ve oğlunun da orada olacağını bilmek ona huzur veriyordu. Tekrar bir aile olacaklardı.

Brenda, Farmasötik Bilimler alanında doktorasını tamamlamıştı. Nereye gideceklerini öğrenene kadar iş aramayı ertelemişti, ancak diplomasının rağbeti yüksekti ve bir sorun çıkacağını tahmin etmemişti. O, görev süresi boyunca Chicago'da, ailesinin yanında kalmıştı. Ailesi Ryan'la vakit geçirmek istiyordu ve o da derecesini tamamlarken desteğe ihtiyaç duyuyordu. O, Brenda'nın Chicago'dan ayrılmak istemeyeceğini düşünmüştü, ama konuyu açtığında, Brenda onu parıldayan bir gülümsemeyle kucakladı ve kaçmak için sabırsızlandığını söyledi. O an hissettiği rahatlamayı hâlâ hatırlıyordu.

O fotoğraf, her şeyin önlerinde olduğu bir anıydı. Yıllar süren sıkı çalışma ve fedakarlıkların meyvelerini almaya başlamışlardı. Gelecek parlak görünüyordu.

Daha mutlu zamanlardı. Hayatının herhangi bir anına geri dönebilecek olsaydı, bu anı seçerdi.

On yıl sonra karısı ölmek üzereydi. Kanseri agresifti ve tedaviye direniyordu. Onlara on yılları kaldığını sanıyorlardı. Ayları kalmıştı.

Acil izin aldı ve izin süresi dolduğunda uzatılmasını istedi. Reddedildi. Komutanlığı onu ikinci komutanlıktan kendi taburuna terfi ettirmek istiyordu. Yarbaylığa terfi için sıra bekliyordu. Komutanı onu çağırdı ve geleceği düşünmesi gerektiğini söyledi. Her ne kadar trajik olsa da, altı ay sonra dul kalacaktı, ama hala bir oğlu ve geri kalan hayatı vardı. Sağlam bir geçmişi vardı. Doğru seçimleri yaparsa çok ileri gidebilirdi. *Cenaze töreni bittiğinde, çocuğun mezun olup üniversiteye gittiğinde, ne yapacaksın? Akıllı bir karar ver.*

Elias ertesi gün görevinden istifa etti.

İki ay sonra, hastanede, bitkin ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde Brenda'nın nefes alıp verişini izliyordu. Tümörleri çıkarmak için onu tekrar ameliyat etmişlerdi. On altı yaşındaki Ryan'ın elini omzuna koyduğunu hatırladı. *"Baba, eve git. Duş al, uyu, bir şeyler ye. Kokuyorsun ve berbat görünüyorsun. Ben annemle kalırım. Bir şey olursa ararım."*

Eve gidip yığıldı. Ertesi gün öğleden sonra uyandığında, kapılar patlamış, canavarlar şehri istila etmiş ve dünyada en çok sevdiği iki insan ölmüştü. Kapılar açılmadan önce, o bir koca ve bir babaydı. Bir karısı ve bir oğlu vardı. On gün sonra geriye kalan tek şey iki küp külleri idi. Cenazeden sonraki sabah, bir Yetenek olarak uyanmıştı.

Hala acıyordu. Zaman geçmesine rağmen iyileşmiyordu. Birilerini öldürmek de iyileştirmiyordu. İki seçeneği vardı: ya bunu düşünerek acı çekmek ya da düşünmeyip hayatına devam etmek.

Ve Malcolm, kaybettiği her şeye sahipti. Bir eş, iki çocuk, bir aile...

Ve bir metresi.

Ve büyük bir kumar bağımlılığı.

Ve asla ödeyemeyeceği bir borç.

Bu Elias'ı mantıksız bir şekilde
öfkелendirdi.

Elias, zamanı geri alabilmeyi dilerken, Malcolm'un sahip olduğu her şeye değer vermediği için ona kızgındı. Malcolm'un bağımlılığını fark edemediği, London'a ikinci bir şans verdiği ve ikisini bir ekibin başına getirip herkesi öldürdüğü için kendine kızgındı. İhlalleri yapanlara kızgındı. Sadece çok kızgındı.

Leo'nun kapıda belirdiğini gördü. Eğer daha iyi bilmesaydı, ikinci komutanının teleportasyon yeteneği olduğuna yemin edebilirdi.

"O tayfun hakkında..." diye başladı Leo.

Elias'ın yumruğu masaya indi. Masa çatladı ve binlerce parçaya ayrıldı. Tableti ve telefonu yere düştü.

Jackson, kapının arkasından küçük bir gülümsemeyle başını uzattı. "Eski ekibi yeniden bir araya getirdiğini duydum. Uygun mu? Geri gelebilirim."

Elias küfretti.

"Beni o kışkırttı," dedi Leo.

"Ben yaptım." Jackson
başını salladı. Elias
sadece onlara bakakaldı.

Jackson elindeki iki bardağı kaldırdı. "Buradaki kahveye benzettiğin o iğrenç şeyden getirdim. Neden bu küçük odadan çıkıp benimle bir şeyler içmiyorsun?"

"Masayı değiştireceğim," dedi Leo.

Elias içini çekti ve enkazdan telefonunu ve tabletini çıkardı.

İkinci kattaki ofisin dışındaki salona geçtiler, aşağıdaki kütüphane katını görebiliyorlardı.

Elias kahvesini yudumladı. Gerçekten pislik gibi tadı vardı, ama en azından soğuk değildi. "Buraya bu kadar çabuk nasıl geldin?"

"Bir iyilik istedim," dedi Jackson. "Uçuş saatini değiştiremedim. Beni koltuğuma kadar eşlik ettiler. Hong Kong'da uçaktan indim, beklemek yerine başka bir uçağa bindim, fırtınayı atlattım ve buradayım."

Elias sessizce nefes verdi.

Şifacı kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "İğrenç." "Sıcak."

"Evet, o da var," diye onayladı Jackson.

Zayıf bir adamdı, sadece ince değil, aynı zamanda kısa ve solgundu, düşünceli gözleri ve kafasına yakın kesilmiş açık kahverengi saçları vardı. Gözden kaçması kolaydı. Önemsenmesi kolaydı.

"Başımız belada," dedi Jackson. "Evet."

"Leo, DDC'nin güncellemeyi yarın yayınlayacağını söyledi." "Doğru," dedi Elias.

Zamanları kalmamıştı. DDC bu ölümcül olayı daha fazla gizli tutamazdı ve Leo'nun bağlantısı, durumun değiştiğini ve artık bunu gizli tutamayacağını söylemişti. Yarın bir basın açıklaması yapılacaktı

yarın yayınlanacaktı. Basın açıklaması yayınlanır yayınlanmaz, Cold Chaos ülkenin odak noktası haline gelecekti.

Durum kötü görünüyordu. Bir saldırı ekibi ve bir madencilik ekibi ölmüştü, öldürülmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti ve hem DDC hem de Cold Chaos bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Medya bu konunun peşini bırakmayacaktı. Politikacılar bunu kendi amaçları için kullanacaktı. Rakip guildler Cold Chaos'u korkaklık ve görev ihmalinden suçlayacaktı. Halkın baskısı çok büyük olacaktı.

Yasa, orijinal guild kapıyı kapatamazsa DDC'ye ihlalin mülkiyetini yeniden atama yetkisi veriyordu. Yarın ülke hesap soracaktı. DDC, dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için kapıyı yeniden atayacaktı.

Loncalar birbirleriyle kıyasıya rekabet içindeydi. Geçmiş performansınızın ne kadar iyi olduğu önemli değildi; önemli olan, en son ihlali ne kadar iyi kapattığınızdı. Cold Chaos, Elmwood'u bırakmayı göze alamazdı. Cold Chaos'un zayıflığı nedeniyle başka bir lonca cesetleri kurtarırsa, DDC daha zor geçitleri başka birine verecekti. Eski konumlarına geri dönmeleri yıllar alacaktı.

Bu yol mümkün olsa bile, Elias bu yolu seçmek istemiyordu. O lanet olası ihlalde adamlarını kaybetmişlerdi. Bu onların hatası, onların sorumluluğuydu. Ailelerine borçluydular.

"Geçidi kaybedemeyiz," dedi Elias.

"Hayır, kaybedemeyiz," diye

onayladı Jackson. "Orada

adamlarımız öldü."

"Ve onları eve getirmeliyiz," diye bitirdi şifacı.

"Merkezimizde iki çocuğum var. Hala annelerinin hayatta olduğunu düşünüyorlar. İnsanlara cevap vermeliyiz."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"DDC basın toplantıları her zaman sabah saat 10'da yapılır," dedi Elias.

"Şafak sökünce oraya gideriz. Biz oradaysak, ihlali başka bir yere aktaramazlar."

Jackson hafifçe güldü.

Bu gece dinleneceklerdi. Yarın, ihlali ele alacaklardı.

"Brenda ölmeseydi onu iyileştirebilir miydin?" diye sordu Elias.

"Bunu bana dokuz yıl önce de sormuştun, hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu. Tanıştıkları gündü. Orijinal grupta sekiz kişi vardı: Elias, Jackson, Stephanie, Leo, Graham, Simone, Nolan ve Miles. Çoğu için ilk kapı dalışıydı. Leo o zamanlar yirmi iki yaşındaydı, daha çocuktü. Stephanie artık geçitlere girmiyordu; Miles ölmüştü; Nolan kamu hizmetine girmiş ve DDC'de yükselmişti; Simone Telluric Vanguard'ın COO'su olmuştu; Graham ise Guardians'ı yönetiyordu. On yılda çok şey olmuştu.

Jackson'ın gözleri nazik ve hüzünlüydü. "O zaman sana söylediğim şeyi tekrar söyleyeceğim. Geçmiş oldu. Değiştirilemez. Kendine bunu yapma."

Elias kahvesini içti. Jackson onu dikkatle izliyordu.

"Yapma," Elias onu uyardı. "Neyi yapmayayım?"

"Beni onarıcı uykuya sokma."

"İhtiyacın var gibi görünüyor," dedi Jackson.

"Benim ihtiyacım olan şey o lanet olası gedikten geçmek. Beş gündür burada oturup duruyorum. Japonya'ya gitmek için aklından ne geçti?"

Jackson gülümsedi. "Ağaçlar, Elias. Ruhuna iyi gelirler. Şimdi bana bu mağara hakkında daha fazla bilgi ver."

ÜÇÜMÜZ, JOVO, BEAR VE BEN, ÇIKINTININ ÜZERINE ÇÖMELMIŞTİK. AŞAĞIDA saldırı ekibinin kalıntıları kayaların üzerinde yayılmıştı. Öldürme yerine geri dönmüştük.

Cesetler hala oradaydı, dokunulmamıştı. Cesetleri işaret ettim, Jovo'ya baktım ve kesme hareketi yaptım. "Bıçak."

Diğerleri aşağıdaki cesetleri düşündü.

Dinlendikten sonra Jovo'nun yaptığı ilk şey, mağarayı daha iyi görebilmek için sarp bir kayalığın kenarından daha yüksek bir çıkıntıya tırmanmak oldu. On metre yüksekliğindeki duvarı sanki hiçbir şey yokmuş gibi tırmandı, bu da bana bir fikir verdi. Jovo'nun bir silaha ihtiyacı vardı ve geçitteki tek silahlar bizim altımızda yatıyordu. Benim ulaşamayacağım bir yerdeydiler ama belki onun ulaşamayacağı bir yerde değildi.

Tilki derin bir nefes aldı, mermeri ağzına koydu ve taş köprüden atladı. Ağırlıksız bir şekilde kayadan sekip tekrar sekerek, süper kahraman bir sincap gibi duvarda zikzaklar çizerek cesetlerin arasına indi.

Vay canına.

Jovo öğürdü, öksürdü, burnunun önünde elini salladı ve cesetleri karıştırmaya başladı. Ben taş köprüye oturup izledim.

Silahlandıktan sonra demire doğru yola çıkacaktık.

Jovo bir cesetten üzerinde beş cep bulunan taktik kemerini çıkardı ve bandolier tarzında bir omzunun üzerinden kendine doladı.

Artık cesetlerin kokusunu alabiliyordum. Mide bulandırıcı, iğrenç koku köprüye kadar ulaşmıştı.

Jovo bir pala aldı, birkaç kez salladı ve omzunun üzerinden attı. Sırada büyük, çirkin bir bıçak vardı. Onu salladı ve omzunun üzerinden attı. Çürümüş cesetler olmasaydı, neredeyse komik derecede sevimli olurdu.

Bear, önündeki karanlığa bakıyordu. "Ne var?" diye fısıldadım.

Çoban hareketsiz kaldı, karanlıkta bir şeye odaklanmıştı. Ama havlamadı.

Aşağıda, Jovo iki küçük, kavisli bıçak kaldırdı. Bıçakların altı inç uzunluğunda pençe şeklinde bıçakları ve saplarında halkalar vardı. Bu tür bıçakların özel bir adı vardı... care... kura... karambit. Evet, oydu. Bu bıçakların tarzı Güneydoğu Asya'da ortaya çıkmıştı.

Bunlar Ximena'nın yedek bıçaklarıydı. O bir nabız oyucuydu, hızı artırılmış, rakiplerini kesen bir patlama hasarı vericiydi. Savaş alanında bir kasırga gibiydi ve şimdi ölüydü, aşağıda çürüyordu.

Gress'le savaşı kazanma şansımız gerçekten var mıydı? Yoksa kendimi kandırıyor muydum?

Jovo parmaklarını sapın halkalarından geçirip bıçakları dışarı doğru uzattı ve iki şiddetli, yıldırım hızında vuruşla havayı ikiye böldü.

Tamam.

Jovo tek ayak üzerinde döndü, kayalık zeminde dans etti, kesip biçti ve bir yel değirmeni gibi dönerek havaya sıçradı. İkiz bıçaklar, hayali rakiplerini ikiz X şeklinde keserken parladı ve çömelerek yere indi.

Vay canına. Çimler onu nasıl yakaladı ki?

Jovo doğruldu, bıçaklara baktı, kıkırdadı ve pençelerinden zıplayarak küçük bir sevinç dansı yaptı.

Bear'ın siyah dudakları titredi. Düşük, homurdanan bir hırıltı çıkardı. "Jovo!"

Lees hala zıplıyor ve bıçaklarını sallıyordu. Odanın kenarındaki karanlık hareketlendi.

Bear hırladı.

"Jovo!" Ona çılgınca el salladım. "Yukarı!

Yukarı!" Jovo bana bir bakış attı.

"Tehlikeli! *Kalk!*"

Ayı havlayarak hırladı.

Karanlığın içindeki şekil ileri atıldı.

Jovo duvara atladı ve merdiven varmış gibi tırmandı. Göz açıp kapayınca kadar otuz fit, sonra elli fit yükseklikteydi.

Bir yaratık açık alana çıktı, son anda hamlesini iptal etti. Kesinlikle kedigildi, ama bir SUV kadar büyüktü ve jaguar gibi geniş bir yapısı vardı. Tıknaз vücudu, yürürken hareket eden ve şişen kaslarla kaplıydı. Yoğun kürkü, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Her bir tüy, koyu kırmızı renkte başlayıp, uca doğru katran siyahına dönüşüyordu. Duman rengi kedilere benziyordu, ancak bizim dünyamızdaki duman kedileri beyazdan siyaha dönüşür ve renkleri tek tipken, bu yaratığın kürkü yürürken değişiyor, çok renkli tüyleri rozetler ve çizgiler oluşturuyor, bir sonraki adımda kayboluyordu. Pençeleri kocaman, kafam kadar büyüktü ve çok fazla parmağı vardı.

Jovo duvara tırmandı, son birkaç metreyi aştı ve yanımdaki köprüye indi.

Aşağıdaki canavar kocaman kafasını eğdi ve bize baktı, gözleri kötü niyetli, korkunç bir yeşil renkteydi.

Elimi Bear'ın sırtına koydum. Çoban ağzını kapattı ve canavara öfkeyle baktı.

Bu Şey buradaki boşluğa ait değildi. Bu ekosistemin yerli hayvanları olan takipçiler, keçiler, böcekler gri, mavi veya mor renkteydi ve bazı yerlerinde floresan veya kontrast renkler parlıyordu. Tek istisna kırmızı Grasping Hand'di, ama o hareketsiz bir omurgasızdı. Avlanmaz ve dolaŐmazdı.

Bu kedi renk Őemasına uymuyordu ve kürkü onun bir orman avcısı olduğunu gösteriyordu. Jovo ve benim için mağaralar kadar yabancıydı.

O gözlerde korkutucu bir zeka vardı. Bana yeni geliştirilmiş versiyonu Bear'ı hatırlattı. Köpeğimin gözlerine baktığımda, tipik bir köpek zekasından daha fazlası bana bakıyordu. Bu yaratık da öyleydi: akıllı ve kurnaz.

Dev kedi bir adım geri attı, sessizce döndü ve karanlığa kayboldu.

Artık cesetlerin neden yenmediğini anladım.

"Skelzhar," diye tısladı Jovo.

Onu işaret ettim. "Jovo..."

Tilki başını salladı ve göğsüne dokundu. "Lees." Canavarı işaret etti. "Skelzhar."

Tür adı.

Mermerini çıkardı ve sıktı. Karanlıktan beş gress çıktı, iki skelzhar köpekler gibi yanlarında duruyordu. Bear ile karşılaŐtırdıęımda ne kadar haklı olduğumu anlamadım.

"Dan-je-rous," dedi Jovo dikkatlice.

Gress tek başına yeterince kötüydü. Bu ise başka bir boyuta taşıyordu. Ayağa kalktım. "Gidelim."

Çürüme kokusu, hafif bir tatlı koku olarak başladı. Geçitler ve tünellerden yayılıyordu. Ne kadar ilerlersek, kokusu daha da güçlendi.

Jovo burnunun önünde elini salladı. Ben de başımı salladım. Kokuyordu.

Yürümeye devam ettik. Bu kısım, süngerin içini andırıyordu: kısa, yuvarlak odacıklar, sayısız kısa tünelle birbirine bağlanmıştı ve sonsuza dek kesişiyordu. Duyularım, çapa yaklaştığımızı söylüyordu. Bir mil bile uzaklıkta olamazdı.

Bu bölge canavarlarla dolu olmalıydı. Çapa ne kadar yakınsa, yaratıkların yoğunluğu da o kadar yüksek olurdu. Bu, son on yılda defalarca kanıtlanmış, kesin bir kuraldı. Madenciler, bu dağılım nedeniyle kapılara yakın bölgelerde kalıyorlardı.

Sünger terk edilmişti. Ve koku giderek yoğunlaşıyordu.

Bu gedikte hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu. Cevaplar istiyordum.

Yüz metre daha.

Koku artık neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Tünelimiz döndü ve açıldı. Önümüzde devasa bir mağara açıldı, tavanı üç yüz fit yüksekliğinde ve parlayan kristallerle kaplıydı. Dar bir nehir mağaranın zemininde kıvrılarak akıyordu.

Yerde canavar cesetleri vardı.

Devasa, dikenli, zırhlı, grotesk cesetler nehir kıyılarına yayılmıştı. Yüzlerce ceset olmalıydı. Katliamın boyutu korkunçtu. Aklım bunu kabul etmiyordu.

Bu, tek başına bir varlığın öldürebileceğinden çok fazlaydı. Burada bir bomba mı patlamıştı? Ama canavarlar dışında hiçbir şey zarar görmemişti. Duvarlar yanmamış, krater yoktu ve nehir kıyısında çiçekler hala açıyordu.

Jovo elini burnuna bastırdı ve kolumu çekti. Ona baktım. Mağarayı işaret etti.

Onun işaret ettiği yöne baktım ve *kaslarımı gerginleştirdim*. Mağaranın ortasında, neredeyse bir çiçek gibi açılmış, eş merkezli çıkıntılarla yaprakları oluşturan karmaşık bir metal cihaz duruyordu.

Jovo burnunu bıraktı ve iki elinin parmaklarını açarak kollarını kaldırdı. "Bum!"

Biri gerçek anlamda bir kitle imha silahı kullanmıştı, ama yıkım yerine sadece ölüm vardı. Eşi görülmemiş ölçekte bir toplu ölüm.

Cesetlere odaklandım. Buraya ait gibi görünmüyorlardı. Çok büyüktüler, çok fazlaydılar ve hepsi savaşta çok tehlikeliydiler. Boşlukların mekanizması biraz daha netleşmeye başlamıştı. Bunları yapanlar, gerçek bir ekosistemin bir bölümünü alıp, onu dünyalarımızın arasına sıkıştırmış ve içine çok sayıda yırtıcı hayvan salmıştı. Onları buraya nasıl taşıdıklarını veya birbirlerini hemen öldürmelerini nasıl engellediklerini bilmiyordum, ama canavarların buraya bırakılıp mağaralara yayılmalarının beklendiği açıktı. Muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta hayatta kalmaları için yeterli vahşi hayvan vardı, ama geçit patladığında açlıktan öleceklerdi.

Bu geçidi yapanların, içine canavarları doldurup sonra da nükleer bomba atması mantıklı değildi. Bu, nc bir tarafın içi gibi görünüyordu. Geçidi yapanlar, biz ve sonra uzaylı kadın ve gressler vardı.

"Gress?" diye sordum Jovo'ya.

Omuz silkti. Bilmiyordu.

Gress olmalıydı. Uzaylı kadın geçidi geçerse ve gress onu bir nedenden dolayı takip ediyorsa, canavarları ortadan kaldırmak takibi çok kolaylağtırırdı. Gress, geçit açıldıktan hemen sonra, hatta belki de açılır açılmaz onları öldürmüş olmalıydı, çünkü yaratıklar yayılmaya bile fırsat bulamamığtı.

Ama kadın neden içeri girmiğti? Kaıyor muydu? Burada bir Şey mi yapması gerekiyordu?

Mağarayı iğaret ettim ve parmaklarımla yürüme hareketi yaptım. "Tehlikeli mi?"

Jovo abartılı bir Şekilde kokladı ve bağını salladı.

apa, mağaranın diğer tarafında, karėı duvarda açılan geçitlerden birinin ötesinde yatıyordu. Nefes aldım, ğrdm ve ilerlemeye bağladım.

JOVO MERMERİNİ SIKTI. ÇOğU BEYAZ TÜYLÜ VE YEğİL GÖZLÜ
beyaz tüylü ve yeğil gözlüydü. "Sai. Phff!"

Bu, canavar katliamının ortasında bağlamığtı, muhtemelen korku ve kokuya karėı kendini korumak için. Grnğe göre, Őarap tortuları büyük aile grupları halinde yağıyordu ve sayıları çok fazlaydı. Krklerinin rengi, desenleri ve göz renkleri çok eğitliydi. Klanların çoğu zengin olmalıydı, çünkü Őarap tortuları mücevherler ve özenle sslenmiğ

kuşakları, önlükleri ve etekleri vardı. Giysilerin bir anlamı olmalıydı, ama ben çözemedim. Belki bölgesel bir şeydi.

Jovo'nun kesin olarak belirttiği tek şey, Kiar Klanı'nın diğer tüm klanlardan çok üstün olduğuydu. Canavarların toplu mezarlığını on dakika önce geride bırakmıştık, ama o hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

Hâlâ kokuyla mücadele ediyordum. Kokular bize yapışmış, giysilerimizi, cildimizi ve saçlarımızı kaplamıştı. Şimdiye kadar alışmam gerekirdi, ama hâlâ rahatsız ediciydi. İşitme ve görme duyularım iyileşmişti. Muhtemelen koku alma duyum da gelişmişti ve şu anda bu durum hem iyi hem kötü bir şey gibi geliyordu.

Bear yanımda hapsirdi. Cesetleri incelemeye bile kalkışmamıştı. O koku, onun hassas burnuna cehennem azabı gibi gelmiş olmalıydı.

Mermeri bir kez daha sıktım. Yeni bir klan, bu seferki beyaz, gri ve mavi renkli tüyleri ve turkuaz ve altın rengi gözleri vardı.

"Nuan. Blah."

"Blah?"

Jovo mermeri sıkarak, tombul bir yastık görüntüsü oluşturdu ve ezme hareketi yaptı. "Nuan. Phah!"

Açıkça, Nuan Klanı yastık gibi yumuşaktı.

Onu eğlendirmek için "Kiar değil, phah mı?" dedim.

Jovo bıçaklarını çekti ve önümüzdeki tünelde sağa sola savurarak kesmeye başladı. "Kiar!"

Bear havladı.

"Heyecan verici, değil mi?"

Bear, şimdiye kadar tanıdığım en akıllı kızdı, çünkü başka herhangi bir köpek onu çoktan kovalamış olurdu.

Jovo durdu ve tek ayak üzerinde poz verdi.

Kiar Klanı'nın savaşçılarının cesaretini takdir ederek ciddiyetle başımı salladım.

Jovo geriye doğru takla attı, silahlarıyla keser gibi hareketler yaptı, tünelin sonuna kadar pirouette yaptı ve durarak çömeldi.

Uh oh.

Bear ve ben yaklaştık. Tünel, yaklaşık 150 fit genişliğinde ve 75 fit derinliğinde geniş bir alana açılıyordu. Yanlarda, muhtemelen Sünger'e geri giden çok sayıda açıklık vardı. Dümdüz ileride, ortasında dikdörtgen bir kapı bulunan kalın bir duvar yükseliyordu.

Jovo tısladı.

Kapıya doğru *eğildim*. Ötesinde büyük bir oda vardı. Diğer ucunda da aynı kapıdan bir tane daha gördüm. Aralarında yerden kısa bir sütun yükseliyordu. Dikdörtgen şeklindeydi ve etrafındaki ışığı yutuyor gibi görünen tek parça siyah taştan oyulmuştu. Yanlarında kozmik karanlığa oyulmuş beyaz semboller parlıyordu ve üzerleri eşit bir parlaklıkla boyanmıştı. Gözlerim sütunun sadece bir metre yüksekliğinde olduğunu söylüyordu, ama zihnimde devasa bir dikilitaş, kötü niyetli bir güçle dolu yükselen bir monolit olarak belirliyordu.

Çapa'yı bulmuştuk.

Dev çapanın görüntüsü beynimi doldurdu. Açık alandan koşarak o odaya girme dürtüsü beni sardı. Çapa iğrenç bir şeydi. Onu yok etmeliydim.

Sütun titreyerek, yoğun bir güç dalgası gönderdi. Dişlerimi sıktım.

Kafamdan çık.

Ayı elimi yaladı.

Bağlantı koptu. Aniden özgür kalarak sendeledim. O yıkıcı dürtü mücevherden gelmemişti. Hayır, o benim insanlığımdan doğan bir şeydi.

Bear'ın kafasını okşadım ve kendimi odaklanmaya zorladım. Çapa üzerinde bir şey asılıydı. O odaya ait olmayan yabancı bir şey.

Bir kez daha risk alıp nesneyi taradım. Tanıdık bir metal-plastik kordonla asılı duran bir sırt çantası. Jovo'ya baktım. Gözleri nesneye kilitlenmişti, vücudu gergin, sıkı bir yay gibi büzülmüştü.

Bu bir tuzaktı. Sünger bir labirentti. Avcımız bizi labirentin içinde kovalamak istemiyordu. Bizi o odada istiyordu. Son

olacaktı.

apa odasını dolaşmanın bir yolu olabilir, ama onu bulmak çok zaman alırdı ve ben aramak istemiyordum. Cevaplar istiyordum. Ve bunun bitmesini istiyordum. Tüm içgüdülerim, kapıya giden yolun o odadan geçtiğini söylüyordu.

Hafif bir hareket sesi beni döndürdü. Tünelin girişinde, arkamızda karanlık bir şekil belirdi. Karanlık dalgalandı ve şekil, bir kumaş parçası gibi gözden kayboldu, yerine kemiklerden yapılmış bir bariyer kaldı. Gress kaşımızı engellemişti. Bizi tünelde kapana kısıtırmaya çalışıyordu.

alınan kadranı çantamdan çıkararak, çapa odasına giden açıklığa doğru koştum. Jovo beni geçmeye çalıştı, ben de onu geri ittim, kadranı geçidin geniş odayla birleştiği yere soktum ve etkinleştirdim. Bariyerim karanlıkla titreyerek tünelin ağzına yerleşti ve çapa odasına çıkan çıkışı kapattı.

Gress şimdi ortaya ıkısa bile, bunun üzerine başka bir bariyer kuramazdı. Güç alanı yirmi altı fitlik bir sınırla sınırlıydı ve etkinleşmesi için sağlam bir şeye ulaşması gerekiyordu. Tüneli tıkadığım için, gress'in tek seçeneği bariyerini dış odaya kurmaktı, ama o alan çok genişti.

Gress ya bizi bu küçük tünelde hapsedmek ve suyumuz ya da yiyeceğimiz bitip ölene kadar beklemek istiyordu ya da bizi paniğe kapıp çapa odasına zorlamak istiyordu. Jovo'nun heyecandan duvarlardan zıpladığı bir anda çapa odasına dalmak intihar olurdu. Kazanmak için sakın ve hesaplı davranmamız gerekiyordu. Bariyerim bize geçici bir güvenlik ve zaman kazandırmıştı.

Jovo kendini önüme attı, yüzü öfkeli, parmağını çapaya doğru uzattı.

"Biliyorum," dedim ona. "Gideceğiz."

Yine çapayı işaret etti. Ben de onu işaret edip çılgınca ellerimi salladım, sonra ellerimi yavaşça aşağı indirip açtım. "Sakin ol."

Jovo titredi.

"Bu bir tuzak." Ellerimi birbirine sıkıştırarak ayı tuzağı kapanır gibi yaptım. Jovo zıplamaya başladı ve bıçaklarıyla etrafa savurmaya başladı.

"Kiar Jovo!" Annem gibi konuşmaya başladım. "Sakin ol."

Bir saniye şaşkınlık içinde gözlerini kırptı, arkasını döndü ve tünelin bir ucundan diğer ucuna yürümeye başladı. Evrensel ebeveyn sesine bir puan.

Taş zemine oturdum. Çapa odası tam önümdeydi, kadran boş havada kemik örümcek gibi asılı duruyordu. Gress ortalarda yoktu. Zamanını bekliyordu. Er ya da geç tünelden çıkmak zorundaydık.

Çocuklarımı tekrar görebilmeyi umuyorsam, akıllı davranmalıydım. Gress hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeliydim.

"Jovo."

Lees bana döndü, gözleri ateş gibi yanıyordu.

"Gress." Onun mermeri sıkıştığını taklit ettim.

Jovo mermeri çıkardı, önüme koydu ve sıkı. Gress çiftinin görüntüsü ortaya çıktı. Ona odaklandım ve rahatlamaya çalıştım.

Meditasyonda hiç başarılı olamadım. Gözlerimi kapatıp zihnimi serbest bıraktığım anda, düşüncelerim her yöne dağılır, bir konudan diğerine atlardı. Noah'ın yeni bir gözlüğe ihtiyacı olması gibi sıradan bir şeyle başlar, sonra arabanın benzine ihtiyacı olduğu, ardından yağ değişimi, takvim, yaklaşan toplantılar gibi konulara geçer ve genellikle başladığımdan daha stresli bir hale gelirdim.

Bu sefer farklı olmalıydı. İçimde saklı olan gücü hissettim. Şimdiye kadar bana kısa görüntüler, küçük parçalar ve ipuçları göstermişti, ama içinde çok daha fazlası vardı. Henüz yüzeyi bile kazımamıştım. Gress'i biliyordu. Kadranı nasıl açacağımı gösterdiğinde bunu hissettim.

Beni içeri alması için onu ikna etmeliydim. Orada bir şey olmalıydı, onların zayıflığı hakkında bir bilgi. Kullanabileceğimiz bir şey.

Jovo solumda yere çöktü. Öne eğildi ve ellerini önüne koydu, oturmuş bir kedi gibi. Lees derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Bear yanıma geldi ve eğilerek etrafıma sarıldı, büyük vücudu benimkini destekledi.

Gözlerimi kapattım ve *kaslarımı gerginleştirdim*. Bu sefer hiçbir şeye odaklanmıyordum. Mesafeyi ölçmüyor ya da bir nesnenin özelliklerini belirlemeye çalışmıyordum. Sadece kaslarımı gerginleştirme durumuna geçtim. Yeteneğim bir şenlik ateşi gibi içimden dışarı yayıldı. Onu serbest bıraktım.

Zamanım neredeyse hiç bana ait değildi. Çocuklarımı tüm kalbimle seviyordum, ama sürekli benden bir şeyler istiyorlardı. Özellikle de görmezden gelinmek istediklerinde ilgiye ihtiyaçları vardı. İş, zihni uyuşturan raporlar, fiziksel uygunluk testleri ve işin yoğun olduğu dönemlerde kısa süreli ama yoğun baskı döngülerinden oluşuyordu. Ev faturaları, beklenen elektrik, su, doğalgaz faturalarından, bozuk ev aletlerinin tamiri ve yıllık bakım gibi beklenmedik acil durumlara kadar, durmaksızın gelip gidiyordu. Her şeyin yapılması gerekiyordu. Her şeyin halledilmesi gerekiyordu. Hayatım o kadar yoğunlu ki, bazen içinde eriyip gidiyormuşum gibi hissediyordum. Gittikçe yaşılanıyordum, zaman uçup gidiyordu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Milyonlarca an ve hepsi geçip gitmişti.

Ama şimdi hayatım boştu. Bu boşlukta çocuk yoktu, görev yoktu, fatura yoktu. Bu tünelde takipçiler, ejderhalar veya gress yoktu. Sadece köpeğim, kurtardığım uzaylı yaratık ve ben vardık. Vücudum. Duyularım. Düşüncelerim. Bu an benimdi. O bana aitti.

Yavaşça, dikkatlice, yeteneğimin görünmez parıltısı azaldı, ta ki içimden düşük bir ateşin yumuşak ısısı gibi yayılana kadar. Gücüm dengelendi ve kendimi ona bırakmaya karar verdim.

HAVA SICAKTI VE IS KOKUYORDU.

Yabancı bir gezegende duruyordum. Üzerimde mavi bir gökyüzü uzanıyordu, ama Dünya'nın berrak mavisi gibi değildi, bu renk karamsar, soluk, puslu, neredeyse dumanlıydı. Gökyüzü sonsuz bir alacakaranlık içindeydi.

Yer karanlık taştan oluşuyordu, üçgen tepelere yükseliyordu, sivri kayalıklarla çizgilenmişti. Tepelerin arasında yoğun akıntılar halinde lav akıyordu, kilometrelerce genişliğinde bir nehir, yüzeyi gri ve mor bir kabukla soğumuştur. Burada orada akıntılar çarpışıyor ve çatlaklardan parlak kırmızı ışıklar parlıyordu.

Daha uzakta, soldaki bir tepenin eteğinde, zeminin aşırı ısınmış akıntıya temas ettiği yerde, alevler bir perde gibi yükseliyor ve ada haline gelmiş tepeyi yalıyordu. Ateş yanarken, uzun stratus bulutlarına yansiyarak onları turuncu ve kırmızıya çeviriyordu. Her şeyin üzerinde iki dev ay asılı duruyordu, parıltılı, yarı saydam gri hayaletler.

Başka birinin gerçekliğine seyahat etmiştim. Hâlâ kendimdim. Kendime baktığımda ellerimi ve tulumumu gördüm. Ama bunlar benim anılarım değildi. Sırtımdan korku süzüldü. Ya burada mahsur kalırsam?

Zayıf bir varlık bilincimin içinden geçti. Bana dokundu ve onu tanıdım. Beni kızı olarak adlandıran uzaylı kadın. Anılarının hayaleti beni sardı, biyolojik annemin hiç yapmadığı şekilde sıcak ve samimi bir şekilde. Bana kucak açan annem.

Her şey yolunda olacaktı. Güvendeydim. Bu yaşayan hafızanın dünyası bana zarar vermezdi, çünkü ben bir davetsiz misafir değildim. Buraya aittim. Burada olma hakkım vardı. Bu, annem ve ondan önce onun annesi tarafından bana miras bırakılmıştı, uzak geçmişe kadar uzanıyordu. Bir yandan garip, bir yandan da uygun geliyordu, sanki uzun bir nehrin sonundaki bir göl gibiydim. Ben *Sadrin*'dim.

Yeni annemin hayaleti yatıştırıcı ve güven verici bir şeyler fısıldadı. Ondandır garip bir enerji yayıldı ve beni sardı. Bir an için dünya beyazlaştı, sonra görüşüm geri geldi ve o gitmişti.

Aktarım tamamlanmıştı. Mücevher ve içindeki her şey artık gerçekten benimdi. Derin bir nefes aldım. Yeni annem çok nazikti.

Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

Yürümeye başladım. Bir adım, iki... Çok yavaş. Dünyayı hareket ettirdim, kendime doğru döndürdüm, tek adımda onlarca metre, sonra yüzlerce metre kat ettim. Yorulmadan yürüdüm, katran kokan kaya ve toprak sırtlarını aştım, önümdeki tepeye tırmandım.

İlk tepenin arkasında daha yüksek bir tepe bekliyordu. Tepesinin zirvesinden altı adet karanlık kule yükseliyordu. Parlak ve siyahdılar, doksan fit yüksekliğinde büyümüş obsidiyen kristal uçları gibiydiler. Zaman ve doğa unsurları yüzeylerini aşındırmış, yaşın taşı kemirdiği yerlerde çukurlar bırakmıştı. Sağlam duvarları kesen hiçbir pencere yoktu.

En yüksek kuleye doğru yürüdüm. Kayalar su gibi akararak geçmeme izin verdi ve içeri girdim. Kulenin içi boştu. En alt katta, taş bir korkulukla çevrili dar bir çıkıntının üzerindeydim. Dışarıdan sağlam görünen siyah duvarlar, içeriden neredeyse şeffaf hale gelmişti ve gökyüzünü ve yanan lav akıntısını renklendiriyordu ama onları gizlemiyordu. Üstümde, altı katlı taş balkonlar çevreyi çevreliyordu. Alt üç katta koyu renkli cüppeler giymiş erkek gressler vardı; üst üç katta ise zincir zırhlı peçeler takmış, birçok kat saydam siyah kumaştan yapılmış giysiler giymiş kadın gressler vardı.

Çıkıntımın altında, yuvarlak bir çukurda lav kaynıyordu. Çukurun üzerinde, parlak siyah kristalden oyulmuş, on beş fit genişliğinde yuvarlak bir platforma çıkan dar bir taş yol uzanıyordu. Volkanik cam gibi görünüyordu, ama değildi, çünkü lav onu eritip yok ederdi. Platformun ortasında dikdörtgen bir masa duruyordu.

Masada bir kadın gress'in cesedi yatıyordu. Üst katlardaki gözcülerle aynı giysileri giymişti ve yüzünün alt yarısını zincir zırhlı bir peçe gizliyordu. Daha yakından bakmak için çıkıntı boyunca ilerledim. Kapalı gözlerinin etrafındaki deri, eski deri gibi çizgili ve kırışıklı. İçindeki yaşam zar zor titriyordu. Son nefeslerini veriyordu.

Uzun boylu bir erkek gress, kaynayan lavların üzerinde yürüyerek kürsüye doğru ilerledi. Kendi halkının rahibiydi. Cesede ulaştığında dört kolunu havaya kaldırdı ve metal

kolye uçları dar uzuvlarından aşağı kayarak hafif bir çınlama çıkardı. Ondan, ilahi gibi ciddi bir uzun feryat yükseldi. Eğilip giysileri kesti ve kadının gövdesini ortaya çıkardı. Kadının göğsünde, üzerine beş ay işlenmiş koyu renkli bir metal muska duruyordu.

Kadın gress nefesini verdi ve hayatının son nefesini kozmosa verdi.

Rahip muskaya uzandı, ona dokundu ve tıslayan bir kelime söyledi. Muska kırmızıya, sonra sarıya döndü. Gress'in bedeni etrafında parçalanmaya başladı, cildi siyaha döndü.

Tapınak tamamen sessizdi. Yas tutanlar hareketsizce duruyordu.

Tılsım beyaz bir ışıkla parladı. Ölen kişinin giysileri alev aldı. Bir an için sanki canlı alevden dokunmuş gibi parladı, sonra ateş söndü ve geriye külden bir ceset kaldı. Rahip ona dokundu ve yanmış beden parçalara ayrıldı, lavların üzerine yağmur gibi yağdı.

Başka bir rahip, çıplak bir gress bebeği taşıyarak yaklaştı. Çocuk, altı uzvunu sallayarak kedi yavrusu gibi miyavladı. Rahipler onu masanın üzerine koydu ve kollarını kaldırdı. Üstlerinde bir kıvılcım patladı ve ince bir zincir üzerinde bir muska haline geldi. İlk rahip onu aldı ve nazikçe bebeğin boynuna taktı.

Arkamda bir kargaşa çıktı. Bir erkek gress kuleye girdi. İki rahip aynı anda tısladı ve üç erkek gress yanıt vererek davetsiz misafirin yolunu kesti. Yeni gelen, içeri girmek için onları itti. Savunan gresslerden biri davetsiz misafire kılıç salladı. Davetsiz misafirin koyu renkli giysisi açıldı ve üzerinde hiçbir muska olmayan çıplak göğsü ortaya çıktı.

Tüm topluluk tısladı. Ses o kadar yüksekti ki, her şeyi bastırdı.

Baş rahip kolunu salladı ve herkes sessizleşti. Rahip ağzını açtı ve sivri dişleri görüldü. Yabancı sesler akıp kelimelere dönüştü.

"Burada senin için yer yok, ruhsuz."

Saldırgan kuleden dışarı fırladı.

Bu bilgi önemliydi, ama yeterli değildi. Bu bilgi gress'in tamamıyla ilgiliydi, ama rakibim bir Kael'di. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Elimi hareket ettirerek görüntüyü irademle büküdüm. Tapınak kayboldu. Doğru veri kombinasyonunu bulmak için dünyayı taradım. Dağlar ve vadiler etrafımda dönüyordu, gökyüzü koyulaştı, sonra aydınlandı, aylar yükselip alçaldı...

İşte oradaydı. Hafıza karuseli durdu. Dağın yamacından oyulmuş bir kale önümde yükseldi. Bir adım öne çıktım, tek bir hareketle kilometrelerce mesafeyi aştım ve surların üzerine indim.

Kalenin içindeki askerlerin yürüyüşünü izledim. Aralarında yürüdüm. Konuşmalarını dinledim. Dövüşmelerini, sonra öldürmeyi öğrenmelerini gördüm. Sınavlarını geçip Kael olduklarında oradaydım. Vücutlarına kök salan yiyici kefenleri giymelerine şahit oldum. Verimlilik zulme dönüşürken acı çekmelerini ve bu acıyı başkalarına on katıyla yaşatmalarını gördüm.

Onların ilk sözleşmelerini imzalayıp kozmosun içine adım attıklarını gördüm. Avlarını avladıklarını gördüm.

Annemin öldürölmesini izledim.

(I) gözlerimi açtım. Tünelde hiçbir şey değişmemişti. Bear hala etrafımda kıvrılmış uyuyordu. Jovo'nun gözleri kapalıydı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama çok susamamıştım, bu yüzden birkaç saatten fazla olmamalıydı.

Yıllarımı gress dünyasında geçirdim. Bir nesil gençlerinin eğitimini, büyümesini, rütbelerini kazanmasını ve serbest bırakılmasını izledim. Nasıl savaştıklarını biliyordum. Nasıl düşündüklerini biliyordum. Tek bir varlığın anılarına değil, katmanlı bir hafızaya erişmiştim

tek bir varlığın anılarına değil, o kadar karmaşık bir deneyimlerin birleşimine erişmişim ki, bunlar zihnimde yaratılmış bir simülasyona dönüşmüştü.

Mirasımı kabul etmişim. Bu bana pek uymuyordu. Nedenini içgüdüsel olarak biliyordum: başkalarının anılarını dolaşmak bir beceriydi ve ben bu konuda acemiden de gerideydim. Eve dönme ihtiyacım olmasaydı, gress dünyasında kaybolabilirdim. Çaresizlik beni ayakta tutmuştu. Bir dahaki sefere çok daha dikkatli olmalıyım.

Ve bir dahaki sefer olacaktı, ama yakın zamanda değil. Mücevher uykuda kalmıştı. Onu besleyen psişik enerjiyi tamamen tüketmişim. Bilgi yok olmamıştı. Hâlâ içimde, derinlerde, rezervlerini yeniden oluşturmaya başlamıştı. Mücevherin yeniden şarj olması için zamana ihtiyacı vardı – ne kadar süreceğini bilmiyordum – ve o kendini yenileyene kadar, vizyonlar ve yararlı ipuçları olmadan kendi başımaydım. Sorun değildi. Aradığım şeyi bulmuştum.

Kael'gressler, en yüksek teklifi verene hizmet eden kiralık katillerdi ve on binlerce kişi galaksiye yayılmıştı. Kendi gezegenleri için, tedarik ve hayatta kalmayı sağlayan bir can simidiydiler. Diğerleri için ise açgözlülükle hareket eden ve sadistçe zulümden zevk alan birer belaydı. Onlar doğuştan zalim değildi. Zalim olmaya şartlandırılmışlardı ve Jovo'ya olanlar, bizi bekleyen gresslerin de bir istisna olmadığını gösteriyordu.

Acı çektirme arzusu bir zayıflıktı ve ben bunu kullanacaktım. Cevaplara ihtiyacım vardı. Başarırsam, bugün alacaktım. Başaramazsam, bu gedikten asla çıkamayacaktım.

Şimdiye kadar yaşadıklarımın hepsi antrenmandı. Bu gerçek sınav olacaktı. Tek bir soru kalmıştı: yeterince dayanabilir miydim?

Ayağa kalktım ve bacaklarımın ve sırtımın sertliğini gidermek için esnedim. Jovo da kıvrımlarını çözdü ve ayağa fırladı. Gözleri sakın ve soğuktu.

Örümcek ipini çıkardım, ikiye katladım ve ortasından bir ilmek yaptım. İlmeği kolumda denedim. İpi çektiğimde

makasla kesilmiş kement bileğimin etrafında sıkılaştı. Döngüyü tekrar gevşettim ve ipi sol koluma doladım, ucunu elimde tuttum.

"Hazır
mısın?" O
başını
salladı.

Kadranı uzattım ve devre dışı bıraktım. Bariyer kayboldu. Bir an bekledim. Gress şimdi bize pusu kurabilirdi, ama yapmayacaktı. Tünel dardı ve vücutları kırılıyordu. Biz çapa odasına girene kadar bekleyecekti, orada manevra yapabileceği bolca yer olacaktı. Saldır ve kaç, rakibini kanat ve zamanını bekle, onu yıprat ve sonra son darbeyi indir, Kael'lerin yolu buydu.

Tünelin ötesinde boş bir alan vardı. Odaya giden yol açıktı.

Kadranı sırt çantama attım ve ilerlemeye başladık.

Gress bizi izliyordu. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim. Orada bir yerdeydi.

Devasa taş kapıdan geçtik. Parlak ışıklar yandı ve büyük odayı sert yapay güneş ışığıyla doldurdu. Çapa odası, 68 metre çapında mükemmel bir kareydi. Zemin, duvarlar ve tavan aynıydı, yıpranmış ve pürüzlü devasa sarı taş levhalardan yapılmıştı. Tavan döşemeleri arasında soluk kristallerden oluşan büyük kümeler parlıyordu ve saklanacak gölge bırakmıyordu. Odanın ortasından çıkıntı yapan karanlık çapa direği dışında zemin boştu.

Jovo acele etmeden, rahat ve gergin olmayan hareketlerle önde koştu. Havaya sıçradı ve sırt çantasını tavana bağlayan ipi kesti. İpler çantayı ikiye ayırdı. İçinden madeni paralar, halka küpeler, bir kuşak... Jovo alaycı bir gülümsemeyle hepsini bir kenara attı. Eve gitmek için ihtiyacı olan şey orada değildi.

Taşların kayma sesi beni döndürdü. Gress, bizim kullandığımız kapıdan içeri girdi, taş zeminde sanki kayar gibi ilerledi. Odanın diğer

oda, skelzhar diğerkapıdan içeri girdi, devasa ve tehditkar bir şekilde. Arkalarında, taş levhalar inerek çıkışları kapattı.

Tuzak kurulmuştu. Ve iyi bir tuzaktı.

Gress beni inceledi. Boyu iki metrenin üzerindeydi ve etrafında hareket eden, gri, yırtık pırtık bir giysi olan yiyici kefeni giymişti. Ne bitki ne de hayvandı, vücudundaki sıvılarla besleniyordu. Karşılığında, dokunduğu her şeyi sokarak güçlü bir felç edici madde salgılıyor ve avını kurutuyordu.

Gressler, altı uzuvlu zayıf bir türdü: ikisi bacak, dördü kol görevi görüyordu ve her bir çiftin birbirinin altında yer alan kendi omuzları vardı. Kayalık dünyalarında tırmanmak için evrimleşmişlerdi ve uzak akrabaları hâlâ altı bacakları üzerinde taş oyuklarda koşturuyordu. Gress'ler bıçaklamada berbat, ancak kesmede harikaydı ve suikastçının elindeki dört bıçak da bunu yansıtıyordu. Dar ve kavisli olan bu bıçaklar, kılıçtan çok orak gibiydi.

Gress bana baktı, gözleri mükemmel yuvarlaktı, kocaman koyu renkli göz bebekleri dar mor irislerle çevriliydi. Kefen, gözlerinin ve kertenkele benzeri burnunun etrafında dar bir şerit halinde etini çıplak bırakmıştı. Hardal rengi derisi, inci tozu karışmış gibi yanak kemiklerinden sarkıyordu, kefen vücudundaki tüm yağları emmişti. O, iskelet gibi bir ölüm makinesiydi, keskin bıçaklardan oluşan ölümcül bir kasırğa ve bana ne kadar hızlı kesebileceğini göstermek üzereydi.

Jovo öfke ve öfkeyle dolu kısa ve keskin bir çığlık attı. Tüyleri diken diken oldu ve bir an için neredeyse iki katına şişti. Sağıma baktım. O da skelzhar'a bakıyordu. Canavarın tasmaından garip bir metal bilezik sarkıyordu.

Gress, Jovo'nun hazinesini evcil hayvanını süslemek için kullanmıştı. Ne hakaret ama!

Büyük kedi ağzını açtı ve öksürdü. Neredeyse bir kıkırdama gibiydi.

Yanımda Bear hırladı. Bu, bir Dünya köpeğinin çıkaracağı bir hırıltıya benzemiyordu.

Sırt çantamı omzumdan indirdim. Bear'a dört komut öğretmiştim, ama Cold Chaos ona başka komutlar öğretmişti. Bu eğitimi kullanma zamanı gelmişti.

Kediye işaret ettim. "Fass!"

Bear, top mermisi gibi fırlayarak saldırıya geçti. Ben de geriye döndüm ve kılıcımı uzun, dar bir bıçak haline getirdim, hem saplayıp hem de kesebilen çift kenarlı bir katanaydı. Ve sonra gress üzerime çullandı.

Zamanı uzatarak *esnedim*. Bu bana bir saniye kadar zaman kazandırdı, onun saldırı düzenini anlamak için yeterli bir süre. Arkama doğru koşarak uzaklaştım, kılıcımı önüme kaldırdım. Oraklar bana doğru savruldu, ben de onları kenara savurarak kendimden uzak tutacak kadar engelledim. Onun kılıçları benim kılıcıma çarptığında metal sesleri duyuldu.

O çok hızlıydı, deli gibi hızlıydı. O oraklardan biri koluma isabet etseydi, kemiğime kadar keserdi.

Vur, vur, vur.

Onun kılıç darbeleri arasındaki dar bir açıklıktan bıçağımı sapladım. Gress sanki bir ip ile çekiliyormuş gibi geri çekildi, aramızdaki mesafe yirmi beş fit genişledi ve tekrar saldırdı.

Vur, vur, vur.

Kollarım darbelerden ağrıyordu. Bir bıçak çok yakından geçti, neredeyse ön kolumun derisini sıyrıyordu. Tüm gücümle geriye atladım. Yedi metreyi aştım. Bu bana bir saniye kazandırdı ve geriye doğru koşarak skelzhar'ın yanından geçtim. Bear ve Jovo'nun dev kedinin üzerine atladığını gördüm. Jovo havaya sıçradı, bıçakları keskin bir şekilde sallanıyordu. Skelzhar ona saldırdı, konik dişleri ayı tuzağı dişleri gibiydi. Bir şekilde ıskaladı ve Bear içeri daldı ve kedinin arka bacağına dişlerini geçirdi.

Gress yine üzerime geldi, orakları parıldıyordu. Koşmaya devam ettim, odanın etrafında dolaşarak hareket ederken onu engelledim. Yetişmek için tüm hızımı kullanıyordum. O acımasızdı. Durdurulamaz, yorulmak bilmezdi. Bunu bütün gün yapabiliirdi.

Yavaşladığımı hissediyordum. O, yıllarca becerilerini geliştiren eğitimli bir katildi ve bir hafta önce Google'a en iyi tavuk kemiklerini nasıl çıkaracağımı sormak zorunda kalmıştım.

tavuğu en iyi şekilde nasıl kemiklerinden ayıracağını sormuştum.

Gress bunu biliyordu. Vuruşları acımasız bir ritim kazandı. Yavaşladı, sonra hızlandı, benimle oynadı, tuzaklar kurdu. Yüzüm terden sırlıslıkla olmuştu. Kael'gressler acımasız bir türdü, rakiplerini küçük düşürmek için yetiştirilmişlerdi. Hayatlarında neşe yoktu, bu yüzden sadist olmuşlar, acı çekirtmekten zevk alıyorlardı. Ve ben çok cazip bir işkence hedefiydim. İlk kavgadan kaçımtım. Onu tünellerde kovalamaya başladım. Jovo'yu serbest bıraktım. Ve şimdi beni öldürmesi zor bir hedef olmuştum.

Beni parçalara ayırmak için sabırsızlanıyordu. Acımın her anından zevk alacaktı.

Tökezledim. Kavisli bir bıçak giysimin kenarına takıldı ve ucu kaburgalarımnda yakıcı bir çizgi bıraktı. Kaçarak geri çekildim. Tulumumun altındaki derim terden ıslanmıştı. Yara sığdı ama tıraş bıçağıyla kesilmiş gibi kanıyordu.

Odanın diğer ucunda, skelzhar Jovo'yu kocaman pençesiyle yere bastırdı. Bear zıpladı ve kedinin kulağını ısırıldı. Skelzhar uludu ve kendini sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştı, ama Bear pitbull gibi ısırıp bırakmadı.

Koşmaya devam ettim, sağa sola saparak. Gress bana yetişti. Aramızda üç metre vardı ve mor gözleri sevinçle parlayarak bana bakıyordu.

Yine tökezledim ve dengemi sağlamak için durdum.

Gress önümde belirdi, o kadar hızlıydı ki hareketleri bulanıklaşmıştı. Zıpladı, döndü, dört kolu bir fanın kanatları gibi dönüyordu.

Kaslarımı *gerginleştirdim* ve onun bana doğru yavaş çekimde uçuğunu gördüm. Benim işimin bittiğine karar vermişti. Bu, Kael'in son hamlesiydi, acımasız ve karşı koyulması imkansızdı. Bana vuracağını ve orakları beni parçalayacağını biliyordu.

Sonunda.

Sağ tarafa kaçtım, tüm gücümü hızıma verdim. Yanımdan hızla geçti ve ayakları yere değdiği anda sırtı bana dönüştü.

Onun sırtındaki kefeni geniş bir kesit halinde sıyırdım. Kefen yere düştü, kıvrılan gri bir halı gibi. Gress'in çıplak sırtı önümde açılmıştı. Yiyici kefen bir giysi değildi; sayısız sinirle gress'e bağlı, simbiyotik bir ikinci deriydi. Kefeni bıçaklasaydım, neredeyse hiç tepki vermezdi, ama ben delmedim. Onu kestim. Bıçağım onun sırtından b i r parça kopardığı anda, kefenin her bir nöronu acı içinde çığlık attı

ve tüm bu acıyı konağına aktardı.

Gress, dayanılmaz acı bacaklarını büküp onu dizlerinin üzerine çöktirirken çığlık attı.

Kolumdan örümcek kementini çekip çıkardım ve boynuna doladım.

Benden uzaklaşmaya çalıştı. Gressler hızlıydı. Güçlü değillerdi. Örümcek ipi gerildi ve onu geri çekip kılıcımın üzerine attım. Kılıcım onun iç organlarını parçaladı.

Gress kendini kılıcımdan kopardı, kefenin pürüzlü kenarları bana uzandı ama ulaşamadı. Dönmeye çalıştı, orakları savurarak, ama onu geri çektim ve açıkta kalan etine tekrar tekrar bıçak sapladım.

Gress kasılmaya başladı. Sağ kolunun üst kısmını kestim. Sonra sol kolunu. Diğer iki kol da onu izledi. Onu ayaklarından çekip yere sürükleyerek sütuna doğru sürükledim. Onu ankraja bağlamak iki saniye sürdü.

Dik durdum. Köşede skelzhar, bir düzine yaradan kan akarken, üç ayağı üzerinde durmaya çalışarak hırıldıyordu. Sağ arka pençesi işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu. Sol gözü yoktu.

Bear'ın sırtında kocaman öfkeli yaralar vardı. Jovo, skelzhar'ın sırtına yapışmış, bıçaklarını kürküne saplarken, o diğer arka bacağını çiğneyerek umursamıyor gibiydi.

Çimlerin üzerine eğildim, göğsündeki kefeni kestim ve metal muskayı çıkardım. Zayıf ve sönük bir sesle inledi. Ruhunu elimde tuttuğumu sanıyordu.

"Hemen döneceğim," dedim onun dilinde. "Hiçbir yere gitme."

SKELZHAR'IN ÖLMESİ BİR DAKIKADAN AZ SÜRDÜ.

, ama Jovo hala onu bıçaklıyordu, kan içinde ve çılgına dönmüştü.

Çimlere geri döndüm ve onun yanına çömelerek, zincirden tuttuğum tılsımı elime aldım. Küçük metal disk parmaklarımın arasında dönüyordu. Gress'in gözleri ona kilitlenmişti. Nefesi zorlanıyordu. Kollarının kütükleri kanamıyordu. Kefen onu içten içe yiyip bitiriyor, kendini onarmaya çalışıyor ve kanını emiyordu.

Kael Tarikatı, eğitimlerinin son ayininde tanrıların kutsal bir iblis savaşçısını bedenlerine gönderdiğine inanıyordu. İblis öfkelenirdi ve onu onurlandırmanın ve tatmin etmenin en iyi yolu acı ve ıstırap vermektir. Bu, Kael'gress'in eylemleri için tüm ahlaki sorumluluğu ortadan kaldıran çok uygun bir kurguydu.

Yöneten elit kesim kontrolü elinde tutmak zorundaydı ve bu noktada tılsımlar devreye giriyordu. Doktrinlerine göre, küçük metal halkalar kelimenin tam anlamıyla ruhlarını içeriyordu ve onları zarar görmekten koruyordu. Kael'ler için ise şeytani savaşçının aurasının kutsal ateşi de buna dahildi. Tılsımını kaybeden bir gress, "bir et yığını"ndan ibaretti ve ruhu asla yeniden doğamaz, sonsuza kadar tılsıma bağlı kalırdı.

Tılsımı sallandırdım.

"Tanığının nerede?"

Cevap vermedi. Hâlâ muskaya odaklanmıştı. "Tanığınızı getir ya da ruhsuz olarak öl."

Bakışları yüzüme kaydı. Tek bir kelimeyi zorla çıkardı.

Tavandan küçük bir metal küre indi ve önümde asılı kaldı. Kılıcımla onu ikiye böldüm. Parçalanarak elektronik iç organları

taş zemine döküldü. Gress, sözleşmelerini yerine getirdiklerini kanıtlamak ve övünmek için öldürdüklerini kaydediyordu.

Gress'e baktım. "Sizi kim tuttu?" Derin bir nefes aldı. "Rakalan."

İçimdeki güçten hiçbir tepki gelmedi. Mücevher hâlâ uykundaydı. "Bu gedik Rakalanlar mı yaptı?"

"Rakalanlar istila etmez. Onlar istila edilenlerdir." "Peki istila eden kim?"

"Tsuun."

"Tsuun kaç dünyayı işgal etti?" "Altıdan fazla, altının da altından fazla."

Onların sayısı sisteminde altıdan büyük sayı altı kare, yani otuz altıydı. Otuz altının altısı iki yüz on altı ederdi. Çok fazla... "Tsuun neden işgal ediyor? Ne istiyorlar?"

Yavaşça gözlerini kırptı. "Güç. Kaynaklar. Topraklar."

Hızla zayıflıyordu. Önemli sorulara geçmem gerekiyordu.

"Sözleşmenizin şartları neydi?"

"*Sadrin*'i bul. Onu geri getir. Başaramazsan öldür."

"Bu yüzden mi peşimdesin?"

"Evet." Sesi yumuşak, tıslayan bir fısıltıydı. "Sen *Sadrin*'sin. Seni geri götürmeliyim."

"*Sadrin* olduğumu nereden biliyorsun?"

Nefesi yumuşak bir hırıltıydı. "Hissediyorum..."

Bu iyiye işaret değildi. Eğer o hissedebiliyorsa, bu herkesin hissedebileceği anlamına mı geliyordu? "Önceki *Sadrin* bir Tsuun muydu?"

"O Rakalan'dı."

"Kendi halkı seni onu öldürmen için mi tuttu?" "Evet."

"Neden?"

"Rakalan teslim oldu. O teslim olmadı. Rakalan, altı döngünün büyük bir kısmında direndi. *Sadrinleri* çok bilgiliydi. Tsuun için değerliydi. Rakalan onu teslim edemedi. Yok olmaktan korktular."

Tsuun, Rakalan dünyasını istila etmişti ve Rakalanlar bin iki yüz doksan altı yıl boyunca onlara karşı savaştı. Sonunda, Tsuun boyutlar arası savaşı kazandı ve Rakalanlar teslim oldu. *Sadrinlerini* teslim etmek, teslim olmanın şartlarından biri olmalıydı.

Ölüm hırıltısı gress'i boğdu. Elsiz koluyla tılsıma uzandı.

"Buraya nasıl geldiniz?" "*Sadrin* kaçtı. Biz peşinden gittik."

"*Sadrin'i bu kadar değerli kılan nedir?*"

"Bilgi. Biriktirilen bilgi, ebeveynlerden seçilmiş çocuklara aktarılan bilgi, tekrar tekrar."

"Rakalan neden sana bilgiyi geri getirmeni emretmedi?" O bilgiyi annemin kafasından oyup çıkarabilirlerdi.

"Alınamaz. Sadece armağan edilebilir. Armağan edilmezse, bilgi sadrinle birlikte ölür."

Sadrinle birlikte ölür."

Son Kael'gress'in mağarada hedefini neden değiştirdiğini hep merak etmişimdir. *Sadrin* annemle savaşıyordu, sonra aniden beni öldürmeye çalıştı. Çünkü savaşı kaybedeceğini biliyordu ve mağarada sadrin olabilecek tek yaratık bendim. Bear yeterince zeki değildi.

Gress titredi.

"Sadrin olmak ne demek?" diye sordum.

Sesi zar zor duyuluyordu. Gözleri çaresizdi. "Her şey." Tılsımı göğsüne koydum.

"Artık bırakabilirsin. Kutsal gücün örtüsünün senin ölümünü arındırmasını sağlayacağım."

Gözlerinde rahatlama belirdi. Son bir titreşim nefes aldı ve hareketsiz kaldı.

Esnedim. Çim artık kırmızı renkte parlamıyordu. Onu taşın üzerinde taradığım anda eve gitmek ve cevaplar almak istemiştım. Yeteneğim onu ya birinin ya da her ikisinin anahtarı olarak işaretlemişti. Artık eve dönüş yolu açıktı. Cevaplarımı da almıştım, ama bunlar sadece daha fazla soruya yol açıyordu.

Orada bir yerlerde, Tsuun adında bir medeniyet boyutlar arası bir savaş yürütüyordu. Bir dünya bir dünya istila ediyorlardı. Muhtemelen artık bu iş onlara rutin hale gelmişti. Dünya, onların en son hedefiydi. Bazı dünyalar hemen fethedilmiş olmalıydı. Rakalanlar gibi diğerleri ise yüzyıllar boyunca direndi.

Gress hakkında bilgi aramak için mücevherin içine daldığımda, onların dünyasında dolaşmak tek bir varlığın belirli bir anısına erişmek gibi gelmedi. Farklı bireylerin anılarının yarı tutarlı bir bütün halinde örölmüş bir derlemesi gibi hissettim. Canlanmış bir ansiklopedi maddesi gibi, birçok kaynaktan toplanan bilgilerin özetinin kısa ve öz bir biçimde sunulması gibi.

Suikastçı, Rakalanların neredeyse bin üç yüz yıl direndiğini ve bu yüzden annemin "değerli" olduğunu söylemişti. Bu ve mücevherdeki anılar, annemin orijinal *sadrin* olmadığını gösteriyordu. O da benim gibi bilgisini miras almıştı. Tahminim doğruysa, her *sadrin* mücevheri genişletip bu hediyeı bir sonraki nesle aktarmıştı, nesiller boyunca. Dünyaları direnç gösterdiği sürece mücevher daha fazla bilgi biriktiriyor ve değeri artıyordu.

Rakalanlar teslim olduğunda, annem Dünya'ya bağı bir Tsuun geçidine kaçmış olmalıydı. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordum, ama gelmişti ve gress onu buraya kadar takip etmişti. Bu sadece kaçma girişimi olamazdı. Gress hakkında gördüklerim, mücevherde saklı bilgilerin sadece küçük bir kısmıydı. Annem çok fazla bilgiye erişebilirdi, istediğı yere gidebilirdi, ama yine de bu geçide girmeye karar verdi. Sadece beni seçmedi

beni seçmedi, insanlığı seçti. Annem Dünya'yı seçti ve bize bu paha biçilmez hediye verdi. Onun dünyasının işgalcilere karşı savaşı bitmişti, ama bizimki daha yeni başlıyordu.

Kendini ölüme terk etti. Mücevheri saklasaydı hayatta kalabilirdi, bundan emindim. Devam etmek istememişti. Rakalan istilasını bir gedikle başlamıştı ve annem de bir gedikte ölmeyi seçerek bu trajik hikayenin çemberini kapatmıştı. Halkı tarafından ihanete uğrayarak öldü ve benim ve bana verdiği bilgilerin hayatta kalıp kalmayacağını asla öğrenemedi.

Garip bir boşluk hissettim.

Gress "*sadrin*" demedi. "*Onların sadrin*" dedi. Bu, diğer dünyalarda da sadrin olduğu anlamına geliyordu. Bu doğal bir şey miydi, yoksa istilaya tepki olarak mı ortaya çıkmıştı? Cevap ne olursa olsun, Tsuun *sadrin* istiyordu. Belki de bizim bilgimizi elde etmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Rakalanlar neredeyse on üç yüzyıl direndi. Bin üç yüz yıllık bir savaş. Bunun büyüklüğü beni vurdu. Gress'in cesedinin yanına oturdum. Bacaklarım ağırlığımı taşıyamıyordu.

Kaç tane geçit vardı? Kaç kişi öldü? Savaşın ortasında doğup, savaşın ortasında ölen nesiller ve nesiller. *Bin üç yüz yıl*. Biz sadece on yıldır savaşıyoruz ve bu, hayatımızı tamamen değiştirdi. Bin yıldan fazla bir süre mi?

Ve sonunda Rakalanlar yine kaybetti ve *sadrinlerini* teslim etti. Tsuunlar benim varlığımı ve kafamda nesillerin bilgisini taşıdığımı öğrenirlerse, Dünya'ya baskı yapıp beni teslim ettirebilirler.

Gezeganim beni terk eder miydi? Devam etmenin bir anlamı var mıydı?

Bir şey beni dürttü. Bear bana üzerinde et parçaları olan kanlı bir kedi uyluk kemiği getirdi. Sırtındaki pençe izleri artık kanamıyordu.

Otomatik pilotta kaslarımı *gerginleştirdim*. Et zehirli değildi ve o da bir kısmını yemişti, bu yüzden bu konuda telaşlanmak için çok geç olmuştu.

Bear beni tekrar dürttü.

"Hey, Bear."

Uyluk kemiğini ayaklarımın dibine bıraktı. Çömeldi. Köpeklerin sarılmaktan hoşlanmadığını bir yerde okumuştum. Daha önce sarılmışım çünkü kendimi kaybetmişim, ama şimdi sakinleşmişim, bu yüzden ona yaslanıp yanını okşadım. O da bana yaslanıp yanağımı yaladı.

İçimdeki boşluk hissi kayboldu.

Kendime daha çok benziyordum.

Cevabını bilmediğim o kadar çok soru vardı ki. Tsuun kazandıktan sonra dünyalara ne oldu? Yok edilebilirler, işgal edilebilirler, vasal hale getirilebilirler... Tsuun'a karşı kazanan oldu mu hiç?

Tüm bu soruların cevapları muhtemelen kafamın içindeydi ve şimdilik ulaşılamazdı. En acil soru, şimdi ne yapacağımdı? Bu karışıklığı nasıl düzeltecektim?

Kapıdan sendeleyerek çıkıp dünyaya *sadrin* olduğumu ilan etmek söz konusu bile olamazdı. Pazarlık kozu olmak gibi bir niyetim yoktu. Hükümetin beni tuhaf bir örnek gibi toplamasına ya da çocuklarımı rehin tutarak beni bir silaha dönüştürmesine de izin vermeyecektim. Kim olduğumu anlarılarsa, ya ortadan kaldırılmak, hapsedilmek ya da hayatımın geri kalanında kontrol altında tutulmak arasında seçim yapmak zorunda kalacaktım. Bu olmayacaktı.

Önceliklerim aynıydı: bu boşluktan canlı çıkmak ve çocuklarıma dönmek. Ama şimdi bu harika planın son bir parçası kalmıştı. Kaçmayı başardığımda, bu istilayı sona erdirecektim.

On üç yüzyıllık çatışma olmazdı. Çocuklarım güvenli bir geleceği hak ediyordu. Ben de hak ediyordum.

Tsuun annemi istiyordu çünkü o bir tehdit oluşturunuyordu. Onun mirasını kullanacaktım. Oradan çıkıp mücevheri incelemeliydim. İçinde ne olduğunu, ona nasıl hızlıca erişebileceğimi ve ihtiyacım olan bilgileri nerede bulabileceğimi öğrenmem gerekiyordu. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliydim. Yeni bedenimin sınırlarını öğrenmeliydim. Tüm bunlar, bunu başarıya kadar saklanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bear ve ben en az bir haftadır bu geçitte mahsur kalmıştık. Bu geçidin hak sahibi kim olursa olsun, Cold Chaos mu yoksa başka bir lonca mı, yeni bir ekip gönderecekti. Bildiğim kadarıyla, çoktan içeri girmişlerdi. O ekip, Londra'nın çöktüğü geçidi patlatmaya çalışacaktı, çünkü cesetleri ve inanılmaz değerli adamantiti geri almak istiyorlardı.

Londra'nın yüzü gözümün önüne geldi. Yakında. Çok yakında karşılaşacaktık.

İkinci saldırı ekibi o mağaraya girdiğinde, dört uzaylı insansı cesedi ve annemin cesedini bulacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. *Sadrin'in* varlığına dikkat çekecek her şeyi önlemeliydim.

Hükümetimiz, Tsuun ve geçidin diğer tarafındaki diğer zeki varlıkları zaten biliyorsa ve bunu aktif olarak gizliyorsa, cesetleri keşfettikleri için tüm saldırı ekibini ortadan kaldıracaklardı. Yutucu örtünün canlı konaklara ihtiyaç duyduğunu söylemeye gerek bile yok. Şimdiye kadar açlıktan yarı uykulu bir duruma geçmişti, ama bir insan gress cesetlerinden birine yaklaşır yaklaşmaz örtü saldırıya geçecekti. İnsanlar ölecekti.

Londra bir pislikti, Melissa bencil bir korkaktı, ama Cold Chaos'un geri kalan üyeleri, eğer engelleyebilirsem, ölmeyi veya ortadan kaybolmayı hak etmiyorlardı.

Çapaya baktım. Hâlâ zihnimde büyük bir görüntü olarak duruyordu, yok edilmesi gereken uğursuz, kötü bir şey.

Odaklandım. Hala tamamen siyah, yeteneğime karşı geçilmezdi. Neyden yapıldığını veya nasıl oluştuğunu bilmiyordum, ama artık ne işe yaradığını çok daha iyi anlıyordum. O bir raptiyeydi. Açık yer ise bir not kartıydı. Biri onu masanın üstünden alıp raptiyeyle mantara tutturmuştu. Raptiye kaybolduğunda not kartı masanın üstüne geri düşecekti. Mağaralar, örümcek çobanları, göl ejderhaları, küçük biyosferlerinin dünyadaki gerçek yerine geri döndüğünü muhtemelen fark bile etmeyeceklerdi.

Çapayı parçalarsam, kapı üç gün içinde çökecekti, çünkü gedik, boyutlar arasında sıkışık kalmak için gereken enerjiyi tüketecekti. Ama bu, cesetlerin sorununu çözmezdi, çünkü maden sahasını aramak için yeterli zaman kalırdı. Cesetler yine bulunurdu.

Ayrıca, herkes çapayı yok ettiğimi bilirdi. Çapalar kendiliğinden çökmezdi. Çatlaktan dışarı çıkıp arkamda çökmesine izin veremezdim. Hayatım sona ererdi.

İçimde bir dürtü yanıyordu. Onu yok etmeliydim.

Hayır. Ben kendimdim. Yapacak başka işlerim vardı. Bunu temizlemeliydim. Ne kadar çabuk o kadar iyi.

Gress'in cesedine döndüm, tık sesini duyana kadar muskayı sıktım ve yabancı bir dilde tek bir kelime söyledim. "*Irhkzurr.*"

Gress'in açık göğsündeki muska kırmızıya, sonra turuncuya döndü. Suikastçinin eti cızırdadı. Yiyici kefen, ısıdan kaçmaya çalışarak tısladı, ama yabancı bedenle köklerinden sıkışmış olduğu için başaramadı.

Tılsım sarıya, sonra da göz kamaştırıcı bir beyaza dönüştü ve ceset küle dönüştü, gri kefen de yanarken kıvranıyordu. Bir an sonra küle dönüşen ceset yere çöktü.

Jovo, ölü skelzhar'ın kafasının üzerinde durdu, bileziği elinde sıkıca tutuyordu. Üzerine kan sıçramıştı ve gözleri biraz çılgınca görünüyordu.

Ona hafifçe el salladım.

Lees düşmanının cesedinden atladı, kendini silkeledi, her yere kan sıçrattı, bana koştu ve bileziği gösterdi. Yaklaşık iki inç genişliğinde, bakırdan yapılmış gibi görünen metal bir banttı. Üzerinde ince kırmızı çizgiler vardı ve bileziği daha küçük parçalara ayırıyordu.

Bana sırtıttı. "Ev,"

dedim.

"Ev!"

Ayaklarından zıpladı, yerinde döndü, sonra dönüp bana sarıldı. "Ada."

"Jovo."

Elimi tuttu, göğsüne sıkıca bastırdı ve çıkışa, kapıya doğru işaret etti.

"Ev."

Ben başımı salladım. "Benim evim."

Jovo pençesini göğsüne koydu ve kelimeleri çok dikkatli bir şekilde telaffuz ederek konuştu. "Yardım." Beni işaret etti. "Ada. Tehlikeli. Yardım."

Bıçaklarını salladı ve dramatik bir poz verdi.

Bir dakika kadar anlamadım. Farklı bir dünyadan gelen, uzaylı bir gezegenden gelen suikastçıyı öldürmeme yardım eden yeni arkadaşım, beni eve götürmeye kararlıydı. Çünkü güvenli değildi. Beyefendi Jovo.

Yere oturdum ve güldüm.

ÇAPA ODASINDAN KAPIYA KADAR OLAN YOL KISAYDI. O KADAR KISAYDI KI neredeyse ağlayacaktım. Çapa odasının diğer tarafında sadece birkaç düzine metre ileride, zemin aşağıya doğru eğimli bir tünele açılıyordu ve bu tünel neredeyse kapıya kadar uzanıyordu. Günlerce tünellerde dolaşmışım. Bu tünelin üzerinden birkaç kez geçmişim, ama girişini hiç bulamamışım.

İlk birkaç dakika sonra koşmaya başladım. Jovo bana yetişti ve Bear önde, biz de onun peşinden geçitten geçtik. Yol açıldı. Tüm canavarlar ya ölmüştü ya da bize yolumuzdan çekilmeye korkuyorlardı.

Malcolm'un ekibinin öldürüldüğü yeri geçmiştik. Birkaç aetherium şarjı almak için durdum. Cesetlere bakmadım.

Saldırı ekibi, duvarların üzerine beyaz oklar çizerek yolunu işaretlemişti. Onların izinden gitmek kolaydı.

Bir saat kadar koştuktan sonra duvarda turuncu bir ok gördüm. Hotchkins'in çizdiğini hatırladım. Maden sahasına giden yola gelmiştik.

Londra'nın çöküntüsünü bulmak hiç zaman almadı. İki eterium patlamasından sonra, enkazda bir delik açtık. Yeni gücümle deliği kazabilirdim, ama acelem vardı ve *kaslarımı gerdiğimde*, yeteneğim patlama için en uygun yeri işaret etti.

Maden sahasına ulaştık. Cesetler düştükleri yerde yatıyordu. Onları yiyen, onlara dokunan hiçbir şey yoktu. Bir haftadır çürüyorlardı ve bazıları şişmeye başlamıştı. Ancak dört gress, kefenler vücut sıvılarını emdiği için küçülmüştü. Ölü gress'leri küle dönene kadar kalan tılsımları tek tek patlattım.

Annem de çürüyordu, ancak etrafındaki insanlardan çok daha yavaş. Onu cüppesine sardım, yan tünele, çıkmazlardan birine taşıdım ve Jovo nöbet tutarken onu sığ bir havuzun dibine yerleştirdim. Son aetherium şarjını kullanarak geçidi çökerttim. Soğuk Kaos'un bu yoldan geçmesi için hiçbir neden yoktu ve şansımız yaver giderse, cesedi bulunmayacaktı.

Uzun bir süre sessizce mezarının başında durdum.

Hediye için teşekkür ederim. Onu boşa harcamayacağıma söz veriyorum.

İhlalin sırrı gizlenmişti. Eve dönme zamanı gelmişti.

ANA BİÇAK, YEDEK BİÇAK, DÖRT ETERIUM EL BOMBASI...

Elias, ekipmanlarıyla dolu masadan uzaklaştı. Dışarıda bir şeyler oluyordu. Kütüphanenin girişine doğru yöneldi. Pencerenin dışında, güneş yeni yeni doğuyordu, sokak ve kapı şafak ışıyla kaplanmıştı.

Elias renkli pencerenin önünde durdu. Kapı solundaydı. Kapının önünde Leo kollarını kavuşturmuş duruyordu. Kovalenko, Leo'nun sağında, zayıf, siyah saçlı, yayını tutuyordu. Kriyo okçu parmak uçlarında duruyor, yayı elinde rahatça sallıyordu. Kovalenko enerji mermileri çağırırdı

zihniyle ok şekline dönüştürdü. Yeteneğinin yanıltıcı isminin aksine, bu oklar nesneleri buzla kaplamıyordu. Kovalenko'nun oklarından biri hedefe isabet ettiğinde, hedef bir anlığına donarak olduğu yerde kalıyordu, sanki elektrik şoku almış gibi. Yay kesinlikle gerekli değildi, ama nişan almasına yardımcı oluyordu.

Sağda, sokağın ağzında, on kişi bir personel taşıyıcıdan inmiş, liderlerinin etrafında toplanmıştı. Uzun boylu ve geniş omuzlu adam, ekibinin üzerinde yükseliyordu ve sertleştirilmiş taktik zırhı onu daha da büyük gösteriyordu. Anton Sokolov, bir bastion yeteneği, doğru miktarda saldırganlığa sahip sağlam bir tank. Yanındaki kadın daha yaşlı ve narindi, koyu sarı saçları Fransız örgüsüyle geriye toplanmıştı. JoAnne Kersey, namı diğer Kanlı Sis. Nedense, birçok kadın puls carver olarak uyanmıştı. Bunlar, bıçaklı silahlar kullanarak kontrollü bir çılgınlıkla rakiplerini parçalara ayıran, yüksek hasar veren savaşçılardı. JoAnne en iyilerinden biriydi.

Elias birkaç yüz daha tanıdı. On kişinin hepsinin zırhında aynı kömür rengi ve beyaz yama vardı: iki kanattan yayılan bir kalkanın resmedildiği koyu renkli bir kare. Kalkanın içinden yüzü olmayan bir insan büstü yükseliyordu, başından dışarı doğru sivri üçgen ışınlar çıkıyordu. Bu, koruyucu melekleri ve genel olarak sertliği çağrıştırmak için tasarlanmıştı, ama ona göre kanatlı bir çarpışma mankeni kafasını kalkanın içinden geçirmiş ve şimdi onu boyunduruk gibi takılı kalmış gibi görünüyordu.

Sokaktaki on kişi bunu gururla takıyordu. Muhafızlar Loncası, Elmwood kapısını ele geçirmek için en iyi ekibini göndermişti.

Graham'a kin beslemiyordu. Kişisel bir şey değildi. Graham bir köpekbalığı gibiydi: her zaman aç ve dişlerini geçirebilecek bir şey arıyordu.

Krista kütüphanenin derinliklerinden çıktı ve Elias'ın yanında durdu. Uzun, koyu parmaklarını hafif kırmızı bir parıltı sardı, bu bir cehennemin habercisiydi.

"Şu süslenmiş hallerine bak. Tanrı onları korusun." "Hazır mıyız?" diye sordu Elias.

"Biz iyiyiz."

"Londra mı?"

"Hazır ve silahlı. Eğer bundan memnun değilse, bunu kendine saklıyor."

"Onu izlemen gerek."

Kadın gülümsedi. "Merak etme. Yanlış bir hareket yaparsa, şahin gibi üstüne atlarım."

Sokakta Anton iri omuzlarını silkti. "Sen benimle kapım arasında duruyorsun, Leonard."

"Komik, ben seninle kapımız arasında durduğumu sanıyordum."

Anton iç geçirdi. "Zorluk çıkarma. DDC'nin kapı değişikliğini açıklayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Eğer yeniden atarlarsa ve Muhafızlar bu görevi alırsa, konuyu yeniden görüşürüz." Leo'nun sesi soğuk ve hafifti. "O zamana kadar, izinsiz girmiş olursun. Bu son uyarın: arkanı dön, futbolcu babalarının minivanına geri dön ve buradan defol git."

"Şifacın Hong Kong'da mahsur kaldı," diye bağırdı Anton. "Ve yaşlı adam da seni ateşten kurtaracak burada değil."

Yaşlı adam, ha?

"Dün gece karargaha gittiğini biliyoruz."

Elias'ın kaşları yukarı kalktı. Dün gece Leo ile birlikte karargaha dönmüştü. Saat geç olmuştu ama haberler yayınlanmadan önce Ada'nın çocuklarıyla bir kez daha konuşmak istiyordu. Leo da onunla birlikte konuşmaya geldi, sonra Cold Chaos aracıyla olay yerine geri döndü. Elias bir saat daha kalarak son dakika işlerini halletti. Paylaşımli araçla geri döndü, birkaç sokak ötede indi ve kafasını boşaltmak için son birkaç kilometreyi koştu. İşe yaramıştı; bir haftadır ilk kez iyi uyumuştü.

Guardians'tan biri şantiyeyi izliyor olmalı ve Leo'nun tek başına geri döndüğünü fark etmişti.

"Hepimiz oraya giremeyeceğini biliyoruz," diye devam etti Anton. "Burada on kişiyiz ve girmeye hazırız. Neden kenara çekilip bu karışıklığı bizim halletmemize izin vermiyorsun?"

"On kişi olduğunu mu söyledi?" diye sordu Leo.

"On kişi olduklarını söyledi, değil mi?" diye sordu Leo.

"Evet," diye onayladı Kovalenko. "Saymayı ğrenmiş."

"Bu sana tehdit gibi geldi mi?" diye merak etti Leo.

"yle geldi."

Leo'nun gözleri beyaz bir ışıkla parladı. Sırtından iki devasa kara kanat çıktı, sanki bir fırtınadan dokunmuş gibi. Yıldırımlar aktı ve hayalet gibi kanatların üzerinde dans etti.

Anton'dan derin yeşil bir titreşim yayıldı ve ikinci bir zırh gibi büyük adamı saran bir auraya dönüştü.

"Israrcı," dedi Krista. "Benim bilmediğim ne biliyorlar?" "O gedikte büyük bir adamantit damarı var," dedi Elias. "Biri konuşmuş."

"Mhm."

Ve kim olduğunu çok iyi biliyordu. şüphelilerin sayısı dörde indirilmişti. Wagner çok karamsardı, Drishya çok genç ve deneyimsizdi, Melissa ise Leo'nun nazik sorgulama tarzı sayesinde loncanın tamamen arkasında olduğunu düşünüyordu. Sadece bir kişinin geleceği belirsizdi. London, kendisi için yeni bir kapı açmak için fırsatı değerlendirmişti.

"Normalde bu kadar saldırgan değerler." Krista kaşlarını çattı.

"Bu kayıt altında," dedi Elias. "Bizi kışkırtıp medyaya yaymak istiyorlar."

"Kapı Yönetmeliği'nin 3. maddesini ihlal ediyorsunuz." Leo'nun sesi, uzaktaki fırtınanın uğultusu ile vurgulanan, ürkütücü, doğal olmayan bir fısıltıydı. "Geri ekilin yoksa güvenliğiniz için sizi buradan çıkarmak zorunda kalacağız."

Anton bir adım ne ıktı. Arkasında duran ekip savaş düzenine geçti. Anton bir adım daha attı. nc adım.

"Bu benim işaretim." Elias kahve fincanını aldı ve kapıdan dışarı ıktı.

JoAnne onu ilk gören oldu. Elini Anton'un koluna koydu ve Anton tepki vermediğinde, fısıltıyla bir şey söyledi. Anton yürümeyi bıraktı.

Bir an kimse kıpırdamadı.

Elias kahvesinden bir yudum aldı ve ilerlemeye başladı. Arkasında Jackson kütüphaneden çıktı ve duvara yaslandı.

Elias sokağın ortasına geldi, derin bir nefes aldı ve kendini bıraktı. Gücü içinden fırlayarak görünmez bir yarım küreye dönüştü. Yirmi metre önündeki maden arabası yoldan kaydı.

Anton arabaya ve sonra Elias'a baktı.

Elias yürümeye devam etti. Güç alanı onunla birlikte hareket etti. Guardian grubunun hemen önündeki iki ağır römork yana kayarak kaldırıma zarar verdi ve Elias'ın yolundan çekildi.

Rakip lonca grubu geri çekildi. Anton yerinde kaldı ve sırtından bir kılıç çekti. Yetmiş beş inç uzunluğundaki kılıç tamamen siyahtı. Saf adamant. Güzel.

Elias'ın kalkanının ön kenarı rakip tankın gövdesine değdi.

Anton kılıcını sıktı ve devasa bıçak mor bir ışıkla parladı. İri adam kılıcı savurdu. Kılıç güç alanına çarptı ve geri sekti.

Elias yürümeye devam etti.

Anton bir adım geri çekildi ve tekrar kılıcı savurdu. Kılıç geri sekti.

Anton geriye kaydı. İki adım. Üç. Dört. Tank kılıcını ters çevirdi ve kaldırıma doğru kaldırdı, kendini sabitlemek için yere saplamak üzereydi.

"Kırılacak," diye bağırdı Leo.

"Onu dinlesene," dedi Elias, duraksayarak. "İyi bir kılıç."

Anton uzun bir saniye boyunca onlara baktı.

Elias kahvesini içti.

Guardian tankı kılıcını kınına soktu. Elias kalkanını indirdi.
Bir an daha geçse, zaten bitmiş olacaktı.
Muhafızlar onu dikkatle izledi.
Elias kahvesinin son yudumunu aldı. "Graham'a söyle, bu konuda bir şey hissediyorsa, bu kapı işim bittikten sonra beni arayabilir."
Anton ona sırtını dönüp minibüse geri döndü. Ekibi de onu takip etti.
Elias onların gitmesini izledi, sonra arkasını döndü. "Pekala millet, on dakika içinde o geçide girmek istiyorum!"

KAPI ÖNÜMDE DEVASA VE KARANLIK BİR ŞEKİLDE YÜKSELYORDU. JOVO'YA
DÖNDÜM VE

onu işaret

ettim.

"Ev."

O sırttı.

Kollarımı açıp ona sarıldım.

O da bana sarıldı ve kendi dilinde bir şey söyledi. Mücevherim uyanık olsaydı, onu anlayabilirdim, ama hala uykudaydı.

Jovo bileziğiyle oynadı. Tünelin ortasında soluk bir delik oluştu, kenarları ateş gibi parıldayan ve fırıldak gibi dönen, uzun kıvılcımlar saçan bir delik. Mor gökyüzünün altında, üzerinde devasa, parçalanmış bir gezegenin asılı olduğu, kum rengi taşlardan yapılmış garip bir şehir gördüm.

Jovo portalı işaret etti. "Baha-char. Kiar sae Baha-char."

Baha-char'ın ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Ellerimi tuttu, gözlerime baktı ve kelimeleri yavaşça telaffuz etti.

"Baha-char, Ada. Kiar sae Baha-char."

Bu çok önemli gibi görünüyordu. "Kiar sae Baha-char."

O başını salladı.

"Unutmayacağım," diye söz verdim.

Jovo gülümsedi, ellerimi bıraktı, bana eğildi ve portala daldı. Portal onun arkasında kapandı ve havaya karışarak kayboldu.

Tünel karanlık ve sessizdi.

Derin bir nefes alıp tulumumun cebinden telefonumu çıkardım. Onu tüm bu zaman boyunca askeri sınıf kırılmaz ve su geçirmez bir kılıf içinde yanımda taşımıştım. Geçide girdiğimde kapatmıştım ve bir kez bile açmamıştım. Kapalı olsa bile telefonlar şarjını kaybederdi ve şimdi onu açmam gerekiyordu. Hayatım kelimenin tam anlamıyla ona bağlıydı.

Güç düğmesine bastım.

ELIAS, TAM SAVAŞ TEÇHİZATLI DOKUZ KİŞİLİK SALDIRI EKIBINI INCELEDİ.

Cold Chaos'un en iyileri. Hazır görünüyorlardı. Herkes dinlenmişti. Güneş doğmuştu. Vakit gelmişti.

Kapının kara deliğine döndü. "Tamam. Hadi yapalım."

TELEFON EKRANININ ELEKTRİKLI IŞIĞI TÜNELİ AYDINLATTI. ŞARJIN SADECE YÜZDE İKİSİ KALMIŞTI, AMA BU YETERLİYDİ. TAM YETERLİ.

yüzde şarj kalmıştı, ama yeterliydi. Tam yeterliydi.

Kamera çalışmayacaktı ve şarjımı ona harcayamazdım. Kendimi göremiyordum. Şu anda nasıl göründüğümü ya da çıkmak için yeterince insanlık kalıp kalmadığını bilmiyordum. Ellerim baskıdan titriyordu.

Kişiler listesini kaydardım, doğru ismi buldum ve tulumumun kolunu kılıç bileziğimin üzerine çektim. Umarım buna ihtiyacım olmaz.

Hâlâ kendimdim. Ada Moore'dum. Beni dışarı çıkarmak zorundaydı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Gel, Bear."

Köpeğim kuyruğunu salladı ve kapıdan içeri girdik.

Beni durduracak geçilmez bir bariyer ya da ani bir acı bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Kapıya gömüldüm, görünmez jöle gibi bir şeyin içinden geçtim. Tanıdık bir baskı beni sıktı. Onu aştım.

Ağırlık kayboldu.

Dünya'nın havasını kokladım.

Gökyüzü önümde muhteşem ve mavi bir şekilde uzanıyordu, güneşin ilk ışınlarıyla aydınlanmıştı ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Dışarı çıkmıştık. Evimize dönmüştük. O lanet delikte o kadar uzun süre mahsur kalmıştım ki, bu gerçek gibi gelmiyordu. Hayal gibi bir rüya gibiydi.

Şimdi hayatta kalmam gerekiyordu.

Önümde, saldırı ekibi kapıya doğru yürüyordu, teçhizatları Soğuk Kaos'un indigo rengiyle boyanmıştı. Beni gördüler ve donakaldılar, yüzleri şok içindeydi. Önde, sert zırhıyla devasa bir adam, sanki hayalet görmüş gibi bana bakıyordu.

Telefonumdaki numarayı tuşladım ve hoparlöre verdim.

"Chicago DDC ofisine ulaştunuz," dedi telefonda bir kadın sesi.

"Değerlendirici Adaline Moore," dedim telefona. "Kişisel kodum 3725.

Elmwood kapısının dışındayım. Hayattayım ve yaralanmadım."

Karşıdaki ses aciliyetle titriyordu. "Acil yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Şu anda yok."

Telefonu kapattım. Telefonumun şarjı bitti.

İş bitmişti. Raporumu vermiştim. Cold Chaos artık beni ortadan

kaldıramazdı. Sol tarafta, iri adamın arkasında, tanıdık bir yüz belirdi.

beyaza dönmüştü. London.

Bunu yaptığımı fark etmeden ilerledim. O sadece orada duruyordu.

Tek bir nefesle aramızdaki mesafeyi kapattım. Elim neredeyse kendiliğinden geri çekildi.

Gücünü kontrol et, gücünü kontrol et, gücünü kontrol et...

Londra'nın gözlerinde panik patladı. Yeteneği, beni kendinden uzaklaştırmak için dışarı fırladı, ama ben çoktan yumruğumu sallamıştım ve yumruğum, onun bıçak koruyucu güç alanını sabun köpüğü gibi yırttı.

London'ın çenesine bir yumruk indirdim.

Darbe onu ayaklarından yere düşürdü. Geriye doğru uçtu ve sırt üstü yere düştü.

Evet! Harika bir duyguydu. Keşke zamanı geri alıp ona tekrar yumruk atabilseydim. O güce sahip olsaydım, bütün gün burada oturup bunu yapardım.

London ayağa kalkmaya çalıştı. Bear bir mermi gibi ileri atıldı ve onu yere yapıştırdı. Tüyleri diken diken olmuştu. Ağzı açık, büyük dişleri ıslak ve salya içindeydi. Cehennemden çıkmış bir canavar gibi hırladı ve London'ın sağ omzuna yapıştı.

En azından boynuna değmedi. O çok hızlı ve kolay olurdu. London çığlık attı.

"Bırak onu."

Bear, ağzı London'ın koluyla dolu halde hırladı.

"Yiyecek değil," dedim ona. "Sadece insan çöpü."

Geri çekil."

Ayı bıraktı, Londra anlamamış olabilir diye ona hırladı ve kuyruğunu sallayarak bana koştu.

Londra kaldırıma yığıldı. Bir adam onun yanına koştu, diz çöktü ve elini bıçaklı gardiyanın göğsüne koydu. London'ı soluk altın bir ışık sardı.

Zırhlı iri adam şifacıya baktı. Küçük adam başını salladı. Sonunda ikisini tanıdım. Londra'nın yanında diz çökmüş olan Merrick Jackson, Soğuk Kaos'un mucize şifacısıydı. Zırhlı adam

ortaçağ şövalye filmlerinden çıkmış gibi görünen zırhlı adam ise Elias McFeron'du. Soğuk Kaos'un Lonca Ustası.

Londra'nın arkasında biri boğuk bir ses çıkardı. Başımı kaldırdım. Melissa, madenci tulumu giymiş bir adamın yanında duruyordu. Bakışlarımız buluştu. Yüzünde korku vardı. Adamı iterek aramızdan uzaklaştırdı ve koşarak uzaklaştı.

Orası mezar gibi sessizdi. Kimse kıpırdamıyordu.

Melissa caddede koşmaya devam etti, kavşağa kadar. Sağa döndü ve gözden kayboldu.

"Leo," dedi Elias derin bir sesle. "Merkeze Melissa Hollister'ın istifasını verdiğini ve istifasının derhal geçerli olduğunu bildir. Ve Haze'i ara."

"Emredersiniz, efendim."

Cevap veren adam otuzlu yaşlarındaydı, yakışıklı, atletik ve gözleri bembeyazdı. Hafif taktik zırhı ona tam oturmuştu. Onu da tanıyordum. Leonard Martinez, Cold Chaos'un başkan yardımcısı. Cold Chaos, kapıyı ele geçirmek için en iyi adamlarını getirmişti.

Elias McFeron bana döndü. Kırklarının sonlarındaydı, kısa sarı saçları grileşmişti. Yüzü sert, çenesi kare ve geniş açılıydı. Farklı bir hayat sürseydi yakışıklı olabilirdi, ama yaşadığı zorluklar ruhundaki ve yüzündeki tüm yumuşaklığı silip süpürmüş olmalıydı. Sadece sert bir kararlılık kalmıştı. Açık mavi gözleri beni metodik bir hassasiyetle değerlendirdi. Yüzümü, ifademi, tulumumu, ayaklarımın dibindeki Bear'ı gördü. Hiçbir şeyi kaçırmadı. Elias McFeron çok tehlikeliydi ve benim bir tehdit olduğuma karar vermişti.

Kimseyi öldürmek istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum, ama çocuklarıma kavuşmak için Cold Chaos'u parçalamam gerekirse, bunu yapardım.

Ağzını açtı. Kendimi
hazırladım.

"Değerlendirici Moore, hoş geldiniz. Biraz konuşabilir miyiz?"

Leo kütüphane kapısını açık tuttu. "Lütfen."

Adaline Moore köpekle yan yana kütüphaneye girdi.
o yaratığa köpek denilebilseydi. İçeri girip en yakın sandalyeye oturdu.

Leo onu takip etti.

Jackson, gözleri ihtiyatla yaklaşarak geldi.

"Londra mı?" Elias fısıltıyla sordu.

"Çenesi kırık, dişleri çatlak, kol atardamarı yırtılmış. Onu bir araya getirdim. Krista ona bakıyor. Kalkan olmasaydı, ölmüş olurdu."

Savaşmakla hiç ilgisi olmayan Adaline Moore, gardiyanların güç kalkanını delip geçti ve London'a o kadar sert vurdu ki, onu dört metre uzağa fırlattı. Üstelik kendini tutmuştu. Yumruğunu yarıda yavaşlattığını görmüştü. Tüm gücüyle vurmuş olsaydı, London artık sorun teşkil etmeyecekti. Sonsuza kadar.

Elias kendine karşı dürüst olsaydı, bunun için tek bir damla bile gözyaşı dökmezdi.

"Onu tarama fırsatın oldu mu?" diye sordu Elias.

Jackson başını salladı. "Çocuk eldivenleriyle, Elias. Ona nükleer savaş başlığı gibi davran.

Bu toplantıya katılmamı
istiyorsan." "O insan mı?"

"Öyle görünüyor."

Elias, Jackson için kapıyı açık tuttu ve içeri girdi. Kıyafetleriyle sandalyeye sığmayacak kadar iriydi, bu yüzden en yakın masaya yaslandı. Leo, onun soluna benzer bir pozisyon aldı ve Jackson da sağ tarafına geçti. Adaline'in ortasında bir U şekli oluşturmuşlardı. Adaline, iki tarafının da kapandığı anlamını kaçırmadı. Fark etti ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Adaline sandalyeye yaslandı. Ondan tanıdık, keskin bir koku yayılıyordu. Bu kokuyu yüzlerce kez kendi üzerinde hissetmişti: uzaylı kanı ve irin kokusu, keskin ve çürümüş. Tulumunda kahverengi lekeler vardı. Saç derisinde kurumuş kan vardı. Bir hafta boyunca şiddetli çatışmalarda yer almış bir saldırı ekibinin öncü üyesi gibi görünüyordu.

Ayaklarının dibindeki köpek, dosyalara göre iki yaşında bir Alman çoban köpeği, bir guild K9'du. Onun resmini görmüştü, büyük gözleri ve mutlu bir köpek gülümsemesi olan, nefes nefese, tipik bir guild GS. Resim gerçekte uyuşmuyordu.

Birincisi, Bear çok büyüktü. En az 50 kilo olmalıydı ve dişleri, gördüğü hiçbir köpeğin köpek dişlerinden daha uzundu. Daha da önemlisi, onu köpek zekasından başka bir şeyle izliyordu. Alman çoban köpeklerini tanıyordu, lonca onları her kapı dalışına götürürdü ve onlarla etkileşime girip onlara ödül vermişti. Bu yaratık başka bir şeydi.

Kadın ve köpeğin ona bakışlarında ürkütücü bir benzerlik vardı. Yanlış bir kelime söylerse veya yanlış bir hareket yaparsa, ikisinin de boğazına atlayacağı hissine kapıldı.

Nazik davranmak. Tabii.

"Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu, ses tonunu rahat tutarak. "Jackson en iyi şifacımızdır ve size memnuniyetle yardımcı olur."

"Hayır."

Hiçbir duygu, gözlerinde hiçbir şey yoktu. Okunamaz ve soğuktu.

"Çocuklarınız güvende ve buraya geliyorlar," dedi Elias.

Kadın ona odaklandı ve sanki boğazına bir bıçak dayamış, karotis damarına bastırıyormuş gibi hissetti. "Çocuklarım neden sizde?"

Gözlerindeki meydan okuma o kadar keskin ki, sadece bakmak yerine konuşmak için kendini zorladı. Solunda Leo gerildi. Jackson'ın ellerinde hafif altın rengi bir parıltı belirdi.

"Bir hafta boyunca çatışmada kaldın. Öldüğün sanıldığı için onları Cold Chaos karargahına getirdik. Felicia Terrell'in gözetimindeler. O Cold Chaos için çalışmıyor. Onları doğrudan temsil ediyor. DDC, hayatta kalanları korumak konusunda pek iyi bir sicile sahip değil ve loncalar arasındaki siyasi çekişmeler çok şiddetli."

"Onları medyanın merceğinden ve kamuoyunu etkilemek için kullanılmaktan korumak en iyisi olacağını düşündük," dedi Leo.

"Kedi de bizimle," diye ekledi Elias. "Çocuklar Mellow'u da yanlarında getirmek istediler. Onunla olan etkileşimlerimden, bu ismin yanlış olduğunu düşünüyorum."

Kadının gözlerindeki baskı biraz azaldı.

"Biz düşman değiliz Bayan Moore," dedi Elias. "Size zarar vermek istemiyoruz. Sadece London'ın raporunda doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyoruz. O, hayatta kalan kimse olmadığını söylemişti."

"Yalan söyledi." Sesi buz gibiydi.

"Başka kurtulan var mı?" diye sordu Elias.

Kadın başını salladı. "Sadece ben ve Bear."

Canavar köpek kulağını oynattı.

"Olanları bize anlatabilir misiniz?" diye sordu Elias. Kadın onu inceledi. Bu kadın ona hiç güvenmiyordu.

"London, insan benzeri düşmanlar olduğunu söyledi. Ayrıntılara ve doğrulamaya ihtiyacımız var," dedi Leo.

Leo'yu görmezden geldi. Bunun yerine Elias'a bakıyordu. Bakışları buluştu.

"Biliyor muydun? Onun bir korkak olduğunu?"

Yalan söyleyebilirdi ama istemedi. "Evet." "Ve yine de onu eskortun başına getirdin." "En iyi eskort kaptanları tedbirli olur," dedi.

"En iyi eskort kaptanları, gözlerinin içine bakıp korumaları gereken insanlara eterium bombası atmazlar."

"O öyle mi yaptı?" diye sordu Elias.

"Evet. Maden sahasında düşmanlar vardı, ama biz onların hedefi değildik. Sadece yoluna çıktık. Bazılarımız anında öldü. Geri kalanlar çıkışa doğru koştu. O patlamayla dört kişiyi öldürdü, kalkanını etkinleştirdi ve oradan kaçtı. Cesetleri bulduğunuzda yaralarına bakın."

"Tamam," dedi Jackson. "Nasıl öldüklerini tam olarak doğrulayacağım. Yeteneğim ölüm nedenini belirler. Asla yanılmaz."

Onu duymazdan geldi.

"Melissa Hollister ne olacak?" diye sordu

Leo. "O ne olacak?" diye sordu Adaline.

"Onun bu olaydaki rolü neydi?"

"Gördüğün gibi tepki verdi. Katliam başladığında insanları önünden itip çıkışa koştu. Sanırım son sözleri 'Atın onu!' oldu."

Onun sözlerindeki zehirden neredeyse irkildi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"En kötü korkumu doğruladığın ve ihtiyacım olan gerekçeyi verdiğin için."

"Onu kovmayı mı planlıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Başlangıç olarak."

"Bundan daha iyisini yapmalısın."

Oda'da sadece ikisi varmış gibi garip bir hisse kapıldı, birbirlerinin etrafında dönüyor, kılıçlarını çekmiş, bir açık arıyorlardı.

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu

Leo. Kız cevap vermedi.

"Bu çantayı nereden buldun?" diye sordu Leo.

Sırt çantasını da fark etmişti. Tanımadığı bir kumaştan yapılmıştı.

"İçinde ne var?" diye sordu Leo.

Kadın sonunda ona düz bir bakış attı. "Merak etme." Leo gözlerini kırptı.

Elias'a doğrudan baktı. "Sözünü tutar mısın, McFeron?" "Evet."

Kızı onu uzun bir süre inceledi.

"Londra'ya ikinci bir şans verdim," dedi ona. "Sorumluluk bana ait. Bir hata yaptım. Aslında iki hata. O gedikte başına gelen her şey benim hatamın sonucu. Ölüleri geri getiremem, ama sen ölmedin. Senin için ne yapabilirim?"

Hâlâ onu rahatsız edici bir dikkatle izliyordu. Sonunda bunun ona neyi hatırlattığını anladı. İhlallerde zeki canavarlarla karşılaşmıştı. Onlar da saldırmak için en iyi yolu seçmeden önce tam olarak böyle bakarlardı.

"DDC'den yardım isteyebilirdin," dedi. "Ama istemedin. Bizden bir şey istiyorsun."

Adaline bir bacağına diğerinin üzerine attı. "DDC hayatta olduğumu biliyor. Yaklaşık otuz dakika içinde buraya gelip beni tıbbi bakım bahanesiyle gözaltına alacaklar. Tam bir rapor bekliyorlar. Bu durum iki şekilde sonuçlanabilir. Onlara Cold Chaos'un beni ihanet ettiğini, ölüme terk ettiğini ve sonra da geçidi geçmeyi geciktirerek, geçitten gelen yaratıkların kirli işini bitirmesini beklediğini söyleyebilirim. Ya da sizi, imkansız bir durumda beni kurtaran kahramanlar gibi gösterebilirim."

"Bana neye mal olacak?" diye sordu.

"Londra bir daha asla başka bir gedikten geçmemeli."

"Bunu garanti edemeyiz," dedi Leo.

"Demek istediği, bunun bizim gücümüzün ötesinde olduğu," diye açıkladı Elias. "Yasa, geçitteki davranışları nedeniyle cinayet suçundan yargılanmasını engelliyor. Diğer cezaları bizim takdirimize bırakıyorlar."

"Peki ne yapabilirsiniz?"

"Onu Sontag'layabiliriz," dedi Leo.

"Onu kovabilir ve Sontag kodu ile savaş sertifikasını iptal edebiliriz," diye açıkladı Elias. "Bu, uluslararası Yetenek veritabanında, kendisini kurtarmak için ekip üyelerini öldürdüğünü belirten bir kodun onun adına kaydedileceği anlamına gelir."

"Kod, ekip üyelerini öldürüp kaçmak için zaman kazanmak amacıyla cesetlerini canavarlara yem eden Steven Sontag'ın adından geliyor." Jackson ekledi. "Bundan sonra hiçbir meşru lonca onu işe almaz. Kimse sırtından bıçaklayacak bir katille birlikte ihlale girmek istemez."

"Bu, çaresiz küçük bir operasyon tarafından işe alınamayacağı anlamına gelmez," dedi Elias. "Ama üçüncü seviyenin üzerindeki hiçbir guild'de çalışamayacağını garanti edebilirim."

"Ve bu, sivil iş piyasasına da yansiyacaktır," dedi Leo. "Yetenek durumu, geçmiş araştırmalarında dikkate alınır."

Elias, onun daha fazlasını istediğini anlayabilirdi. Onun düşünmesini izledi. "Yeterli," dedi Adaline.

Pratiklik kazandı.

"Başka?" diye sordu.

"Bear benimle kalacak." "Olmaz," dedi Leo.

Leo'nun köpeği neden istediğini çok iyi biliyordu. Bear'a çatışmada bir şey olmuştu, onu şu anki haline getiren bir şey, ve ikinci komutanı bunun ne olduğunu öğrenmek için çaresizdi.

Adaline Leo'ya döndü ve ona baktı. Ayaklarının dibindeki köpek de ayağa kalktı ve Leo'ya baktı. Sanki birbirleriyle uyum içindeydiler. Bu köpeği korumak için hepsini öldürürdü. Elias bunu biliyordu ama ne yapacağını görmek istiyordu.

"O köpek Cold Chaos'un malı," dedi Leo. Adaline öne doğru eğildi. Çok küçük bir hareketti.

Bear'ın sırtındaki tüyler diken diken oldu. Çoban köpeğinin boğazından korkunç bir hırıltı yükseldi. Köpek hırlayarak havlamaya başladı ve kocaman dişleriyle havayı ısırdı.

Leo bir adım geri attı.

"Geri çekil," dedi

Adaline.

Çoban havlamayı kesip Adaline'in ayaklarının dibine oturdu.

"Bu köpek size ait mi, Yardımcı Lonca Başkanı?" Leo ağzını açtı. Elias başını salladı.

Adaline ona döndü. "Köpek benim. Bu tartışılmaz. Londra'nın neden olduğu çöküntüyü temizledim. Adamantit işaretlendi. Çapa yolunda engel yok ve direniş minimum düzeyde olacaktır. Köpeği verin, yarım saat içinde tüm adamantiti çıkarabilirsiniz, ben de DDC'ye sizi övüp dururum. Yoksa kapıyı kaybetmenizi sağlarım ve üç gün sonra kongre komitesinde ifade verirsiniz. Loncanızı elinizde tutabilirsiniz, tutamayabilirsiniz. Seçim sizin."

Elias ona baktı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet. Aynen öyle."

"Hmm."

Gözlerine baktı ve karşılık olarak çelik gibi sert bir kararlılık gördü. Blöf yapmıyordu. Onu durdurmaya çalışırsa, o ve sözde köpeği şiddetle patlayacaklarını biliyordu. Bir parçası, sadece ne kadar güçlü olduğunu görmek için bunu yapmak istiyordu.

Yıllardır bu kadar canlı hissetmemişti.

"Ama Mellow buna razı olacak mı?" Onu kışkırtmaya dayanamadı.

"Ailemde olanlar seni ilgilendirmez, Lonca Başkanı. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi. "Lonca kayıtlarında K9 47'nin, sahibiyle birlikte çatışmada öldüğü yazılacak."

Kadının duruşu biraz yumuşadı.

"İstediğiniz her şeyi size vereceğiz," dedi Elias. "İyi niyet göstergesi olarak, bu ihlalden ne bekleyebileceğimiz hakkında bize daha fazla bilgi verir misiniz?"

"Mor yapraklı çiçeklerden uzak durun. Polenleri hızla havaya karıştır ve sizi öldürür. Kırmızı mercanlardan uzak durun. Dikenleri zehir salgılar. Sizi öldürür. Küçük bir göletten daha büyük su kaynaklarında ejderhalar olabilir. Suyun altında beklerler, pusuya düşürür ve sizi öldürürler."

O geçitte ona ne oldu böyle?

"Malcolm rotasını beyazla işaretledi. O rotadan sapmayın. Direnişle karşılaşmazsınız."

"Ankraj odasında bile mi?" diye sordu. *Ankraj ulaştın mı?*

"Çapa odasına bile." *Evet, ulaştım. Endişelenme.*

Neredeyse ona kendisiyle birlikte gedikten geri dönmesini isteyecekti.

"Örümcek çobanlarını görürsen, yanlış yoldasın demektir. Onları rahat bırak ve geri dön..."

Örümcek çobanı da neydi? "Yoksa bizi öldürürler mi?"

"Onları kızdırmadıkça hayır. Kendi hallerinde yaşıyorlar ama savaş örümceklerini gördüm, senin için bile zor bir savaş olur."

Kütüphanenin kapıları açıldı ve Tia ile Noah içeri koştular.

Adaline sandalyesinden o kadar hızlı kalktı ki, Noah hareketini zar zor fark etti. Yüzündeki sert maske kırıldı. Gözleri parladı ve çocuklarına sarılırken güzel, ışıltılı bir gülümsemeyle gülümsedi.

On iki saat sonra

ELIAS TAŞ BİR KÖPRÜDE DURUYORDU. AŞAĞIDA KURTARMA EKİBİ CESETLERİ
TORBALARA KOYUYORDU.

saldırı ekibinin son cesetlerini ve bunları bir maden arabasına yüklediler.

Adaline'in tahmini doğru çıktı. Kapıdan çıktıktan bir saat geçmeden DDC geldi ve onu oradan uzaklaştırdı. Beş dakika sonra, Londra'ya Sontag kodu ile kovulduğunu bildirdikten hemen sonra yeni saldırı ekibini gedikten içeriye yönlendirdi. Alex Wright itiraz bile etmedi. Sanki dünya bir anda yüzüne tekme atmış gibi şok geçirmiş gibiydi.

Adaline'in sözüne sadık kalarak, gedikte hiçbir direnişle karşılaşmadılar. Ankraj odasına giden yol iyi işaretlenmişti ve terk edilmişti. Üç saat içinde ankraja ulaştılar.

Odanın kapıya yakınlığını göz önünde bulundurarak, ankraji parçalamaya karar verdi. Kapının çökmesine üç gün vardı, tüm cesetleri çıkarmak ve kalan adamantiti çıkarmak için fazlasıyla yeterli bir süre. Madenciler çok daha sıkı güvenlik önlemleri altında çalışmaya başlamıştı, kuzeydeki üç tünel de güvenlikleri için çökertilmişti.

Madenciler ve kurtarma ekibi çalışırken, o çapa etrafındaki alanı aradı. Bu gedikte Adaline'e bir şey olmuştu, onu sıradan bir insandan tehlikeli, hesapçı birine dnştren bir şey... Ne diye adlandıracağını bile bilmiyordu. Hayatta kalan bile yetersiz kalıyordu. Savaşçı da ona yakışmıyordu. Onun neler yaşadığını bilmek istiyordu.

l canavarlarla ve garip bir cihazla dolu bir mağara buldular. Cihazı çıkarmaya çalıştı ama toza dönüştü. apa odasında bir kl yığını ve devasa bir kedi benzeri canavarın cesedi buldular. Boşluklarda geçirdiği zaman boyunca yüzlerce yaratık görmüştü ama buna benzerini hiç görmemişti. Jackson, canavarın defalarca bıçaklanarak öldüğünü ve vücudundaki deliklerin köpek dişlerinden kaynaklandığını söyledi.

Köprünün diğer ucundaki karanlığa baktı. O bu tarafa gelmişti. Sadece o ve köpek. Silahsız, yiyecek ve susuz. Bunu nasıl başarmıştı?

"Bir şey bulduk," dedi Samantha yanından.

Neredeyse köprüden düşüyordu. Onun geldiği yan geçitten onu ayıran yirmi metre vardı ve onun geldiğini ne duydu ne de gördü.

Hayalet ranger başını eğip onun yüzüne baktı. "İyi misin?"

"Evet." *Bir dahaki sefere biraz ses çıkar.* "Ne buldun?" "Bir alet.

Leo grmeni istiyor."

Elias onu tünellerden geçerek dar bir yan geçide kadar takip etti. Geçidin ortasında garip bir disk asılıydı. Kemik veya fildişinden oyulmuş eş merkezli dairelerden oluşan bir tür kadranın kenarlarında daireler oyulmuştu. Leo kadranı inceleyerek yanında duruyordu.

Elias onun yanında durdu. "Bu nedir?" "Bu

bir g alanı," dedi Samantha.

Leo elini kaldırdı. Parmak uçlarından ince bir şimşek kıvrılarak kadranın etrafındaki alanı yaladı. Bir ışık duvarı parladı, tüneli kapatıp kayboldu.

"Carver ona dokundu," dedi Leo. "Onu vurdu. Kalbini durdurdu."

"O iyi mi?" diye sordu Elias.

"O iyi," dedi Leo. "Jackson oradaydı, onu geri getirdi. Carver, hayatında hissettiği en kötü acı olduğunu söyledi. Aşırı yüklemeyi denedim, ama enerjiyi hiç yokmuş gibi tüketiyor."

Tüneli engelleyen bir güç kalkanı olmasının sadece iki nedeni vardı: bir şeyin dışarı çıkmasını engellemek ya da onların içeri girmesini engellemek.

Elias sırtındaki kılıcını çekti. Leo ve Samantha geri çekildi.

Kılıca konsantre oldu. Soluk kırmızı bir ışık, sert kılıcı kapladı ve içine çekilerek kayboldu. Silah yarı saydam hale geldi. Tanıdık bir titreşim elinde hissedildi, sanki bir ip köprünün korkuluğuna tutunmuş ve insanlar köprüden geçerken ayak seslerinin yankısı parmaklarına yansıyormuş gibi.

Elias kılıcı savurdu. Devasa kılıç bariyeri kesti. Kadranın iki yarısı kayaya çarparak yere düştü ve ikiye bölündü.

Elias geçide girdi. Geçit, yaklaşık yirmi beş metre uzunluğunda ve yarısı kadar genişliğinde, kabaca dikdörtgen şeklinde bir mağaraya açılıyordu. Jubar taşı damarları tavanı ve duvarları çaprazlamasına kaplıyor, kayalık duvarları ve zemini aydınlatıyordu. Uzak duvarda, bir yaratık yere uzanmıştı. Yaratık başını kaldırdı ve Elias, çapa odasında buldukları ölü kedinin daha küçük bir versiyonuna baktığını fark etti.

Kedi benzeri yaratık, büyük yeşil gözleriyle ona bakıyordu. Sağlam yapılıydı, geniş ve kareye yakın vücudu jaguar ya da belki bir vaşakı andırıyordu, ancak boyutu bir ineğin büyüklüğündeydi. Yoğun kürkü, siyah ve kırmızı dalgalar halinde dalgalanıyordu.

İkisi odanın iki ucundan birbirlerine baktılar.

Kılıcındaki enerji yakında dağılacaktı. Vuracaksa şimdi vuracaktı.

Kedi bir ses çıkardı. Neredeyse hüzünlü bir sesiydi. Hareket etmedi.

"Evcil," dedi Samantha sol kulağının yanında.

Kahretsin. "Samantha, bana gizlice yaklaşma."

"Kedi evcil."

"Neden öyle diyorsun?" Leo sağından yaklaştı.

"Tasması var."

Şimdi gördü, kedinin boynuna sarılmış metal bir tasma. Tasmanın ucunda bir şey asılıydı, metal bir alet gibi. Biri bu yaratığı odaya kilitlemişti. Etrafta yiyecek veya su yoktu. Muhtemelen susamış ve açtı.

Elias kılıcını kınına soktu, kemerinden bir matara çıkardı, açtı ve biraz su akıttı.

Kedi ani bir hareketle ayağa kalktı, sendeledi ve ön pençesini yerden kaldırarak oturdu. Derin bir kesik eti ayırıyordu. Çok keskin bir bıçakla uzvu neredeyse kesilmişti.

"Ah, canı yanıyor," dedi Samantha. "Çok zayıf Elias, ve çok, çok susamış. Uzun süredir burada kilitli kalmış."

Kedi yumuşak bir şekilde miyavladı. Su istiyordu. Elias, kedinin çaresizliğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Bir kaplanın pençesinin vuruşunun on bin poundun üzerinde bir güç ürettiği tahmin ediliyor," dedi Leo.

"Ne olmuş?" diye sordu Samantha.

"Bu şey üç kat daha büyük. Tehlikeli."

"Birimiz, ihlal canavarlarını değerlendirebilen vahşi sezgi yeteneğine sahip bir hayalet koruyucu, diğeri ise sensin. Elias, o kedi son nefesini veriyor."

Elias mağarayı geçti. Samantha ve Leo da biraz mesafe bırakarak onu takip etti. Ranger'ın taktik tatar yayı elindeydi ve Leo'nun gözleri bembeyaz olmuştu.

Kedi, büyük yeşil gözleriyle hüzünle onların gelmesini izledi.

Elias miğferini çıkardı, içine suyu döktü ve kediye uzattı. Büyük canavar çömeldi ve geniş pembe diliyle miğferdeki suyu yaladı. Dişleri Elias'ın parmakları kadar büyüktü.

"Ne güzel bir kedi," dedi Samantha.

"Bu çok kötü bir fikir," dedi Leo.

"Jackson'a iyileştirmesini söylemeliyiz," dedi Samantha.

"Gerek yok," dedi Elias. "Bunu denemek istiyordum."

Konsantre oldu. Hafif altın rengi bir ışık ondan yayıldı ve kedinin yaralı bacağını sardı. Kanama durdu. Kopan kaslar kendiliğinden kapanmaya başladı. Jackson'ın iyileştirmeleri gibi anında olmadı. Yavaştı ve Elias, bu gerginlikten dolayı rezervlerinin tükendiğini hissedebiliyordu, ama iyileşiyordu.

"İyileştirebiliyor musun?" Leo'nun ağzı açık kalmıştı.

"Ne zamandan beri?" "Bu sabahtan beri."

Neredeyse bir yıldır, tam olarak kavrayamadığı yeteneğinin bir yönü olan belirsiz bir hareket hissediyordu. Tıpkı kılıcına güç vermeyi öğrendiği zamanki gibiydi. Aylarca bu yeteneğin geliştiğini hissetmiş, sonunda ne olduğunu ve nasıl kullanacağını öğrenmişti. Bu sabah, Adaline'in çocuklarını kucakladığını izlerken, birdenbire, ruhunun derinliklerinde bir kapı açılmış gibi, bu yetenek ona geldi.

Kedi kocaman kafasını eğip göğsüne çarptı. "Aman Tanrım, ne kadar tatlı!" Samantha şefkatle konuştu.

Elias uzanıp kedinin çenesini nazikçe kaşıdı. "Aklınızı kaçırdınız," dedi Leo.

"Onu alabilir miyiz?" diye sordu Samantha. "Lütfen, lütfen, onu alabilir miyiz, Elias?"

"Bir canavarı gedikten çıkaramayız." Leo başını salladı. "Kapıdan geçemez."

"Geçer," dedi Samantha. "O, gedik parçası değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Farklı hissediyorum. Değerlendiriciyle birlikte gelen köpeğe benziyor, çatlaktan çıkan bir yaratığa değil."

"O bizim köpeğimizdi," dedi Leo.

"Öyle" kelimesi burada çok önemliydi.

Kedi biraz gerindi, daha fazla okşanmak istiyordu.

"Onu burada bırakamazsınız," dedi Samantha. "Bu kedi, bu olayın bir parçası değil. Burada tek başına ölecek."

"Onu nerede tutacağız?" diye sordu Leo.

"Merkezde," diye karşılık verdi Samantha. "Ar-Ge departmanımız var. Araştırma için olduğunu söyleyebiliriz."

"Hayır! DDC çıldırır."

"DDC'nin bilmesi gerekmez. Bu gece gizlice dışarı çıkarabiliriz."

"Sam!"

"Evcilleştirdiğin şeyden sonsuza kadar sorumlu olursun," diye alıntı yaptı Samantha.

"Harika. Kongre komitesine çıkarılınca ve lonca dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, Küçük Prens öyle dedi diye onlara söyleyebilirsin."

Kedi başını Elias'ın koluna dayadı ve düşük bir gürültü çıkardı.

"Mırılıyor!"

"Hırlıyor!" "Onu sakla!"

"Öldür onu."

Kedi ona büyük yeşil gözleriyle baktı.

"Biliyorsun, senin gibiler genelde beni sevmez," dedi Elias.

Canavar daha yüksek sesle mırıldandı.

"Guildmaster?" diye sordu Sam.

"Onu alıyoruz," dedi Elias.

"Evet!" Samantha havaya üç metre zıpladı.

Leo kollarını sallayarak uzaklaştı. "Neden kimse beni dinlemiyor?"

"Yiyecek ve su olmadan burada bırakamam," dedi Elias. "Yarası kapandı ama iyileşmesi zaman alacak."

"Bu felaketle sonuçlanacak. Sözlerimi unutma..." "Leonard," dedi Elias.

Leo durdu.

"Şu anda söylediklerim üçümüz arasında kalacak. Adaline örümcek çobanlarından bahsetti. DDC gelmeden önce hikayemizi uyumlu hale getirmek öncelikli olduğu için daha fazla bilgi edinemedi, ama onun bu geçitte zeki varlıklarla karşılaştığından eminim."

Dokuz yıllık geçit dalışında, sophontları sadece iki kez görmüştü ve şimdi bile tam olarak neye tanık olduğunu bilmiyordu.

"DDC, sophontlarla ilgili her türlü haberi aktif olarak bastırıyor. Nedenini bilmiyorum. Siyasi olabilir. Komuta zincirinin üst kademelerinde birileri, onların varlığını gizlemenin ulusal güvenlik için gerekli olduğuna karar vermiş olabilir. Bu da, başka seçenekleri kalmadıkça bize bildiklerini söylemeyecekleri anlamına geliyor. Biz geçitlerde hayatımızı riske atarken, onlar bilgi saklıyorlar."

Leo ve Samantha ona baktılar.

"Bu kedi, sophontların varlığının kanıtı. Çalışan bir hayvan. Daha önce hiç görmediğimiz bir teknolojiyle korunan bu mağarada bırakılmış. Tasmaşı var. DDC'nin bizi bilgilendirmesi için merhametine güvenemeyiz. Kendi istihbaratımızı elde etmeliyiz. Bu odadaki her şeyi, kediye de dahil olmak üzere toplayacağız ve ondan olabildiğince çok şey öğreneceğiz. Ve bunun ne olduğunu anlamamız gerekecek."

Elias uzanıp kedinin tasmaşından sarkan metal cihazı aldı. Elma büyüklüğünde bir küreydi. Parmaklarının baskısıyla içinde bir şey hareket etti. Hafif bir tıklama sesi duydu.

Küreden bir ışın yayıldı ve mağaranın en yakın duvarında, bir projektörün film gösterdiği gibi devasa bir görüntü oluşturdu.

Yukarıdan, sanki bir drone kameradan çekilmiş gibi, bir çapa odası. Adaline Moore, bir tür giysiye sarılmış dört kollu bir uzaylı tarafından kovalanarak zeminde koşuyordu. Elinde bir kılıç vardı.

Adaline tökezledi ve yavaşladı. Dört kollu yaratık üzerine atıldı. Adaline bulanık bir hareketle kaçtı ve yaratığın sırtına bıçağını saplayarak giysisini kesti. Giysinin bir parçası yere düştü. Yaratık çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Adaline kolundan bir ipi çekip yaratığın boynuna doladı. Yaratık kaçmaya çalıştı ama Adaline onu kendine bağlamıştı. Adaline onu geri çekip kontrollü ve soğukkanlı bir çılgınlıkla bıçakladı. Kollarını tek tek kesti, onu zeminde sürükleyerek sütuna götürdü ve çapa bağladı. Üzerine eğildi, onun göremediği bir şey yaptı, sonra anlamadığı bir dilde bir şeyler fısıldadı ve uzaklaştı.

Kamera onu takip ederek kaydı. Odanın diğer ucunda Bear devasa bir kediyle dövüşüyordu. Ve orada başka bir şey daha vardı, kısa, tüylü ve kanla kaplı bir şey. Tüylü ellerinde iki adet nabız bıçağı vardı ve kediyi saldırarak, kızgın bir rakun gibi çığlık atıyordu.

Adaline bir dansçı zarafetiyle hareket etti. Kedi ona saldırdı ama o çok hızlıydı. Kızın kılıcını canavarın boğazına sapladığını gördü. Kara bir sel gibi kan fişkırdı. Adaline, canavar yere yığılana kadar birkaç saniye soğukkanlılıkla izledi, sonra dönüp dört kollu yaratığa doğru yürüdü. Yaratığın yanına çömeldi, parmaklarında bir şey tutuyordu. Soğuk ve tıslayan sesini duydu, insan diline ait olmayan kelimelerle konuşuyordu.

Kamera ona doğru kaydı. Kızın kılıcını kaldırdığını gördü. Kayıt karardı ve kesildi. Mağara sessizliğe büründü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Samantha.

OTURDUM OTURMA ODAMIZDAKI BÜYÜK KANEPEYE. NOAH YANIMDA UZANMIŞTI uyuyordu. Tia diğer tarafta battaniyenin altında kıvrılmıştı. Mellow kucağıma oturmuş, Bear ise ayaklarımın yanındaki halının üzerine uzanmıştı. Kedi ve köpek birbirlerini bir kez kokladıktan sonra dikkatli bir ateşkes ilan ettiler. Mellow gerçekten çok tatlı bir kediydi ve Bear benim için değerli olan bir şeye asla saldırmazdı. Bear'a yemek vermek için iki kilo kıyma çözdüm ve küçük bir parçasını Mellow ile paylaştım. Bear'ın normal yemek yiyemeyeceğinden biraz endişeleniyordum, ama kıymayı çok sevdi. Yarın büyük bir torba köpek maması sipariş edecektim.

Çocuklar geldiğinde ve onları kucaklamayı bırakabildiğimde, yarım saatimi Cold Chaos'a olanları anlatarak geçirdim. Bileğimden bilekliği çıkardım, çantama koydum, Tia'ya verdim ve ona ve Noah'a Bear'ı bizim eve götürmelerini ve beni beklemelerini söyledim. Elias onları eve götürmesi için bir guild arabası çağırdı. Tia o SUV'ye binerken bana baktığı şekilde, sanki beni bir daha göremecekmiş gibi, kalbim acıdı.

DDC, iki siyah Suburban ile olay yerine geldi. Koruma altında götürüldüm, muayene edildim, iğnelerle dürtüldüm, kanım ve hayati organlarım kontrol edildi, sonra duş almama izin verildi, temiz kıyafetler verildi ve üç sorgu memurunun önüne çıkarıldım.

Sonraki dört saati, Cold Chaos liderlerinin kahramanca davranışlarını överek geçirdim. Onlar, keşif ekibinin beni bulup geri getirebilmesi için, talihsiz bir canavar saldırısı maden eskortunu yok edip Londra bizi terk ettikten sonra, kasıtlı olarak bölgeye girmeyi geciktirmişlerdi. Bu kısmı da ekledim.

Sonunda eve gitmeme izin verildi. Testlerim yüzde yüz insan çıktı. Eve vardığımda, sonunda aynada kendime bakma fırsatı buldum. Bana dikkat etmeyen biri muhtemelen hiçbir değişiklik fark etmezdi. Ama ben vücudumu tanıyordum. Kilo vermiş ve kas yapmıştım. Bu, dikkatlice planlanmış egzersizlerin sonucu olan çekici kaslar değildi

, hayatı için savaşarak kazanılan kaslardı. Güzel değildi. Yarı aç ve neredeyse vahşi görünüyordum. Yüzüm bile çökmüştü.

Sadece kendi banyomun rahatlığını ve şampuanımın tanıdık kokusunu istediğim için bir duş daha aldım. Tia pizza sipariş etti. Kanepede birbirimize sokulup konuştuk. Onlara kaçış sırasında olanları biraz anlattım, ama kaçış annem ve mücevherden bahsetmedim. Onlar da ben yokken olanları anlattılar.

Görünüşe göre, Soğuk Kaos Karargahı efsanevi bir yerdi ve isteğe göre kapiya getirilen yemekler, video oyun sistemleri ve kapalı yüzme havuzları ile dolu muhteşem bir yerdi.

Cold Chaos onları karargahlarına götürdükten sonra, babalarını aramışlar. Babaları telefonu açmamış.

Benim öldüğümü ve ona ihtiyaçları olduğunu açıklayan bir mesaj bıraktılar. O da geri aramadı. Sonra Tia, dizüstü bilgisayarımda ölüm dosyasını buldu.

Noah çok zor bir dönem geçirdi. Onun zihninde, babası onu terk etmemişti. Sadece garip bir yanlış anlaşılma yüzünden gitmişti ve eğer oturup konuşabilselerdi, oğlum babasının onun bakış açısını anlayıp geri döneceğinden emindi. Bu, Roger'ın babalık için son şansıydı ve o bunu çöpe attı. Noah sonunda anladı ve bu çok acı verdi.

Felicia Terrell ile tanıştım, o bir takım elbiseli kobra gibiydi. Onu DDC ile yaptığım görüşmeye almadılar ama dışarıda bekledi ve ben çıkınca medya etrafımı sarınca araya girdi. Hizmetleri pahalıydı ama her kuruşuna değdi.

Elias çocuklarıma çok iyi bakmıştı. Bu çok beklenmedik bir şeydi. Kanepeden uzaklaştım ve dikkatlice ayağa kalktım.

Tia battaniyenin altında kıpırdadı. "Anne?"

"Evet, tatlım?"

"Gitmiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bear'ı arka bahçeye tuvalete götüreceğim, sonra yatacağım."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum. Merak etme, canım. Ben buradayım. Hala aynıyım." "Biliyorum," diye mırıldandı. "Kontrol ettim."

Bu ne anlama geliyordu?

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Hayatımıza devam edeceğiz. Kriz bitti. DDC'ye iyileşmek için iki hafta izin istediğimi söyledim. Birikmiş çok iznim var. Kısa bir tatil yapıp, hayatımızı toparlayıp devam edeceğiz."

"Her şey yoluna girecek mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Her şey yoluna girecek. Ben hallederim." Mutlu bir şekilde içini çekip gözlerini kapattı.

Evin arka kapısına doğru yürüdüm. Bear, sessiz bir gölge gibi peşimden geldi. Mutfak kapısını açtım ve Bear çimlere atlayarak arka bahçemizin çitleri boyunca bir çember oluşturdu.

Verandanın merdivenlerine oturdum. Üzerimde gece gökyüzü uzanıyordu, engin ve güzel. Sonunda evimdeydim. İhlalin kabusu sona ermişti.

Elias McFeron'u düşündüm. Orada büyük bir güç ve onu kullanma isteği vardı. Ondan DDC'ye yalan söylemesini istemiştım ve o gözünü bile kırpmamıştı. Loncasına zarar gelmesini istemediği için planıma uymuştu. Ve tüm o adamantit, DDC'nin Cold Chaos'a karşı herhangi bir disiplin işlemi yapmamasını garanti edecekti. Beni götürmeden önce, Elias'ın birine ölen lonca üyelerinin ailelerinin ikramiyelerini alabileceklerini söylediğini duydum. Kocanı veya anneni kaybettiğinde para soğuk bir teselliydi. Ama kişisel bir trajedi yaşadığın için faturalar ortadan kalkmazdı. Bunu herkesten iyi biliyordum.

Elias çok tehlikeli bir rakip olacaktı. Aynı zamanda çok yetenekli bir müttefik de olabilirdi, ama bunun için henüz çok erkendi. Uzun vadeli planlar yapmam ve kime güveneceğimi çok dikkatli seçmem gerekiyordu.

Gece gökyüzüne baktım, gözlerimi kapattım ve içimdeki yumuşak ışığa ulaşmak için derinlere indim. Hala zayıftı, ama yeterince iyileşmişti.

Dokundum ve o da bağlantı kurmak için hevesle yanıt verdi.
Sözlerimi tutma zamanı gelmişti. Derin bir nefes aldım.
Bana Tsuun'dan bahset.

Son

CLA33E3 VE TALENT3

İlk geçitlerin açılmasının ardından olağanüstü yetenekler kazanan insanlara Yetenekli denir. Bu özel yeni becerilerine de yetenekler. Yetenekler, yeteneklerinin doğasına göre sınıflara ayrılır. En büyük iki grup, savaş dışı ve savaş yetenekleridir.

Savaş Dışı Sınıflar

Savaş dışı sınıflar, savaş alanında doğrudan kullanımı olmayan sıra dışı becerilere sahip çok çeşitli insanları kapsar. Bazı yetenekler değerlidir, bazıları ise daha az değerlidir. Koruyucular, taşıdıkları her şeyi durağan halde tutan kişisel bir aura yayarlar; toplayıcılar değerli bitkileri toplar; zanaatkarlar, gedik kaynaklarıyla çalışarak ekipman üretir. Hiçbiri savaşta herhangi bir avantaj sağlamasa da, onların çabaları ve topladıkları kaynaklar olmadan gedikleri kapatmak için savaşmak çok daha zor olurdu.

Sınıf Örnekleri

Değerlendirici – tüm savaş dışı sınıfların en gizemlisi olan değerlendiriciler, çevrelerini değerlendirir ve kendilerinin de tam olarak anlamadıkları yöntemlerle hakkında bilgi toplarlar. Değerli madenleri, veya yararlı biyolojik kaynakları tespit ederler ve zehirli gazlar ve sıvılar gibi çevresel tehlikeleri belirlerler. Etkili bir değerlendirici olmak, mineraller, cevherler ve yararlı biyolojik kaynaklar hakkında bilgi sahibi olmak

şifalı bitkiler ve faydalı biyolojik kaynaklar bulurlar ve zehirli gazlar ve sıvılar gibi çevresel tehlikeleri tespit ederler. Etkili bir değerlendirici olmak, madenlerden çıkarılan mineraller, cevherler, bitkiler ve canavar bileşenleri hakkında bilgi sahibi olmak için çok zaman ayırmak anlamına gelir. Hiçbir lonca bir değerlendiriciyi işe alamaz; ABD'de, değerlendiriciler yalnızca hükümet için, özellikle Boyutsal Savunma Komutanlığı (DDC) için çalışır ve resmi unvanları Boyutsal İhlal Değerlendiricisi veya kısaca DeBRA'dır. Adaline Moore bir değerlendiricidir.

Orefinder – orefinder'lar, kayaların altında gömülü olsalar bile cevherleri hissedebilirler. Cold Chaos'tan Melissa bir orefinder'dır.

Savaş Sınıfları

Tanklar, savunma yeteneklerine sahip, iyi zırhlı savaşçılardır ve düşmanların dikkatini çekip kendilerine odaklamaya çalışırlar. Çoğu tank, önemli hasar verir ancak özel hasar verenler kadar hızlı değildir.

Sınıf Örnekleri

Bastion – Bastionlar, kalkanlarının üzerine temas eden rakiplere hasar veren ve sersemleten bir güç alanı oluşturur. Kalkanları çok iyi koruma sağladığı için diğer tank sınıflarına göre daha hafif zırhlıdırlar. Savaşta genellikle kalkanlarını yere diker, rakiplerini sersemletir, sonra ilerler ve bunu tekrarlarlar. Uzun menzilli mızrak ve kargı silahlarını tercih ederler. Bastionlar, tüm tank sınıfları arasında en savunma odaklı olanıdır ve özellikle mağara ihlallerinde çok kullanışlıdır. Bir tüneli kapatmanız gerekiyorsa, başka hiçbir tank sınıfı Bastion kadar iyi değildir. Cold Chaos Assault Team #3'ten Aaron Ford bir Bastion'dur.

Öncü – büyük, iki elli silahlarla savaşan ağır zırhlı savaşçılar. Öncülerin sağlam aura yeteneği vardır. Etkinleştirildiğinde

onları koruyucu bir güç alanıyla sarar. Kullanıcı etrafındaki alanı kaplayan kılıç bekçisi kalkanı aksine, sağlam aura sadece öncülerin kendilerini etkiler. Etkili olduğu sürece, onlara zarar vermek çok zordur. Savaşta öncüler mızrağın ucudur. Düşman hatlarını buldozer gibi biçerler ve her zaman avantajlarını kullanırlar. Guardian Guild'den Anton Lebedev bir öncüdür.

Hasar Vericiler

Hasar vericiler, adından da anlaşılacağı gibi, hasar vermeye odaklanırlar ve ne kadar hızlı olursa o kadar iyidir. Savaş kapısı dalgıçları arasında en kalabalık grubu oluştururlar ve birçok farklı sınıfa sahiptir.

Sınıf Örnekleri

Pulse carver – pulse carver'lar, kısa kılıçları veya uzun bıçakları tercih eden, kısa ve yıkıcı saldırılarla hasar veren çift silahlı yakın dövüşçüleridir. Özel yeteneklerini etkinleştirerek puls attıklarında, inanılmaz bir hız ve çeviklik kazanır, baş döndürücü hızlara ulaşabilir ve duvarlardan zıplayabilirler. Savaş alanında pulse carver'lar bir kasırga gibidir, bir an düşmanlarını dilimlerken, bir sonraki an dans eder gibi uzaklaşırlar. Bazı nedenlerden dolayı, erkek pulse carverlar da olsa, kadınlar bu yeteneği erkeklerden daha sık gösterir. Cold Chaos'tan Ximena ve Guardian Guild'den JoAnne Kersey, her ikisi de pulse carverdır.

Interceptor – interceptorlar hızlı, manevra kabiliyeti yüksek hasar veren birimlerdir. Kısa mesafelerde ışınlanabilir, "plazma" mermileri fırlatabilir ve yakın dövüş silahlarına tehlikeli enerji yükleyebilirler. Savaşta, interceptorlar savaş alanında hareket ederek en çok ihtiyaç duyulan yerlere giderler. Bir an tankın omzunun üzerinden plazma ciriti fırlatırken, bir sonraki an savaşın diğer tarafındaki düşmanı mızraklarıyla bıçaklayabilirler. Genellikle

yüksek durum farkındalığına sahiptir. Cold Chaos Assault Team 4'ün lideri Malcolm bir interceptor'dur.

Fırtına Dalgası – Fırtına dalgası, nadir ama çok aranan bir sınıftır. Rüzgarı ve şimşeği kontrol ediyor gibi görünürler, ancak bilim adamları güçlerinin tam doğası konusunda henüz bir fikir birliğine varmamıştır. Savaşta, bir fırtına dalgası karanlık, maddi olmayan kanatlarıyla savaşın üstüne yükselir ve temas ettiğinde genellikle öldüren çeşitli şimşek saldırıları gerçekleştirir. Soğuk Kaos'un yardımcı guild ustası Leo Martinez, bir fırtına dalgasıdır.

Keşif

Keşif sınıfları üç şeye ihtiyaç duyar: gizlilik, hız ve gelişmiş duyular. Keşifçiler hızlı ve sessiz hareket ederler ve genellikle yolunu kaybetmezler. Hafif zırhlı olan keşifçiler, keskin nişancılar ve suikastçılardır. Tek başlarına bir çatışmada kapana kısılırlarsa, tüm sınıflar arasında zarar görmeden kaçma olasılığı en yüksek olanlardır. Savaşta genellikle geride kalarak daha savunmasız destek sınıflarını korurlar.

Sınıf Örnekleri

Yol Bulucu – Ayakları hafif olan yol bulucular, gelişmiş işitme duyusuna ve kusursuz bir yön duygusuna sahiptir. Bir yol bulucuyu gözleri bağlı olarak bir labirente sokup etrafında döndürseniz, birkaç dakika içinde adımlarını takip ederek dışarı çıkabilirler. Soğuk Kaos'un Elena'sı bir yol bulucudur.

Hayalet Ranger – Tüm keşif sınıfları arasında en gizli olan hayalet rangerlar kendilerini kamufle edebilirler. Sessizce hareket ederler ve faz aurlarını etkinleştirdiklerinde, görme, koku ve hatta vücut ısı ile tespit edilemez ve izlenemez hale gelirler. Ayrıca, ihlalde bulunan yaratıkları değerlendirmelerine olanak tanıyan vahşi bir sezgiye sahiptirler. Ne kadar algılayabildikleri tartışma konusudur, çünkü hayalet izciler kesinlikle gerekli olmadıkça bilgi vermezler. Soğuk Kaos'tan Samantha bir hayalet izcidir.

Destek

Destek sınıfları, savaş sırasında yardım edebilen ancak düşmanla doğrudan çatışmayan yetenekleri içerir. Yaralıları tedavi eden şifacılar, tuzaklar kuran tehlike uzmanları ve müttefiklerinin yeteneklerini artıran katalizörler bu geniş kategoriye girer.

Sınıf Örnekleri

Burst Medic – Burst Medic'ler, tek hedefe odaklanan güçlü şifacılarıdır. Etki alanındaki herkesi yavaşça iyileştiren bölge iyileştiricilerinden farklı olarak, Burst Medic'ler bir seferde tek bir müttefike odaklanmış şifa dalgaları gönderir ve neredeyse anında sonuç alırlar. Teke tek mücadelede, en üst seviyede neredeyse mucizeler yaratabilen, tüm şifa sınıfları arasında en güçlü olanlardır. Soğuk Kaos'tan Jackson bir Burst Medic'tir.

Hibrit

Hibrit sınıflar, çift rol oynayabilmelerini sağlayan yeteneklere sahiptir. Rushblade'ler hem yakın dövüş hasarı verenler hem de takım arkadaşlarının hızını artırarak destek görevi görürler. Recon striker'lar yıkıcı menzilli saldırılar gerçekleştirir, ancak gerektiğinde keşif görevi de yapabilirler. Hibrit sınıflar, esnekliğin paha biçilmez olduğu çatışmalarda çok değerlidir.

Sınıf Örnekleri

Blade Warden – hem tank hem de hasar veren bir hibrit sınıf olan blade warden'lar, etraflarına kısa süreliğine neredeyse yenilmez hale getiren bir güç kalkanı oluşturur. Warden kalkanı onlarla birlikte hareket eder, bu da onları müttefiklerini korumada inanılmaz derecede etkili kılar. Onlar

Genellikle iyi zırhlıdırlar ve en hızlı veya en manevra kabiliyetli savaşçılar olmasalar da, en üst düzey kılıç muhafızları silahlarına güç katarak tek vuruşta büyük rakiplerini kesip biçebilirler. Elias McFeron bir kılıç muhafızıdır.

ILONA ANDREWS'IN DİĞER ESERLERİ

Ölümsüz Maggie

[BU KRALLIK BENİ ÖLDÜREMEZ](#)

Roman'ın Günlükleri

[SİĞİN](#)

Kate Daniels: Wilmington Yılları

[SİHİRLİ](#)

[DALGALAR](#)

[SİHİRLİ İDDİALAR](#)

Kate Daniels Dünyası

[KAN MİRASI](#)

Kate Daniels Serisi

[SİHİRLİ](#)

[ISIRIKLAR SİHİRLİ](#)

[KANAMALAR](#)

[SİHİRLİ](#)

[YANIKLAR](#)

[SİHİRLİ](#)

[DARBELER](#)

[SİHİRLİ AĞITLAR](#)

[SİHİRLİ](#)

[KANAMALAR](#)

[SİHİRLİ RÜYALAR](#)

[SİHİR ÖLDÜRÜR](#)

[GUNMETAL SİHİR](#)

[SİHİR HEDİYELERİ](#)

[SİHİR YÜKSELİR](#)

[SİHİR KIRILIR SİHİR](#)

[ÇALAR SİHİR DEĞİŞİR](#)

SİHİR YILDIZLARI

SİHİR BAĞLARI

SİHİR ZAFER KAZANIR

Demir Antlaşma

DEMİR VE BÜYÜ

İSİMSİZ DEMİR VE SİHİR #2

Gizli Miras Serisi

BENİM İÇİN YAN

BEYAZ SICAK

ORMAN YANGINI

ELMAS ATEŞ SAFİR

ALEVLER ZÜMRÜT

ALEV RUBY ATEŞ

Hancı Günlükleri Serisi

TEMİZ SWEEP

BARIŞ İÇİN SWEEP

BİR FELL SWEEP

KILIÇIN SÜPÜRÜŞÜ

BENİMLE SÜPÜR

KALBİN SÜPÜRÜŞÜ

Akrabalar

SESSİZ KILIÇ

GÜMÜŞ KÖPEK

BALIK

AKRABALAR EVRENİ (SESSİZ KILIÇ ve GÜMÜŞ KÖPEK BALIKLARI'nın bir arada bulunduğu antoloji) KADERİN KILIÇLARI

Kenar Serisi

KENARDA

BAYOU AYI

KADERİN

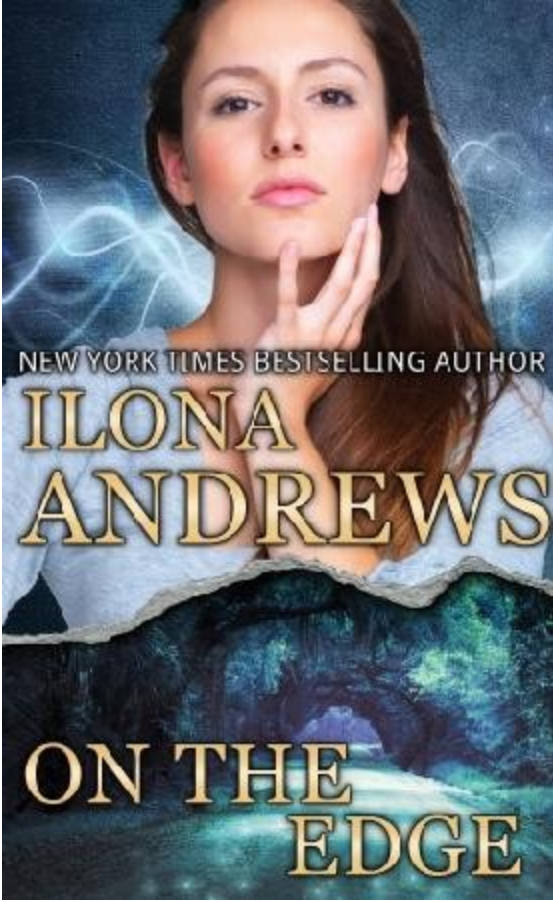
KENARI ÇELİK

KENARI

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, Gordon ve Ilona adlı karı koca yazar ikilisinin takma adıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar. Çift, Kate Daniels ve Kate Daniels World romanlarının yanı sıra The Edge ve Hidden Legacy serilerinin de yazarı olarak *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları listesinde birinci sıradadır. Ayrıca, haftalık olarak ücretsiz olarak yayınladıkları Innkeeper Chronicles serisini de yazmaktadırlar.

Kitaplarının tam listesi, eğlenceli ekstralar ve Innkeeper bölümleri için lütfen [web sitelerini](#) ziyaret edin.

On The Edge

Andrews, Ilona

978162570439

336

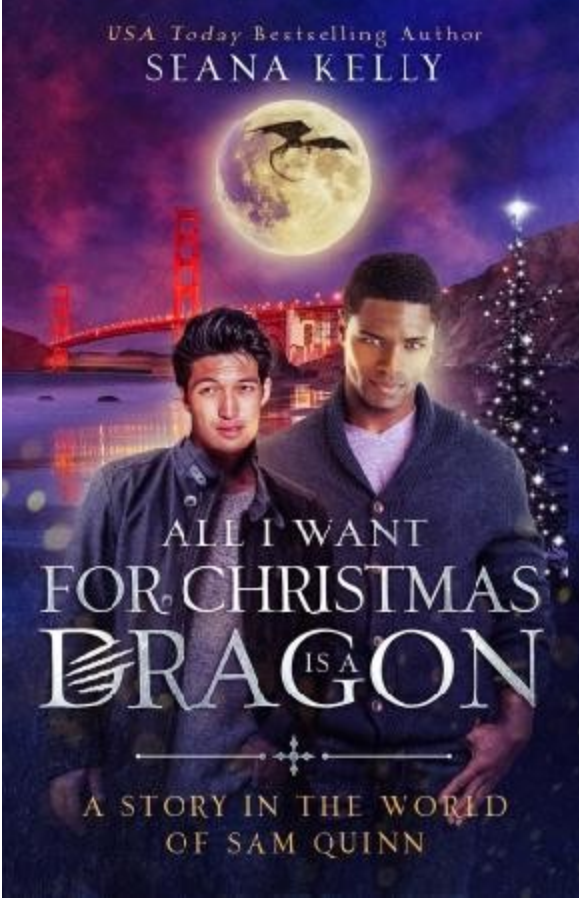
[Şimdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

The Broken'da insanlar Walmart'ta alışveriş yapar ve sihir sadece masallarda vardır; The Weird'de aristokratlar hâlâ hüküm sürer ve sihrinizin gücü kaderinizi belirler; The Edge ise her şeyin olabileceği sınır bölgesidir...

Rose Drayton ve iki küçük erkek kardeşi The Edge'de yaşıyor ve oradaki en yetenekli insanlar arasında yer alıyor. Rose'un yetenekleri o kadar güçlü ki, The Edge ve The Weird'den erkekler onunla evlenmek istiyor. Bu yüzden, The Weird'in en güçlü ailelerinden birinin mavi kanlı soylu üyesi Declan Camarine ortaya çıktığında, ona diğerlerine söylediğı şeyi söyler: Git buradan!

Ancak Declan, Rose'a bir meydan okuma sunar: Ona üç görev verin, eğer bunları tamamlarsa ona ait olacaktır; başarısız olursa, gidecek ve bir daha geri dönmeyecektir. Başarısız olacağı kesin planlar yapmak, Rose'un en küçük derdi haline gelir: Birincisi, Declan biraz fazla çekici hale gelmektedir; ikincisi, erkek kardeşleri onu gerçekten sevmektedir; ve sonra korkunç, sihir çalan köpekler gelir...ve onları durdurup The Edge'i kurtarmanın tek yolu birlikte çalışmak gibi görünüyor. "Heyecan verici bir dünya, nefes kesen aksiyon ve ateşli bir aşk hikayesi ile birleşen On the Edge, bir başyapıt!" –Jeaniene Frost, New York Times çok satan At Grave's End kitabının yazarı

[Şimdi satın alın ve okuyun.](#) (Reklam)

Noel'de Tek İstedığım Bir Ejderha: Sam Quinn'in Dünyasında Bir Hikaye

Kelly, Seana

9781641972475

58

[Şimdi satın al ve oku \(Reklam\)](#)

The Slaughtered Lamb Kitapçı ve Bar'a tekrar hoş geldiniz. Muhtemelen Sam'i arıyorsunuz, kurt adam, kitap kurdu ve hayaletleri gören kız. O harika biridir ama yeni kocasıyla İngiltere'ye gitti, Orta Çağ'dan beri Clive'ı takip eden

Orta Çağ'dan beri Clive'ı takip eden o deliyi avlamak için İngiltere'ye gitti. Sam yokken, parlama zamanım geldi. Biri bana mikrofonu versin ve mavi ışığı tutsun. Şaka yapıyorum. Daha önce tanışmıştık ama kendimi resmi olarak tanıttayım. Ben Owen Wong, Sam'in sağ kolu ve baş cadıyım. George, benim muhteşem ejderha şekline dönüşebilen erkek arkadaşım ve ben, güzel, sakın ve savaşız bir Noel planlıyoruz. Tabii George'un ailesi ilişkimizden pek memnun görünmüyor ama bana saldırırlar mı, sanmıyorum. Ancak ejderha klanının reisi olan büyükannesi konusunda hiçbir şeyden emin olamıyorum. Noel'de tek istediği şeyin benim gitmem olduğuna eminim.

İtiraf etmeliyim ki biraz endişeliyim. George son zamanlarda bana karşı mesafeli davranıyor ve konuşmamız gerektiğini söylüyor. "Konuşmamız gerek" in ne anlama geldiğini biliyorum ve bunu kabul etmiyorum.

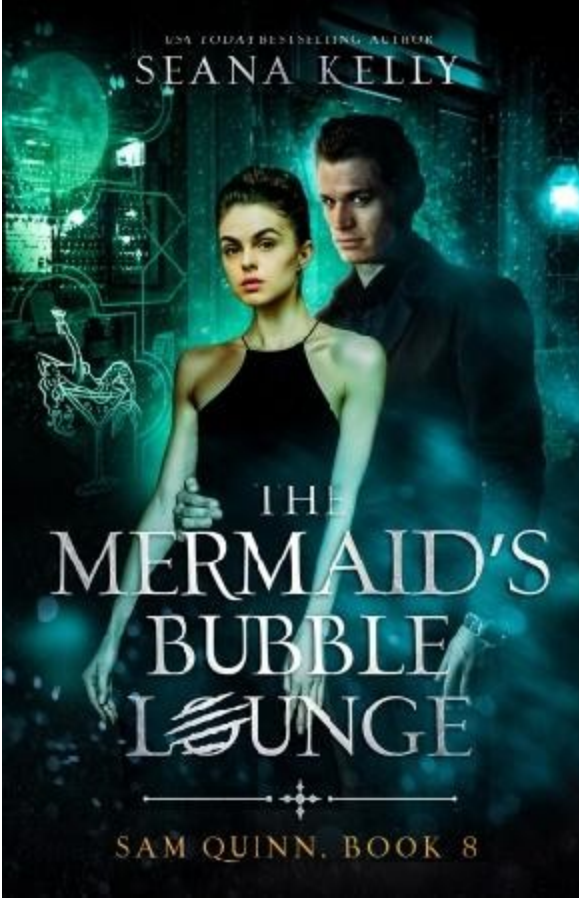
Çocukluğu ve ailesi hakkında bir şey açıklaması gerektiğini söylüyor.

Çok üzgün görünüyor, kalbimi kırıyor. Ne olursa olsun, biz ayrılmayacağız.

Yük ne olursa olsun, ona taşımada yardım edeceğim. O sakın, huzurlu tatili hak ediyoruz ve bunu elde etmek için sonuna kadar mücadele edeceğim.

Bu kısa öykü ilk olarak Seana'nın haber bülteni "TALES FROM THE BOOK NERD" de abonelerine tatil hediyesi olarak ÜCRETSİZ olarak paylaşılmış ve daha sonra THE HOB AND HOUND PUB, Sam Quinn Book Four'un orijinal baskısında bonus öykü olarak yer almıştır.

[Şimdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Denizkızının Kabarcık Salonu

Kelly, Seana

9781641973113

300

[Şimdi satın alın ve okuyun](#) (Reklam)

Vampir Loncası darmadağın durumda. Kocam Clive ve ben, birkaç Usta'ya sonlarını getirdiğimiz için -iddia edildiği üzere- sorunu çözmek bize düştü. Yani, daha çok Clive'a düştü, çünkü o Usta vampir. Ben Sam Quinn, kurt adam kitap kurdu ve

The Slaughtered Lamb Bookstore & Bar'ın sahibiyim.
Vlad (evet, o) ve Cadmael, kimsenin istemediği misafirler, ama
gölümsemeye ve katlanmaya çalışıyoruz çünkü Lonca yeniden
kurulmalı ve haydut vampirler kanlı bir sorun haline gelmeye başladığı
için acele etmeliyiz.
Kardeşinin ölümüne neden olmadan önce bile bana düşman olan peri
kralı Finvarra, suikastçıların başaramadığını yapmak için geliyor:
beni mümkün olan en acı verici şekilde öldürmek.
Diğer haberler: Stheno ve Vlad birlikte olmaya başladılar ve hepimiz
bu ikiliden biraz korkuyoruz.

[Şimdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Temizlik

Andrews, Ilona

9781625173430

18

[Şimdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Bu, yaklaşık 60.000 kelimelik kısa bir romandır.

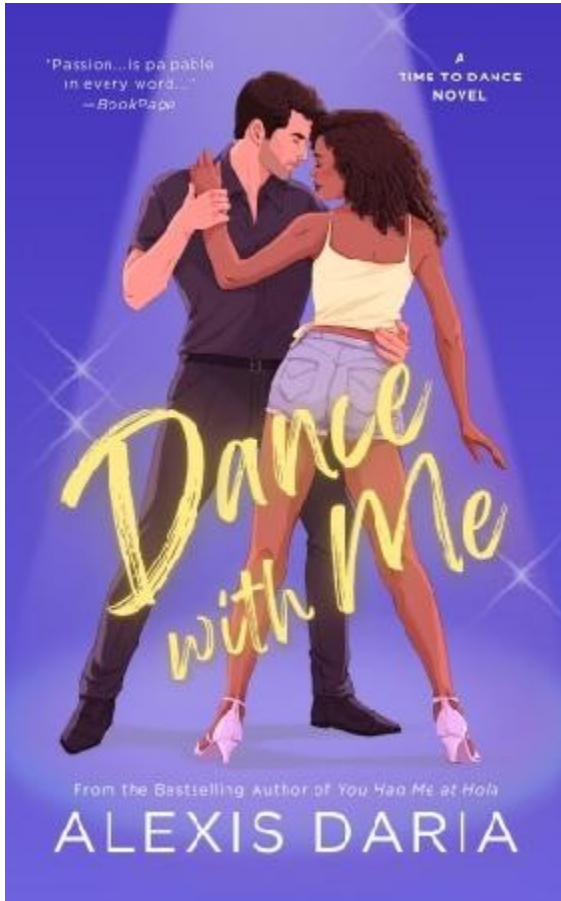
Dina Demille, dış görünüşüyle normal bir kadındır. Teksas'ın küçük bir kasabasında şirin bir Viktorya tarzı pansiyon işletmektedir, Beast adında bir Shih Tzu köpeği vardır ve en büyük sorunu misafirlerine kahvaltıda ne ikram edeceği olan mükemmel bir komşudur. Ama Dina... farklıdır: Süpürgesi ölümcül bir silahtır; pansiyonu sihirli ve kendi kendine düşünebilir. Başka dünyadan gelen ziyaretçilere konaklama yeri olması amaçlanan bu pansiyonun tek daimi konuğu, milyonlarca insanın ölümünden sorumlu olduğu ve biri onu görür görmez vuracağı için buradan ayrılamayan emekli bir galaktik aristokrat. Bu koşullar altında,

"normal" Dina için biraz zor bir kavramdır.

Ve şimdi, kötü pençeleri ve derin dişleri olan bir şey geceleri avlanmaya başladı... Komşularına karşı sorumlu hisseden Dina, olaya karışmaya karar verir. Çok geçmeden, sinir bozucu derecede çekici, eski asker, yeni komşusu Sean Evans (bir alfa kurt adam) ve aynı derecede dikkat çekici kozmik vampir asker Arland ile uğraşırken, hanını ve misafirlerini güvende tutmaya çalışmak zorunda kalır. Ancak karşı karşıya olduğu düşman, daha önce hiç karşılaşmadığı bir tür. Akıllı, acımasız ve ölümcül olan bu yaratığın ve komşuları arasına girerek, her şeyini kaybedebilir. **"Andrews, türü ne olursa olsun mutlaka satın alınacak bir yazar!" —**

Romantic Times "Urban Fantasy'yi tanımlayan tek bir yazar varsa, o da Ilona Andrews'dur." —Annie Tegelan, Fresh Fiction "Urban Fantasy'nin en parlak yazarlarından biri ve en sevdiğim yazarlardan biri. Ilona Andrews sadece en iyisini sunar." —New York Times çok satan yazar Jeaniene Frost

[Şimdi satın alın ve okuyun](#) (Reklam)

Benimle Dans Et

Daria, Alexis

9781641973052

35

[Şimdi satın alın ve okuyun](#) (Reklam)

***USA Today*'in en çok satan yazarı Alexis Daria'dan *Take the Lead*'in heyecan verici devamı.**

Profesyonel dansçı Natasha Díaz parasız, aşırı çalışıyor ve kalacak bir yere ihtiyacı var. O kadar çaresiz ki, vazgeçemeyeceği tek adam olan Dimitri Kovalenko'nun yanına taşınmaya karar verir. Tek sorun? Dimitri, *The Dance Off*'un jüri üyesi ve sahne arkasında romantik ilişkiler kesinlikle yasak.

Dimitri, üç yıldır iş arkadaşlığından öte bir ilişki yaşamayı arzuluyor ve Natasha'yı baştan çıkarmak için bu fırsatı kaçırmak istemiyor. Ancak bir yapımcı, onların gizli yaşamını ifşa etmekle tehdit edince, birlikte sahneye çıkacak gücü bulabilecekler mi? Yoksa bu onların son dansı mı olacak?

[Şimdi satın alın ve okuyun](#) (Reklam)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

